ΚΑΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΕΞΙΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμός Φύλλου 108
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2011
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

1,5 ΕΥΡΩ

Η ελευθερία θα ανατείλει στη ζωή των ανθρώπων όταν σπάσουν οι αλυσίδες τής κάθε εξουσίας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ...
...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι,

Έσπευσαν να θριαμβολογήσουν οι λάτρεις της συναίνεσης για την «ιστορική» συμφωνία της «μεγάλης υπεύθυνης πλειοψηφίας» των κομμάτων για τις «αλλαγές» στον τομέα της Εκπαίδευσης και συγκεκριμένα στο νέο νόμο που ψηφίστηκε για τα Πανεπιστήμια με την σύμφωνη γνώμη Πασοκ, ΝΔ, Δημ. Συμμ. και του Λα.ο.σ.. Κατανοητή η πρεμούρα, κατανοητή και η προβολή μιας καρικατούρας «κοινής» γνώμης που αναθάρρησε δήθεν και ανέκτησε τμήμα της χαμένης εμπιστοσύνης στον πολιτικό κόσμο.

Όμως βιάζονται, βιάζονται πολύ οι θιασώτες της ταχείας ανάκτησης του χαμένου πολιτικού εδάφους και της ικανοποιητικής επαναχειραγώγησης των απολωλότων προβάτων. Ο δρόμος που έχουν να διανύσουν είναι μακρύς. Στο ίδιο μήκος κύματος και οι λεονταρισμοί της αριστεράς, αν και απ' ότι φαίνεται δεόντως συγκρατημένοι. Ο θρίαμβος της πολιτικής συναίνεσης λοιπόν από την μια πλευρά, οι παιάνες της «αδιάλλακτης σύγκρουσης» από την άλλη στη βάση της αντισυνταγματικότητας και των κεκτημένων πόστων.

Εγγύηση, λοιπόν, για το εξουσιαστικό μέλλον η εν λόγω συμφωνία προχωρήματος των συγκεκριμένων σχεδιασμών για τα Πανεπιστήμια ή μήπως εγγύηση αγωνιστικής ετοιμότητας από το κίνημα; Θα παζαρέψουν και μέχρι ποίου σημείου οι αριστεροί για την αναδιανομή τής, έστω και σε περιορισμένο βαθμό, απωλεσθείσης εξουσίας στον συγκεκριμένο χώρο; Και όλα αυτά που εντάσσονται; Σε ποιο μέλλον της «κρίσης»; Αλλά ας μην βαρύνουμε το κλίμα με το καλημέρα της «καινούργιας» περιόδου και ας δούμε τι λέει και ο Σάμπατο για εκείνους που υπόσχονται εγγυήσεις για το μέλλον…

«Όμως, πάνω απ' όλα πρέπει να ξέρεις ότι κανείς δεν μπορεί να σου εγγυηθεί το μέλλον, το μέλλον που εν πάση περιπτώσει είναι οδυνηρό: εάν αποτύχεις, καθώς η αποτυχία είναι πάντα οδυνηρή και, για τον καλλιτέχνη, τραγική· εάν θριαμβεύσεις, επειδή ο θρίαμβος είναι πάντα ένα είδος χυδαιότητας, ένα σύνολο παρεξηγήσεων, μια χειραγώγηση. Θα γίνεις αυτό το αηδιαστικό πράγμα που ονομάζεται δημόσιος άντρας και, ένα αγόρι, όπως είσαι εσύ στο ξεκίνημά σου, θα έχει το δικαίωμα (είναι όμως δικαίωμα;) να σε φτύσει. Και επίσης, θα πρέπει να μπορείς να υποφέρεις αυτή την αδικία, να σκύψεις την πλάτη και να συνεχίσεις να παράγεις το έργο σου, σαν να επρόκειτο για ένα άγαλμα στημένο καταμεσής ενός στάβλου».

(Ευγένιο Σάμπατο, Αβαδδών ο Εξολοθρευτής)

... τα ναυάγια γίνονται εξαίρετα ...τουριστικά αξιοθέατα...

«Η πατρίδα, πράγματι, δοκιμάζεται και δοκιμάζεται σκληρά, αλλά θα τα βγάλει πέρα. Υπό τη σκέπη, υπό τη δύναμη της Παναγιάς. Άλλωστε, σε εμάς τους Έλληνες δεν αρμόζει η μεμψιμοιρία ούτε η μοιρολατρία».

(από την καθιερωμένη δήλωση του Αντώνη Σαμαρά, το Δεκαπενταύγουστο)

Καταλαβαίνουμε πια όλοι πως ο Αντώνης Σαμαράς έχει τρελαθεί τελείως. Το πρώτο σκέλος, σχετικά με την Σκέπη της Θεοτόκου, μάλιστα, είναι αυθεντικός «Σαμαράς» όπως θα έλεγαν και οι κριτικοί. Το δεύτερο όμως; Πως γίνεται αφού πρώτα εμπιστευτούμε την σκέπη της Θεοτόκου (και δέσουμε το γάιδαρο μας) να βλασφημούμε αμέσως μετά κάνοντας λόγο για «μοιρολατρείες»; Ποιος εκσυγχρονιστικός δαίμονας σφύριξε τέτοια κουταμάρα στο μυαλουδάκι του Αντώνη Σαμαρά; Πλήρης διανοητικός εκτροχιασμός. Αυτά παθαίνει όποιος θέλει να κάνει παράνομη προσπέραση –από τα δεξιά– στον, αχτύπητο σε κάτι τέτοια, πρόεδρο Καρατζαφέρη. Γιατί εξακολουθούμε να επιμένουμε ότι ο Αντώνης Σαμαράς παραμένει πάντα ένα θεοσεβούμενο και ντροπαλό παιδί από την Καλαμάτα…

Αλλά και η Παναγία να μην βάλει το χέρι της, και να μην τα βγάλει πέρα η πατρίδα «τους» δεν θα χαθεί και ο κόσμος. Ενίοτε τα ναυάγια γίνονται εξαίρετα τουριστικά αξιοθέατα για τους βουτηχτάδες και εξαιρετική φωλιά για μια πληθώρα α-

πουργεία, τα ιδρύματα και τα πανεπιστήμια.

Όμως παρά την μαγεία και τα μυστήρια που μπορεί να κρύβει το βαθύ γαλανό πέπλο ενός ναυαγίου, η ξερή αλήθεια είναι ότι η ζωή των περισσοτέρων καταστρέφεται με ταχείς ρυθμούς.

Σε αυτούς ακριβώς θέλησε να απευθυνθεί ο Γιωργάκης Παπανδρέου αμέσως μετά από τις θερινές του διακοπές και τους αφιέρωσε την πιο κούφια ατάκα της πασοκικής λογοτεχνίας, μέσα από το twitter παρακαλώ!

«Ζητώ να δώσουμε μαζί τη μάχη για την Ελλάδα που σας σέβεται και σας δίνει πραγματικές, όχι πελατειακές, ευκαιρίες».

Αυτό το τουίτ-βάλσαμο στις καρδιές των κολασμένων «φόλοουερς» (ελληνιστί: ακολουθητές) του Γιωργάκη κρύβει βέβαια και την ενδόμυχη ελπίδα των κυβερνητικών, ότι και το σύμπαν να βουλιάξει, οι ευνοημένες κάστες του πασοκισμού θα βρίσκονται πάντα στον αφρό. Όπως στα σήριαλ δράσης που ο αφηγητής (ο καλός συνήθως) επιβιώνει πάντα για να περιγράψει τις περιπέτειες του…

Ελπίζουν ότι κάτι θα βρουν να ραδιουργήσουν, κάτι θα σκαρώσουν πάλι, να περάσει και ο Σεπτέμβρης.

Ρωτάει ο δημοσιογράφος: *Να περιμένουμε δημοψήφισμα εντός του 2011; Και με τι περιεχόμενο;*

Γιώργος Παπανδρέου: *Αυτός είναι ο στόχος μου* (!!!) (ερώτηση: το περιεχόμενο ή το δημοψήφισμα;)

Άλλωστε «ειν΄ οι προσπάθειές τους, των συφοριασμένων/ειν΄ οι προσπάθειες τους σαν των Τρώων», όπως έγραφε και ο ποιητής. Δεν είναι ότι τους λείπει το όραμα της καταστροφής των πάντων, άλλωστε δεν έχουν αφήσει και τίποτα όρθιο. Εξ άλλου, είναι παρατηρημένο πως όσο περισσότερο «αποτυγχάνουν» στους «στόχους» του λεγόμενου Μεσοπρόθεσμου, τόσο ξεσαλώνουν σε ξιπασιά (αλλάζουμε, λέει, τη νοοτροπία του Έλληνα). Είναι εκείνο το απροσδιόριστο αλλά οπωσδήποτε δυσάρεστο αίσθημα ενοχής που φορούν, περίλυποι μέχρι θανάτου, στα κανάλια, ό-

...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι,

Έσπευσαν να θριαμβολογήσουν οι λάτρεις της συναίνεσης για την «ιστορική» συμφωνία της «μεγάλης υπεύθυνης πλειοψηφίας» των κομμάτων για τις «αλλαγές» στον τομέα της Εκπαίδευσης και συγκεκριμένα στο νέο νόμο που ψηφίστηκε για τα Πανεπιστήμια με την σύμφωνη γνώμη Πασοκ, ΝΔ, Δημ. Συμμ. και του Λα.ο.σ.. Κατανοητή η πρεμούρα, κατανοητή και η προβολή μιας καρικατούρας «κοινής» γνώμης που αναθάρρησε δήθεν και ανέκτησε τμήμα της χαμένης εμπιστοσύνης στον πολιτικό κόσμο.

Όμως βιάζονται, βιάζονται πολύ οι θιασώτες της ταχείας ανάκτησης του χαμένου πολιτικού εδάφους και της ικανοποιητικής επαναχειραγώγησης των απολωλότων προβάτων. Ο δρόμος που έχουν να διανύσουν είναι μακρύς. Στο ίδιο μήκος κύματος και οι λεονταρισμοί της αριστεράς, αν και απ' ότι φαίνεται δεόντως συγκρατημένοι. Ο θρίαμβος της πολιτικής συναίνεσης λοιπόν από την μια πλευρά, οι παιάνες της «αδιάλλακτης σύγκρουσης» από την άλλη στη βάση της αντισυνταγματικότητας και των κεκτημένων πόστων.

Εγγύηση, λοιπόν, για το εξουσιαστικό μέλλον η εν λόγω συμφωνία προχωρήματος των συγκεκριμένων σχεδιασμών για τα Πανεπιστήμια ή μήπως εγγύηση αγωνιστικής ετοιμότητας από το κίνημα; Θα παζαρέψουν και μέχρι ποίου σημείου οι αριστεροί για την αναδιανομή τής, έστω και σε περιορισμένο βαθμό, απωλεσθείσης εξουσίας στον συγκεκριμένο χώρο; Και όλα αυτά που εντάσσονται; Σε ποιο μέλλον της «κρίσης»; Αλλά ας μην βαρύνουμε το κλίμα με το καλημέρα της «καινούργιας» περιόδου και ας δούμε τι λέει και ο Σάμπατο για εκείνους που υπόσχονται εγγυήσεις για το μέλλον…

«Όμως, πάνω απ' όλα πρέπει να ξέρεις ότι κανείς δεν μπορεί να σου εγγυηθεί το μέλλον, το μέλλον που εν πάση περιπτώσει είναι οδυνηρό: εάν αποτύχεις, καθώς η αποτυχία είναι πάντα οδυνηρή και, για τον καλλιτέχνη, τραγική· εάν θριαμβεύσεις, επειδή ο θρίαμβος είναι πάντα ένα είδος χυδαιότητας, ένα σύνολο παρεξηγήσεων, μια χειραγώγηση. Θα γίνεις αυτό το αηδιαστικό πράγμα που ονομάζεται δημόσιος άντρας και, ένα αγόρι, όπως είσαι εσύ στο ξεκίνημά σου, θα έχει το δικαίωμα (είναι όμως δικαίωμα;) να σε φτύσει. Και επίσης, θα πρέπει να μπορείς να υποφέρεις αυτή την αδικία, να σκύψεις την πλάτη και να συνεχίσεις να παράγεις το έργο σου, σαν να επρόκειτο για ένα άγαλμα στημένο καταμεσής ενός στάβλου».

(*Ερνέστο Σάμπατο, Αβαδδών ο Εξολοθρευτής*).

Σεπτέμβριος 2011

... τα ναυάγια γίνονται εξαίρετα ...τουριστικά αξιοθέατα...

«Η πατρίδα, πράγματι, δοκιμάζεται και δοκιμάζεται σκληρά, αλλά θα τα βγάλει πέρα. Υπό τη σκέπη, υπό τη δύναμη της Παναγιάς. Άλλωστε, σε εμάς τους Έλληνες δεν αρμόζει η μεμψιμοιρία ούτε η μοιρολατρία».

(από την καθιερωμένη δήλωση του Αντώνη Σαμαρά, το Δεκαπενταύγουστο)

Καταλαβαίνουμε πια όλοι πως ο Αντώνης Σαμαράς έχει τρελαθεί τελείως. Το πρώτο σκέλος, σχετικά με την Σκέπη της Θεοτόκου, μάλιστα, είναι αυθεντικός «Σαμαράς» όπως θα έλεγαν και οι κριτικοί. Το δεύτερο όμως; Πως γίνεται αφού πρώτα εμπιστευτούμε την σκέπη της Θεοτόκου (και δέσουμε το γάιδαρο μας) να βλασφημούμε αμέσως μετά κάνοντας λόγο για «μοιρολατρείες»; Ποιος εκσυγχρονιστικός δαίμονας σφύριξε τέτοια κουταμάρα στο μυαλουδάκι του Αντώνη Σαμαρά; Πλήρης διανοητικός εκτροχιασμός. Αυτά παθαίνει όποιος θέλει να κάνει παράνομη προσπέραση –από τα δεξιά– στον, αχτύπητο σε κάτι τέτοια, πρόεδρο Καρατζαφέρη. Γιατί εξακολουθούμε να επιμένουμε ότι ο Αντώνης Σαμαράς παραμένει πάντα ένα θεοσεβούμενο και ντροπαλό παιδί από την Καλαμάτα…

Αλλά και η Παναγία να μην βάλει το χέρι της, και να μην τα βγάλει πέρα η πατρίδα «τους» δεν θα χαθεί και ο κόσμος. Ενίοτε τα ναυάγια γίνονται εξαίρετα τουριστικά αξιοθέατα για τους βουτηχτάδες και εξαιρετική φωλιά για μια πληθώρα από θαλάσσια είδη, προσελκύοντας το ενδιαφέρον της «επιστημονικής κοινότητας». Η τουριστική και η ιστορική τους αξία ανεβαίνει κατακόρυφα όταν δεν λείπει καρφάκι από το «υποβρύχιο μουσείο», ει δυνατόν, να είναι άθικτα όλα τα υ-

θύ γαλανό πέπλο ενός ναυαγίου, η ξερή αλήθεια είναι ότι η ζωή των περισσοτέρων καταστρέφεται με ταχείς ρυθμούς.

Σε αυτούς ακριβώς θέλησε να απευθυνθεί ο Γιωργάκης Παπανδρέου αμέσως μετά από τις θερινές του διακοπές και τους αφιέρωσε την πιο κούφια ατάκα της πασοκικής λογοτεχνίας, μέσα από το twitter παρακαλώ! ***«Ζητώ να δώσουμε μαζί τη μάχη για την Ελλάδα που σας σέβεται και σας δίνει πραγματικές, όχι πελατειακές, ευκαιρίες».***

Αυτό το τουίτ-βάλσαμο στις καρδιές των κολασμένων «φόλοουερς» (ελληνιστί: ακολουθητές) του Γιωργάκη κρύβει βέβαια και την ενδόμυχη ελπίδα των κυβερνητικών, ότι και το σύμπαν να βουλιάξει, οι ευνοημένες κάστες του πασοκισμού θα βρίσκονται πάντα στον αφρό. Όπως στα σήριαλ δράσης που ο αφηγητής (ο καλός συνήθως) επιβιώνει πάντα για να περιγράψει τις περιπέτειες του…

Ελπίζουν ότι κάτι θα βρουν να ραδιουργήσουν, κάτι θα σκαρώσουν πάλι, να περάσει και ο Σεπτέμβρης.

Ρωτάει ο δημοσιογράφος: *Να περιμένουμε δημοψήφισμα εντός του 2011; Και με τι περιεχόμενο;*

Γιώργος Παπανδρέου: *Αυτός είναι ο στόχος μου* (!!!) (ερώτηση: το περιεχόμενο ή το δημοψήφισμα;)

Άλλωστε «ειν΄ οι προσπάθειές τους, των συφοριασμένων/ειν΄ οι προσπάθειες τους σαν των Τρώων», όπως έγραφε και ο ποιητής. Δεν είναι ότι τους λείπει το όραμα της καταστροφής των πάντων, άλλωστε δεν έχουν αφήσει και τίποτα όρθιο. Εξ άλλου, είναι παρατηρημένο πως όσο περισσότερο «αποτυγχάνουν» στους «στόχους» του λεγόμενου Μεσοπρόθεσμου, τόσο ξεσαλώνουν σε ξιπασιά (αλλάζουμε, λέει, τη νοοτροπία του Έλληνα). Είναι εκείνο το απροσδιόριστο αλλά οπωσδήποτε δυσάρεστο αίσθημα ενοχής που φορούν, περίλυποι μέχρι θανάτου, στα κανάλια, όταν πρόκειται να χαρατσώσουν (δύο το ξύδι, τρεις το λάδι, 23% το λαδόξυδο) και σίγουρα δεν τους αφήνει να μεγαλουργήσουν. Αλλά τι να γίνει; Σε αυτούς έλαχε ο κλήρος των μεταρρυθμίσεων της «Κούβας της Μεσογείου». Όταν μάλιστα πρόκειται για αριστερούς, (το Πασοκ ανήκει στον χώρο της αριστεράς όσο και αν μουτρώνουν κάποιοι) το αίσθημα αυτό μπορεί να δημιουργήσει ακόμα και υπαρξιακά κενά… Δεν είναι, λοιπόν, να απορεί κανείς με το αφιέρωμα του

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημερι-

σου και ας δούμε τι λέει και ο Σάμπατο για εκείνους που υπόσχονται εγγυήσεις για το μέλλον…

«Όμως, πάνω απ' όλα πρέπει να ξέρεις ότι κανείς δεν μπορεί να σου εγγυηθεί το μέλλον, το μέλλον που εν πάση περιπτώσει είναι οδυνηρό: εάν αποτύχεις, καθώς η αποτυχία είναι πάντα οδυνηρή και, για τον καλλιτέχνη, τραγική· εάν θριαμβεύσεις, επειδή ο θρίαμβος είναι πάντα ένα είδος χυδαιότητας, ένα σύνολο παρεξηγήσεων, μια χειραγώγηση. Θα γίνεις αυτό το απδιαστικό πράγμα που ονομάζεται δημόσιος άντρας και, ένα αγόρι, όπως είσαι εσύ στο ξεκίνημά σου, θα έχει το δικαίωμα (είναι όμως δικαίωμα;) να σε φτύσει. Και επίσης, θα πρέπει να μπορείς να υποφέρεις αυτή την αδικία, να σκύψεις την πλάτη και να συνεχίσεις να παράγεις το έργο σου, σαν να επρόκειτο για ένα άγαλμα στημένο καταμεσής ενός στάβλου».

(Ερνέστο Σάμπατο, Αβαδδών ο Εξολοθρευτής).

Σεπτέμβριος 2011

για «μοιρολατρείες»; Ποιος εκσυγχρονιστικός δαίμονας σφύριξε τέτοια κουταμάρα στο μυαλουδάκι του Αντώνη Σαμαρά; Πλήρης διανοητικός εκτροχιασμός. Αυτά παθαίνει όποιος θέλει να κάνει παράνομη προσπέραση –από τα δεξιά– στον, αχτύπητο σε κάτι τέτοια, πρόεδρο Καρατζαφέρη. Γιατί εξακολουθούμε να επιμένουμε ότι ο Αντώνης Σαμαράς παραμένει πάντα ένα θεοσεβούμενο και ντροπαλό παιδί από την Καλαμάτα…

Αλλά και η Παναγία να μην βάλει το χέρι της, και να μην τα βγάλει πέρα η πατρίδα «τους» δεν θα χαθεί και ο κόσμος. Ενίοτε τα ναυάγια γίνονται εξαίρετα τουριστικά αξιοθέατα για τους βουτηχτάδες και εξαιρετική φωλιά για μια πληθώρα από θαλάσσια είδη, προσελκύοντας το ενδιαφέρον της «επιστημονικής κοινότητας». Η τουριστική και η ιστορική τους αξία ανεβαίνει κατακόρυφα όταν δεν λείπει καρφάκι από το «υποβρύχιο μουσείο», ει δυνατόν, να είναι άθικτα όλα τα υ-

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε ακόμη την πάγια παρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν με αντίτιμο (που είναι μια συμβολή στην ενίσχυση, της εφημερίδας.

Επίσης, όσοι/ες έχουν κάποια σκέψη ή πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στη μορφή και την ύλη της εφημερίδας, μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας, προσωπικά, τηλεφωνικά ή με email.

Προς όσους/ες επιθυμούν να ενισχύσουν οικονομικά την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ υπάρχει ο παρακάτω αριθμός λογαριασμού:

(Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03

IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803

bic: ETHNGRAA

φισμα;)

Άλλωστε «ειν΄ οι προσπάθειές τους, των συφοριασμένων/ειν΄ οι προσπάθειες τους σαν των Τρώων», όπως έγραφε και ο ποιητής. Δεν είναι ότι τους λείπει το όραμα της καταστροφής των πάντων, άλλωστε δεν έχουν αφήσει και τίποτα όρθιο. Εξ άλλου, είναι παρατηρημένο πως όσο περισσότερο «αποτυγχάνουν» στους «στόχους» του λεγόμενου Μεσοπρόθεσμου, τόσο ξεσαλώνουν σε ξιπασιά (αλλάζουμε, λέει, τη νοοτροπία του Έλληνα). Είναι εκείνο το απροσδιόριστο αλλά οπωσδήποτε δυσάρεστο αίσθημα ενοχής που φορούν, περίλυποι μέχρι θανάτου, στα κανάλια, όταν πρόκειται να χαρατσώσουν (δύο το ξύδι, τρεις το λάδι, 23% το λαδόξυδο) και σίγουρα δεν τους αφήνει να μεγαλουργήσουν. Αλλά τι να γίνει; Σε αυτούς έλαχε ο κλήρος των μεταρρυθμίσεων της «Κούβας της Μεσογείου». Όταν μάλιστα πρόκειται για αριστερούς, (το Πασοκ ανήκει στον χώρο της αριστεράς όσο και αν μουτρώνουν κάποιοι) το αίσθημα αυτό μπορεί να δημιουργήσει ακόμα και υπαρξιακά κενά… Δεν είναι, λοιπόν, να απορεί κανείς με το αφιέρωμα του κρατικού καναλιού στην… κοινοβουλευτική αναγνώριση της «εθνικής αντίστασης» το 1982, από το Πασοκ φυσικά. Με μερικές σπονδές στη Μεταπολίτευση, δηλαδή στον εαυτό τους, νομίζουν ότι μπορούν να εξαγοράσουν ακόμα μερικά ψίχουλα κοινωνικής ανοχής.

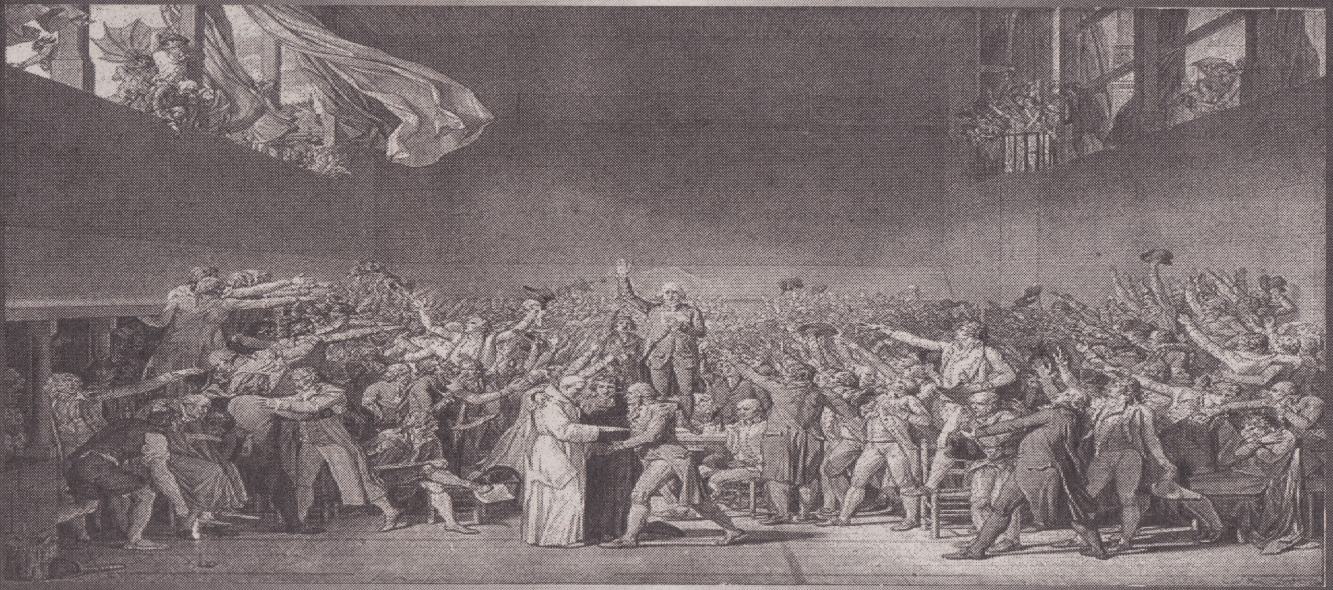
Τελικά, μετά από έξη μήνες πολέμου, οι «εξεγερμένοι», που δεν μπορούσαν να κουνηθούν ούτε ρούπι χωρίς την υποστήριξη από τουςβομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ και χωρίς τις μάχες που έδωσαν οι χερσαίες δυνάμεις των εισβολέων από το Κατάρ, την Ιορδανία, την Μ. Βρετανία κ.ά., αυτοί που πετούσαν τα όπλα τους στη θέα και μόνο των Καντάφικών στρατευμάτων, «κατέλαβαν» μετά από 74(!) Νατοϊκούς βομβαρδισμούς, το αρχηγείο του Καντάφι. Οι Εφιάλτες βρίσκονται, όπως πάντα, στη θέση τους και στην υπηρεσία των βαρβάρων εισβολέων, δείχνοντας μονοπάτια και ανοίγοντας Κερκόπορτες...

Λεόν

ΕΑΝ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΕΤΕ ΤΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ Ή ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

Άμεση και Αντιπροσωπευτική Δημοκρατία: Είναι αναγκαστικά αντίθετες;[1]

αφνικά, μαζί με την άνοιξη, όλη η Ελλάδα έγινε μια πλατεία. Από μια, αμφισβητούμενη για την ορθότητά της, πληροφορία ότι οι ισπανοί αγανακτισμένοι χλεύασαν των ελλήνων την απάθεια, χιλιάδες γηγενείς με τη βοήθεια των ιντερνετικών κοινωνικών δικτύων (βλ. facebook) κατέλαβαν τις πλατείες. Παρ' ότι ψάξαμε αρκετά την πραγματική διάσταση τής, εξ Ισπανίας προερχόμενης πληροφορίας, δεν βρήκαμε τίποτα το οποίο να δικαιολογεί την όποια αντίδραση και τον όποιο αυτοματισμό. Σκόρπιες αναφορές για ένα σύνθημα που, ίσως φωνάχτηκε από ελάχιστα άτομα και ένα πλακάτ που έγραφε κάτι για τους έλληνες. Τελικά, το «μυστήριο» της ακριβούς προέλευσης του συνθήματος μάλλον «εξιχνιάστηκε», όταν οι ειδικοί περί τα ποδοσφαιρικά θέματα απεφάνθησαν ότι το σλόγκαν «ησυχία, μην ξυπνήσουν οι έλληνες» είχε αντίθετη σημασία από αυτήν που της αποδόθηκε και απηχούσε την ανησυχία των ισπανών φιλάθλων για μια ήττα από την ελληνική ομάδα, όταν ξυπνήσουν οι έλληνες.

Αλλά, επειδή, οι συνωμοσιολογίες ποτέ δεν μας άρεσαν, ας μπούμε στην ουσία του θέματος. Ανεξαρτήτως της αφετηρίας και της copy-paste οργανωμένης αντίδρασης εξ Ισπανίας, δεν είναι τουλάχιστον περίεργο το ότι τις πρώτες μέρες των αγανακτισμένων κινητοποιήσεων, MEGA και ΣΚΑΙ, από τους κύριους κυβερνητικούς-μνημονιακούς εκπροσώπους προμόταραν το «κίνημα των αγανακτισμένων»; Φυσικά, αργότερα, αφού τα πανιά είχαν φουσκώσει και το πλοίο είχε πάρει τη ρότα του, η αβάντα μειώθηκε και σε ορισμένες περιπτώσεις παίχτηκε το σήριαλ «μαστίγιο και καρότο», το οποίο προκάλεσε αντίδραση και αντι-mega απάντηση των αγανακτισμένων. Ασφαλώς δεν είναι μεμπτό, όταν για μια κοινωνική εκδήλωση η στάση των ΜΜΕ εμφανίζεται τουλάχιστον ουδέτερη. Δηλαδή δεν σημαίνει ότι, επειδή τα ΜΜΕ αγκάλιασαν τους αγανακτισμένους στα πρώτα τους βήματα, πως το «κίνημα» είναι προβληματικό ή κατευθυνόμενο. Σημαίνει, όμως, ότι το συγκεκριμένο «κίνημα» εξυπηρετούσε τους

ντάς σοσιαλιστές, αριστερούς, αυτόνομους, αντιεξουσιαστές, αναρχίζοντες, πατριώτες που –ο καθένας τους από διαφορετική αφετηρία αλλά κοινό στόχο(;)– συγχρονίστηκαν στη πλατεία. Και εδώ εισέρχε-

φία της συνέλευσης να αποφασίσει αρνητικά για τη διακίνηση κομματικών κειμένων. Είναι δεδομένη η αντίθεση μας, ως αναρχικών, σε κάθε τί κομματικό, αλλά αυτό επ' ουδενί σημαίνει ότι δεχόμαστε την απαγό-

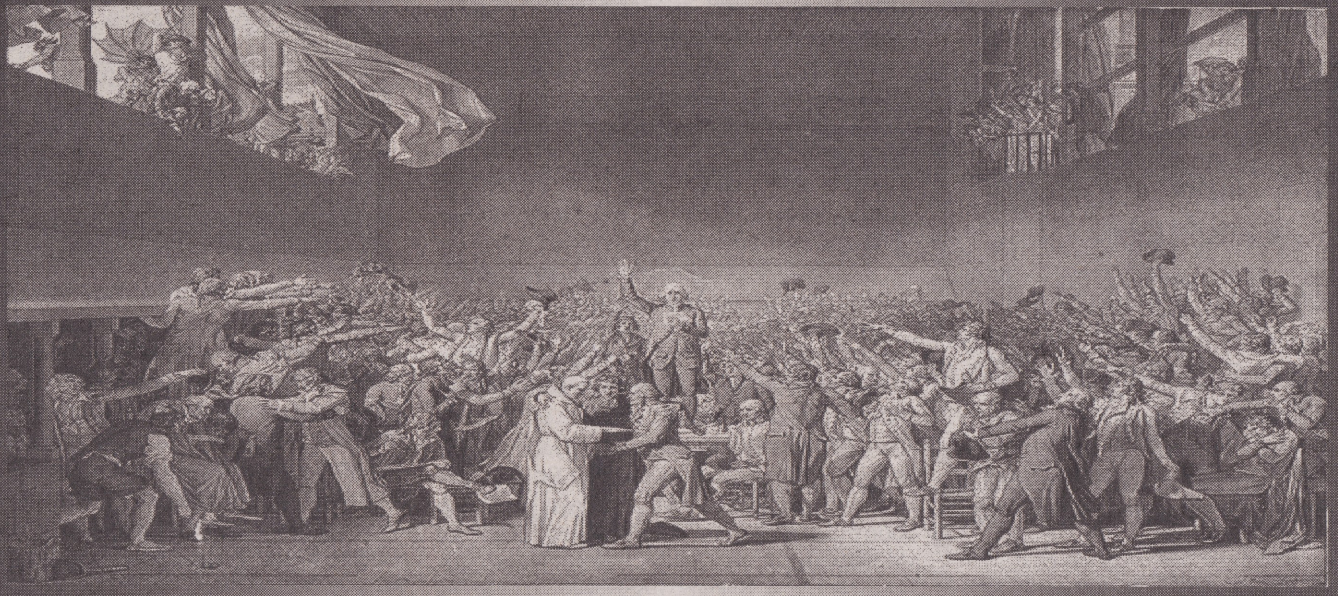
παν και από την αρχαία αθηναϊκή δημοκρατία. Και επειδή δεν υπάρχει ένας Αριστοφάνης για να στηλιτεύσει με την τέχνη του τα τερτίπια της εξουσίας, η ομάδα φύλου της Πλατείας Συντάγματος αποφάσισε να πάρει

μα που, ίσως φωνάχτηκε από ελάχιστα ά-τομα και ένα πλακάτ που έγραφε κάτι για τους έλληνες. Τελικά, το «μυστήριο» της ακριβούς προέλευσης του συνθήματος μάλλον «εξιχνιάστηκε», όταν οι ειδικοί περί τα ποδοσφαιρικά θέματα απεφάνθησαν ότι το σλόγκαν «ησυχία, μην ξυπνήσουν οι έλληνες» είχε αντίθετη σημασία από αυτήν που της αποδόθηκε και απηχούσε την ανησυχία των ισπανών φιλάθλων για μια ήττα από την ελληνική ομάδα, όταν ξυπνήσουν οι έλληνες.

Αλλά, επειδή, οι συνωμοσιολογίες ποτέ δεν μας άρεσαν, ας μπούμε στην ουσία του θέματος. Ανεξαρτήτως της αφετηρίας και της copy-paste οργανωμένης αντίδρασης εξ Ισπανίας, δεν είναι τουλάχιστον περίεργο το ότι τις πρώτες μέρες των αγανακτισμένων κινητοποιήσεων, MEGA και ΣΚΑΙ, από τους κύριους κυβερνητικούς-μνημονιακούς εκπροσώπους προμόταραν το «κίνημα των αγανακτισμένων»; Φυσικά, αργότερα, αφού τα πανιά είχαν φουσκώσει και το πλοίο είχε πάρει τη ρότα του, η αβάντα μειώθηκε και σε ορισμένες περιπτώσεις παίχτηκε το σήριαλ «μαστίγιο και καρότο», το οποίο προκάλεσε αντίδραση και αντι-mega απάντηση των αγανακτισμένων. Ασφαλώς δεν είναι μεμπτό, όταν για μια κοινωνική εκδήλωση η στάση των ΜΜΕ εμφανίζεται τουλάχιστον ουδέτερη. Δηλαδή δεν σημαίνει ότι, επειδή τα ΜΜΕ αγκάλιασαν τους αγανακτισμένους στα πρώτα τους βήματα, πως το «κίνημα» είναι προβληματικό ή κατευθυνόμενο. Σημαίνει, όμως, ότι το συγκεκριμένο «κίνημα» εξυπηρετούσε τους σκοπούς του συστήματος και εν τέλει, εάν κάτι είναι προβληματικό ή όχι, προκύπτει από αυτά που διατυπώνει και πράττει.

Από την αρχή ήταν φανερό ότι δεν έχουμε να κάνουμε με ένα αυθόρμητο και «από τα κάτω» κίνημα, αφού σε καίριες θέσεις (π.χ. θεματικές επιτροπές) η διείσδυση των κομμάτων και οργανώσεων της αριστεράς (πλην ΚΚΕ) ήταν εμφανής. Όπως, επίσης, και ότι η διαδικασία λήψης αποφάσεων, ναι μεν ήταν πλειοψηφική αλλά σε αρκετές περιπτώσεις εμφανώς χειραγωγούμενη από τους έμπειρους θεματοφύλακες, που είναι ικανότατοι να καθοδηγούν, είτε ιεραρχικές είτε οριζόντιες διαδικασίες. Κατά τα άλλα βαυκαλίζονταν ότι οι αποφάσεις παίρνονταν αμεσοδημοκρατικά. Δεν έχουμε την πρόθεση στο παρόν κείμενο να κάνουμε μία αναλυτική κριτική στην άμεση δημοκρατία, αλλά, εκτός, των άλλων να θίξουμε

Είναι αναγκαστικά αντίθετες;[1]

ντάς σοσιαλιστές, αριστερούς, αυτόνομους, αντιεξουσιαστές, αναρχίζοντες, πατριώτες που –ο καθένας τους από διαφορετική αφετηρία αλλά κοινό στόχο(;)– συγχρονίστηκαν στη πλατεία. Και εδώ εισέρχεται η παράμετρος, κοινός στόχος.

Μια προσπάθεια για να είναι αποτελεσματική οφείλει, τουλάχιστον, να είναι ξεκάθαρη ως προς το στόχο. Ορίζουμε, αρχικά, το τί θέλουμε να πετύχουμε με ποιά μέσα και για ποιο λόγο. Στη προκειμένη περίπτωση οι αγανακτισμένοι δεν είχαν κοινή γλώσσα και κοινούς στόχους. Ασφαλώς όλοι με ένα στόμα μια φωνή τάσσονταν και οργάνωναν την αντίθεση τους στην ψήφιση του μεσοπρόθεσμου στις 29 Ιουνη. Όμως, αυτό αποτελεί μια μονομερή απεικόνιση της πραγματικότητας, αφού ουσιαστικά αντίρροπες κοινωνικές ομάδες εναντιώνονταν από κοινού σε ένα στόχο. Και δεν μιλάμε μονάχα για την συνύπαρξη με τους φασίστες, εθνικιστές, κλπ., έστω και εάν μια σκάλα χώριζε τα δύο επίπεδα. Αλλά για το γεγονός ότι άτομα από αντίθετες κοινωνικές θέσεις, όπως αφεντικά/εργάτες συνελεμισιάζονταν ταυτόχρονα δίπλα-δίπλα για

φία της συνέλευσης να αποφασίσει αρνητικά για τη διακίνηση κομματικών κειμένων. Είναι δεδομένη η αντίθεση μας, ως αναρχικών, σε κάθε τί κομματικό, αλλά αυτό επ' ουδενί σημαίνει ότι δεχόμαστε την απαγόρευση ή αποτροπή διακίνησης κομματικού κειμένου σε δημόσιο χώρο. Άλλωστε, είναι οξύμωρο, η εμφανής και καθολική αντι-κομματική λογική των περισσοτέρων συγκεντρωμένων, να «χρειάζεται» την απαγόρευση της διακίνησης κομματικών κειμένων. Αφού, όταν κάτι είναι απαξιωμένο δεν χρειάζεται καμία απαγόρευση ή αποτροπή. **Σημασία δεν έχει να μην έχει κάποιος πρόσβαση σε μια κομματική ανάλυση κ.λπ., αλλά να απορρίπτει συνειδητά την όποια κομματική άποψη και πρακτική. Και όπως εύστοχα έχει γραφτεί, στην αστική δημοκρατία μπορείς να μοιράζεις «ελεύθερα» τα κείμενα σου, αλλά στην άμεση δημοκρατία του Συντάγματος δεν μπορείς.** Γενικά, η στόχευσή μας δεν μπορεί να είναι το να κερδίζουμε οπαδούς ή υποστηρικτές αλλά συντρόφους και συνοδοιπόρους με γνώση και όραμα. Οι πλειοψηφικές αποφάσεις, παγώνοντας τον χρόνο, ουσιαστικά δεν

παν και από την αρχαία αθηναϊκή δημοκρατία. Και επειδή δεν υπάρχει ένας Αριστοφάνης για να στηλιτεύσει με την τέχνη του τα τερτίπια της εξουσίας, η ομάδα φύλου της Πλατείας Συντάγματος αποφάσισε να πάρει τη θέση του και να δηλώσει ότι οι γυναίκες έχουν ισότιμη συμμετοχή στην πλατεία, άρα οι αποκλεισμοί που αναφέρονται πιο πάνω δεν δικαιολογούνται, αλλά αποτελούν συνέχεια των πρακτικών της σημερινής δημοκρατίας την οποία αμφισβητούμε, αλλά και της τοτινής που επίσης αμφισβητούμε. Και παραπέρα, κάποιες γυναίκες που κατάφεραν με την αντίστασή τους να αμφισβητήσουν το σεξισμό και την σεξουαλική παρενόχληση, αντί να εκθειάζονται, αντίθετα λοιδωρούνται. Αυτό μας δείχνει το σύνθημα της πάνω πλατείας, που λέει ότι θέλουμε πρωθυπουργό και όχι καμαριέρα, υποτιμώντας μια σκληρά εργαζόμενη και αξιοπρεπή γυναίκα, που κατάφερε μάλιστα να φέρει τα πάνω κάτω με την καταγγελία της, ή το άλλο, το ακόμα χειρότερο, που λέει πουτάνα καμαριέρα. Εμείς μπορούμε να φανταστούμε πώς θα νιώθουν οι καμαριέρες των παρακείμενων ξενοδοχείων όταν πηγαίνουν

τερα, αφού τα πανιά είχαν φουσκώσει και το πλοίο είχε πάρει τη ρότα του, η αβάντα μειώθηκε και σε ορισμένες περιπτώσεις παίχτηκε το σήριαλ «μαστίγιο και καρότο», το οποίο προκάλεσε αντίδραση και αντι-mega απάντηση των αγανακτισμένων. Ασφαλώς δεν είναι μεμπτό, όταν για μια κοινωνική εκδήλωση η στάση των ΜΜΕ εμφανίζεται τουλάχιστον ουδέτερη. Δηλαδή δεν σημαίνει ότι, επειδή τα ΜΜΕ αγκάλιασαν τους αγανακτισμένους στα πρώτα τους βήματα, πως το «κίνημα» είναι προβληματικό ή κατευθυνόμενο. Σημαίνει, όμως, ότι το συγκεκριμένο «κίνημα» εξυπηρετούσε τους σκοπούς του συστήματος και εν τέλει, εάν κάτι είναι προβληματικό ή όχι, προκύπτει από αυτά που διατυπώνει και πράττει.

Από την αρχή ήταν φανερό ότι δεν έχουμε να κάνουμε με ένα αυθόρμητο και «από τα κάτω» κίνημα, αφού σε καίριες θέσεις (π.χ. θεματικές επιτροπές) η διείσδυση των κομμάτων και οργανώσεων της αριστεράς (πλην ΚΚΕ) ήταν εμφανής. Όπως, επίσης, και ότι η διαδικασία λήψης αποφάσεων, ναι μεν ήταν πλειοψηφική αλλά σε αρκετές περιπτώσεις εμφανώς χειραγωγούμενη από τους έμπειρους θεματοφύλακες, που είναι ικανότατοι να καθοδηγούν, είτε ιεραρχικές είτε οριζόντιες διαδικασίες. Κατά τα άλλα βαυκαλίζονταν ότι οι αποφάσεις παίρνονταν αμεσοδημοκρατικά. Δεν έχουμε την πρόθεση στο παρόν κείμενο να κάνουμε μία αναλυτική κριτική στην άμεση δημοκρατία, αλλά, εκτός, των άλλων να θίξουμε ορισμένα ζητήματα που παρ' ότι ήταν κραυγαλέα αντι-δημοκρατικά δεν καταγγέλθηκαν μέσα από τις αμεσοδημοκρατικές συνελεύσεις.

Έχει σημασία να παρατηρήσουμε ότι ενώ το διεθνές «κίνημα» αυτοχαρακτηρίζονταν ως real democracy, δηλαδή **πραγματική δημοκρατία**, στον ελλαδικό χώρο υιοθετήθηκε ο όρος **άμεση δημοκρατία** (στην αγγλική ορολογία ο όρος άμεση δημοκρατία μεταφράζεται ως direct democracy). Οι λόγοι πιστεύουμε πως είναι προφανείς και αφορούν τη συσπείρωση και μαζικοποίηση ετερόκλητων στοιχείων που ο καθένας, για τους δικούς του λόγους, αρέσκεται και αποδέχεται τον όρο άμεση δημοκρατία. Έτσι, υπέρ της άμεσης δημοκρατίας συναντάς σοσιαλιστές, αριστερούς, αυτόνομους, αντιεξουσιαστές, αναρχίζοντες, πατριώτες που –ο καθένας τους από διαφορετική αφετηρία αλλά κοινό στόχο(;)– συγχρονίστηκαν στη πλατεία. Και εδώ εισέρχεται η παράμετρος, κοινός στόχος.

Μια προσπάθεια για να είναι αποτελεσματική οφείλει, τουλάχιστον, να είναι ξεκάθαρη ως προς το στόχο. Ορίζουμε, αρχικά, το τί θέλουμε να πετύχουμε με ποιά μέσα και για ποιο λόγο. Στη προκειμένη περίπτωση οι αγανακτισμένοι δεν είχαν κοινή γλώσσα και κοινούς στόχους. Ασφαλώς όλοι με ένα στόμα μια φωνή τάσσονταν και οργάνωναν την αντίθεση τους στην ψήφιση του μεσοπρόθεσμου στις 29 Ιούνη. Όμως, αυτό αποτελεί μια μονομερή απεικόνιση της πραγματικότητας, αφού ουσιαστικά αντίρροπες κοινωνικές ομάδες εναντιώνονταν από κοινού σε ένα στόχο. Και δεν μιλάμε μονάχα για την συνύπαρξη με τους φασίστες, εθνικιστές, κλπ., έστω και εάν μια σκάλα χώριζε τα δύο επίπεδα. Αλλά για το γεγονός ότι άτομα από αντίθετες κοινωνικές θέσεις, όπως αφεντικά/εργάτες συνελευσιάζονταν ταυτόχρονα δίπλα-δίπλα για την αντιμετώπιση ενός οικονομικού-πολιτικού ζητήματος. (Δεν ισχυριζόμαστε ότι δεν υπάρχουν περιπτώσεις που σε μια συνέλευση για την προστασία φυσικών αγαθών, για παράδειγμα, δεν θα υπάρξει διασπορά κοινωνικών ρόλων και θέσεων. Σε αυτές τις περιπτώσεις, όμως, αυτό που έχει την καταλυτική σημασία είναι η ιδιότητα του κατοίκου της περιοχής και όχι η κοινωνική του θέση. Αντίθετα στη πλατεία συντάγματος οι συνελεύσεις δεν είχαν χαρακτήρα γειτονιάς ή θεματική που να αφορούσε κάποια συνιστώσα αυτού που αποκαλείται περιβάλλον, αλλά συγκεκριμένη πολιτικοοικονομική αναφορά).

Αυτό δεν εμπόδισε βέβαια την πλειοψηφία της συνέλευσης να αποφασίσει αρνητικά για τη διακίνηση κομματικών κειμένων. Είναι δεδομένη η αντίθεση μας, ως αναρχικών, σε κάθε τί κομματικό, αλλά αυτό επ' ουδενί σημαίνει ότι δεχόμαστε την απαγόρευση ή αποτροπή διακίνησης κομματικού κειμένου σε δημόσιο χώρο. Άλλωστε, είναι οξύμωρο, η εμφανής και καθολική αντικομματική λογική των περισσοτέρων συγκεντρωμένων, να «χρειάζεται» την απαγόρευση της διακίνησης κομματικών κειμένων. Αφού, όταν κάτι είναι απαξιωμένο δεν χρειάζεται καμία απαγόρευση ή αποτροπή. **Σημασία δεν έχει να μην έχει κάποιος πρόσβαση σε μια κομματική ανάλυση κ.λπ., αλλά να απορρίπτει συνειδητά την όποια κομματική άποψη και πρακτική. Και όπως εύστοχα έχει γραφτεί, στην αστική δημοκρατία μπορείς να μοιράζεις «ελεύθερα» τα κείμενα σου, αλλά στην άμεση δημοκρατία του Συντάγματος δεν μπορείς.** Γενικά, ο στόχευσή μας δεν μπορεί να είναι το να κερδίζουμε οπαδούς ή υποστηρικτές αλλά συντρόφους και συνοδοιπόρους με γνώση και όραμα. Οι πλειοψηφικές αποφάσεις, παγώνοντας τον χρόνο, ουσιαστικά δεν προσδοκούν και δεν εμβαθύνουν στην αλήθεια αλλά θεωρούν ότι επειδή αυτό που πρεσβεύουμε είναι το πραγματικό οφείλει να είναι και πλειοψηφικό.

Από τις πρώτες μέρες των συνελεύσεων της Πλατείας Συντάγματος υπήρξε κείμενο καταγγελία της ομάδας φύλου για σεξιστική στάση της συνέλευσης στο οποίο αναφέρεται συγκεκριμένα: «*Η συνέλευση αυτή αποφάσισε ήδη δύο εκδηλώσεις, μία που ήδη έγινε για την οικονομία και μια για την άμεση Δημοκρατία για τις 17-6. Και στις δύο εκδηλώσεις, τα πάνελ περιλάμβαναν μόνον άνδρες ομιλητές, και φυσικά μόνο Έλληνες πολίτες. Οι γυναίκες και οι μέτοικοι λείπουν και από αυτές τις εκδηλώσεις, όπως ελειπαν και από την αρχαία αθηναϊκή δημοκρατία. Και επειδή δεν υπάρχει ένας Αριστοφάνης για να στηλιτεύσει με την τέχνη του τα τερτίπια της εξουσίας, η ομάδα φύλου της Πλατείας Συντάγματος αποφάσισε να πάρει τη θέση του και να δηλώσει ότι οι γυναίκες έχουν ισότιμη συμμετοχή στην πλατεία, άρα οι αποκλεισμοί που αναφέρονται πιο πάνω δεν δικαιολογούνται, αλλά αποτελούν συνέχεια των πρακτικών της σημερινής δημοκρατίας την οποία αμφισβητούμε, αλλά και της τοτινής που επίσης αμφισβητούμε. Και παραπέρα, κάποιες γυναίκες που κατάφεραν με την αντίστασή τους να αμφισβητήσουν το σεξισμό και την σεξουαλική παρενόχληση, αντί να εκθειάζονται, αντίθετα λοιδωρούνται. Αυτό μας δείχνει το σύνθημα της πάνω πλατείας, που λέει ότι θέλουμε πρωθυπουργό και όχι καμαριέρα, υποτιμώντας μια σκληρά εργαζόμενη και αξιοπρεπή γυναίκα, που κατάφερε μάλιστα να φέρει τα πάνω κάτω με την καταγγελία της, ή το άλλο, το ακόμα χειρότερο, που λέει πουτάνα καμαριέρα. Εμείς μπορούμε να φανταστούμε πώς θα νιώθουν οι καμαριέρες των παρακείμενων ξενοδοχείων όταν πηγαίνουν στη βάρδια τους και ακούνε ή βλέπουν τέτοια συνθήματα. Ή μήπως κάποιοι εδώ μέσα πιστεύουν ότι τους αξίζει;*».

Η συγκεκριμένη ανακοίνωση ουσιαστικά θάφτηκε από όλα τα εναλλακτικά και αδιαμεσολάβητα μέσα ενημέρωσης παρ' ότι τα αντισεξιστικά αντανακλαστικά είναι παρόντα στον ευρύτερο «χώρο». Πολύ δε περισσότερο όταν πολυσέλιδα κείμενα γράφονταν και αναρτιόνταν κατά την εξέγερση του Δεκέμβρη 2008, για το σύνθημα: «μπάτσοι, μουνιά, σκοτώνετε παιδιά», που ναι μεν ήταν σεξιστικό, αλλά δεν ήταν προϊόν συνέλευσης έχοντας μεταγραφεί από γηπεδικές κερκίδες.

Χρειάζεται, επίσης, να επισημανθεί το

1. Τίτλος συνεδρίου που έλαβε χώρα στο Brisbane της Αυστραλίας, 14 έως 17 Αυγούστου 2005

συνέχεια στη σελίδα 4

Σύντροφοι/ισσες
και φίλες/φίλοι,

Επειδή, σε πολλές περιπτώσεις τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους «καλοθελητές» και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε έχουμε ενεργοποιήσει δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει,

στο email:
diadromi@revolution.gr

ή ταχυδρομικά:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

καταθέτοντας και το αντίστοιχο ποσό στον τραπεζικό λογαριασμό που αναγράφεται σε άλλη σελίδα.

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απα-

συνέχεια από τη σελίδα 3

γεγονός της ευρείας χρήσης των εθνικών συμβόλων και της αναφώνησης του εθνικού ύμνου, δεκαέξι χρόνια μετά από το κάψιμο της ελληνικής σημαίας στο Πολυτεχνείο 1995 που είχε ταράξει συνειδήσεις και είχε κάνει μια τομή στην μέχρι τότε κυρίαρχη αντίληψη για την ιερότητα των εθνικών συμβόλων. Αφού για πρώτη φορά στον ελλαδικό χώρο γράφτηκαν εκτενώς κείμενα υπερασπιζόμενα το κάψιμο ενός εθνικού συμβόλου που διαχωρίζει και καταπιέζει. Και είναι αυτά τα σύμβολα που μερικοί τα έφεραν ως «λάβαρα της αγανάκτησης».

Το «μικτό» σύστημα

Πιστεύουμε πως δεν χρειάζεται να έχει κάποιος αμφιβολία, για το γεγονός ότι το κράτος και το πολιτικό σύστημα επειδή βρίσκεται σε ένα είδος κρίσης που σχετίζεται άμεσα με την ανασύνταξη και τον επαναπροσανατολισμό μέσα στα πλαίσια της ενοποιούμενης και της ήδη ενοποιημένης κυριαρχίας, είναι πρόθυμο να εμφανίσει ότι εκχωρεί ένα μέρος της εξουσίας του στο λαό, με σκοπό την ολοκλήρωση του σχεδιασμού των κρατούντων. Άλλωστε, πολλές φορές αυτού του είδους οι «παραχωρήσεις» είναι συνδυασμένες με σημαντικές παραμέτρους των συνολικότερων επιδιώξεων των εξουσιαστών.

Το αδιέξοδο της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, όπως λειτουργεί τα τελευταία 150χρόνια στον δυτικό κόσμο, οι κρατιστές -σε συνεργασία με τους συμβούλους των think tanks- το έχουν εντοπίσει εδώ και δυο δεκαετίες. Τα τελευταία δέκα χρόνια, όμως, έχει εντατικοποιηθεί η μελέτη και έρευνα εξεύρεσης λύσεων που θα δώσουν ανάσες επιβίωσης στο υπάρχον πολιτικό σύστημα. Πολιτικοί επιστήμονες, όπως οι M. Saward, R. Axtmann, J. Bohman και παλαιότερα ο R. A. Dahl, προσπαθούν μέσα από μια σειρά άρθρων και βιβλίων τους να προσαρμόσουν, ανασυσκευάσουν και να προωθήσουν την άμεση και την αντιπροσωπευτική δημοκρατία. Μερικοί πιστεύουν ότι η απόλυτη πολιτική ισότητα είναι άπιαστο όνειρο, άλλοι ότι τα κόμματα είναι αυτά

προσωπευτική δημοκρατία, όλοι, όμως, προσπαθούν να γεφυρώσουν την άμεση και την αντιπροσωπευτική δημοκρατία.

Αυτή τους η προσπάθεια δεν μένει στατική μέσα σε συνέδρια και επιστημονικές δημοσιεύσεις, αλλά βρίσκει χώρο, επίσης, σε εφημερίδες και αφιερώματα. Σ' αυτή την κατεύθυνση είδαμε να παρουσιάζεται σε αφιέρωμα της Εποχής και στο ένθετο «Εντός Εποχής», με τίτλο «Η κρίση του πολιτικού συστήματος και η άμεση δημοκρατία», μεταφρασμένο απόσπασμα του M. Saward, που αναφέρει τα εξής: *«Η άμεση και η αντιπροσωπευτική δημοκρατία έχουν την τάση να αντιμετωπίζονται με όρους άσπρου-μαύρου, τόσο στο παρελθόν όσο και σήμερα.* ***Όμως, όλο και περισσότερο οι***

τού Saward, ο R. Axtmann: **«Το μέλλον της δημοκρατίας θα είναι ένα μείγμα των θεσμικών οργάνων προσαρμοσμένο στις περιστάσεις και η ουσία θα έγκειται στον προσδιορισμό του κατάλληλου συνδυασμού».** Μέσα σε αυτό το κλίμα, λοιπόν, η εκτελεστική εξουσία με τον εκπρόσωπό της στο υπ. Δικαιοσύνης Χ. Καστανίδη, παρουσίασε νομοσχέδιο για την εφαρμογή και τέλεση δημοψηφισμάτων. Ασφαλώς αρκετούς μήνες νωρίτερα ο GAP είχε λανσάρει στην κυβερνητική δημοκρατία, τη διαβούλευση.

Αντίστοιχα, ο συγγραφέας του βιβλίου, «The Life and Death of Democracy», Τζον Κιν, προτείνει την ***εποπτεύουσα δημοκρατία***, όπως αυτή διαμορφώνεται «από τις συ-

σει δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει,

στο email:
diadromi@revolution.gr

ή ταχυδρομικά:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

καταθέτοντας και το αντίστοιχο ποσό στον τραπεζικό λογαριασμό που αναγράφεται σε άλλη σελίδα.

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία: ***Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.***

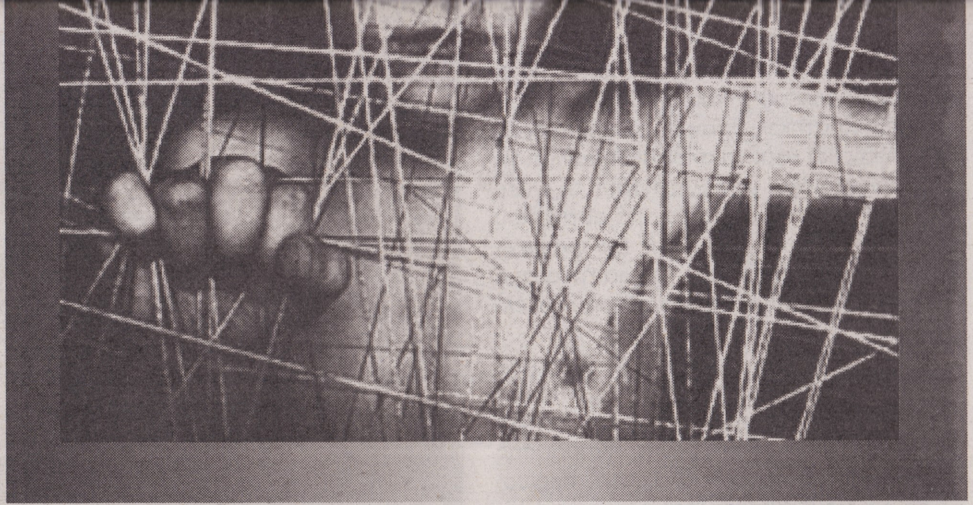
Συνδρομή Εσωτερικού
(για 10 φύλλα): 20 ευρώ
Συνδρομή Ευρώπης
(για 10 φύλλα): 30 ευρώ

Το «μικτό» σύστημα

Πιστεύουμε πως δεν χρειάζεται να έχει κάποιος αμφιβολία, για το γεγονός ότι το κράτος και το πολιτικό σύστημα επειδή βρίσκεται σε ένα είδος κρίσης που σχετίζεται άμεσα με την ανασύνταξη και τον επαναπροσανατολισμό μέσα στα πλαίσια της ενοποιούμενης και της ήδη ενοποιημένης κυριαρχίας, είναι πρόθυμο να εμφανίσει ότι εκχωρεί ένα μέρος της εξουσίας του στο λαό, με σκοπό την ολοκλήρωση του σχεδιασμού των κρατούντων. Άλλωστε, πολλές φορές αυτού του είδους οι «παραχωρήσεις» είναι συνδυασμένες με σημαντικές παραμέτρους των συνολικότερων επιδιώξεων των εξουσιαστών.

Το αδιέξοδο της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, όπως λειτουργεί τα τελευταία 150χρόνια στον δυτικό κόσμο, οι κρατιστές -σε συνεργασία με τους συμβούλους των think tanks- το έχουν εντοπίσει εδώ και δυο δεκαετίες. Τα τελευταία δέκα χρόνια, όμως, έχει εντατικοποιηθεί η μελέτη και έρευνα εξεύρεσης λύσεων που θα δώσουν ανάσες επιβίωσης στο υπάρχον πολιτικό σύστημα. Πολιτικοί επιστήμονες, όπως οι M. Saward, R. Axtmann, J. Bohman και παλαιότερα ο R. A. Dahl, προσπαθούν μέσα από μια σειρά άρθρων και βιβλίων τους να προσαρμόσουν, ανασυσκευάσουν και να προωθήσουν την άμεση και την αντιπροσωπευτική δημοκρατία. Μερικοί πιστεύουν ότι η απόλυτη πολιτική ισότητα είναι άπιαστο όνειρο, άλλοι ότι τα κόμματα είναι αυτά που διαχωρίζουν την άμεση από την αντιπροσωπευτική δημοκρατία, όλοι, όμως, προσπαθούν να γεφυρώσουν την άμεση και την αντιπροσωπευτική δημοκρατία.

Αυτή τους η προσπάθεια δεν μένει στατική μέσα σε συνέδρια και επιστημονικές δημοσιεύσεις, αλλά βρίσκει χώρο, επίσης, σε εφημερίδες και αφιερώματα. Σ' αυτή την κατεύθυνση είδαμε να παρουσιάζεται σε αφιέρωμα της Εποχής και στο ένθετο «Εντός Εποχής», με τίτλο «Η κρίση του πολιτικού συστήματος και η άμεση δημοκρατία», μεταφρασμένο απόσπασμα του M. Saward, που αναφέρει τα εξής: *«Η άμεση και η αντιπροσωπευτική δημοκρατία έχουν την τάση να αντιμετωπίζονται με όρους άσπρου-μαύρου, τόσο στο παρελθόν όσο και σήμερα.* ***Όμως, όλο και περισσότερο οι παρατηρητές τείνουν προς την άποψη ότι η αντιπροσώπευση και η αμεσοδημοκρατική λήψη αποφάσεων μπορούν να ζευγαρωθούν με απόλυτη επιτυχία υπό τις κατάλληλες συνθήκες. Το να ευνοηθεί μια εξ αυτών δεν σημαίνει πως πρέπει να αποκλειστεί η εκτεταμένη χρήση της άλλης στην λήψη πολιτικών αποφάσεων. Πρέπει κανείς να ασπαστεί μια πραγματιστική άποψη. Η «αντιπροσώπευση» είναι εργαλείο ή μηχανισμός, όπως είναι επίσης το δημοψήφισμα ή ακόμη και η ίδια η αμεσοδημοκρατική συνέλευση.*** *Λήψη πολιτικών αποφάσεων σημαίνει να υφίσταται διαδικασία απόφασης που να χρησιμοποιεί ποικίλα εργαλεία ή μηχανισμούς (εκλογές, δημόσια αντιπαράθεση, διαβούλευση κ.ά.). Γιατί να μην συνδυάζονται διαφορετικά εργαλεία για να παράγονται διακριτά δημοκρατικά αποτελέσματα; (...)* ***Γιατί, λοιπόν, για ποιο λόγο να μη συνδυάζονται οι προ-***

τού Saward, ο R. Axtmann: **«Το μέλλον της δημοκρατίας θα είναι ένα μείγμα των θεσμικών οργάνων προσαρμοσμένο στις περιστάσεις και η ουσία θα έγκειται στον προσδιορισμό του κατάλληλου συνδυασμού».** Μέσα σε αυτό το κλίμα, λοιπόν, η εκτελεστική εξουσία με τον εκπρόσωπό της στο υπ. Δικαιοσύνης Χ. Καστανίδη, παρουσίασε νομοσχέδιο για την εφαρμογή και τέλεση δημοψηφισμάτων. Ασφαλώς αρκετούς μήνες νωρίτερα ο GAP είχε λανσάρει στην κυβερνητική δημοκρατία, τη διαβούλευση.

Αντίστοιχα, ο συγγραφέας του βιβλίου, «The Life and Death of Democracy», Τζον Κιν, προτείνει την ***εποπτεύουσα δημοκρατία***, όπως αυτή διαμορφώνεται «από τις συνελεύσεις πολιτών, οικολογικές ομάδες, δεξαμενές σκέψης, ανεξάρτητες αρχές κ.ά.», θεωρώντας ότι σήμερα διανύουμε την μετα-αντιπροσωπευτική δημοκρατία. *«Η πρώτη είναι η εποχή της διακυβέρνησης διά της δημόσιας συνάθροισης, που άνθισε στον ελληνικό κόσμο μεταξύ του 6ου και του 3ου αιώνα π.Χ. Δεύτερη είναι η εποχή της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας που ανατέλλει το τελευταίο τέταρτο του 18ου αιώνα, ενώ σήμερα διανύουμε την τρίτη εποχή, αυτήν της μετα-αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας».* Ενώ σημειώνει για το βρετανικό παράδειγμα: *«όσον αφορά τον ρόλο των κομμάτων, γνωρίζουμε ότι στη Βρετανία, για παράδειγμα, το Κόμμα των Συντηρητικών έχει σήμερα το 1/8 των μελών που είχε στις μέρες της δόξας του, επί Τσόρτσιλ, όταν αποτελούσε μία από τις μεγάλες πολιτικές μηχανές της Ευρώπης. Το Κόμμα των Εργατικών, πάλι, έχει δει τα μέλη του να μειώνο-*

σελίδα.

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία: ***Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.***

Συνδρομή Εσωτερικού (για 10 φύλλα): 20 ευρώ

Συνδρομή Ευρώπης (για 10 φύλλα): 30 ευρώ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 10ος, ΦΥΛΛΟ 108
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2011

ΕΚΔΟΣΗ:
ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

think tanks- το έχουν εντοπίσει εδώ και δύο δεκαετίες. Τα τελευταία δέκα χρόνια, όμως, έχει εντατικοποιηθεί η μελέτη και έρευνα εξεύρεσης λύσεων που θα δώσουν ανάσες επιβίωσης στο υπάρχον πολιτικό σύστημα. Πολιτικοί επιστήμονες, όπως οι M. Saward, R. Axtmann, J. Bohman και παλαιότερα ο R. A. Dahl, προσπαθούν μέσα από μια σειρά άρθρων και βιβλίων τους να προσαρμόσουν, ανασυσκευάσουν και να προωθήσουν την άμεση και την αντιπροσωπευτική δημοκρατία. Μερικοί πιστεύουν ότι η απόλυτη πολιτική ισότητα είναι άπιαστο όνειρο, άλλοι ότι τα κόμματα είναι αυτά που διαχωρίζουν την άμεση από την αντιπροσωπευτική μέσα σε συνέδρια και επιστημονικές δημοσιεύσεις, αλλά βρίσκει χώρο, επίσης, σε εφημερίδες και αφιερώματα. Σ' αυτή την κατεύθυνση είδαμε να παρουσιάζεται σε αφιέρωμα της Εποχής και στο ένθετο «Εντός Εποχής», με τίτλο «Η κρίση του πολιτικού συστήματος και η άμεση δημοκρατία», μεταφρασμένο απόσπασμα του M. Saward, που αναφέρει τα εξής: *«Η άμεση και η αντιπροσωπευτική δημοκρατία έχουν την τάση να αντιμετωπίζονται με όρους άσπρου-μαύρου, τόσο στο παρελθόν όσο και σήμερα.* ***Όμως, όλο και περισσότερο οι παρατηρητές τείνουν προς την άποψη ότι η αντιπροσώπευση και η αμεσοδημοκρατική λήψη αποφάσεων μπορούν να ζευγαρωθούν με απόλυτη επιτυχία υπό τις κατάλληλες συνθήκες. Το να ευνοηθεί μια εξ αυτών δεν σημαίνει πως πρέπει να αποκλειστεί η εκτεταμένη χρήση της άλλης στην λήψη πολιτικών αποφάσεων. Πρέπει κανείς να ασπαστεί μια πραγματιστική άποψη. Η «αντιπροσώπευση» είναι εργαλείο ή μηχανισμός, όπως είναι επίσης το δημοψήφισμα ή ακόμη και η ίδια η αμεσοδημοκρατική συνέλευση.*** *Λήψη πολιτικών αποφάσεων σημαίνει να υφίσταται διαδικασία απόφασης που να χρησιμοποιεί ποικίλα εργαλεία ή μηχανισμούς (εκλογές, δημόσια αντιπαράθεση, διαβούλευση κ.ά.). Γιατί να μην συνδυάζονται διαφορετικά εργαλεία για να παράγονται διακριτά δημοκρατικά αποτελέσματα; (...)* ***Γιατί, λοιπόν, για ποιο λόγο να μη συνδυάζονται οι πρωτοβουλίες πολιτών για τον προσδιορισμό της ημερήσιας διάταξης με διαδοχικές κοινοβουλευτικές και δημόσιες διαβουλεύσεις ακολουθούμενες από την έγκριση μέσω λαϊκών δημοψηφισμάτων, ως όραμα μιας ενιαίας δημοκρατικής διαδικασίας; (...) Συμπερασματικά, δεν έχουμε να επιλέξουμε μεταξύ αντιπροσωπευτικής και μορφών άμεσης δημοκρατίας. Αντιθέτως, μπορούμε να σκεφτούμε με δημιουργικό τρόπο σχετικά με την ανάπτυξη και των δυο από κοινού ως μέρος των προσπαθειών να αναμετρηθούμε με τις πολιτικές προκλήσεις που αντιμετωπίζει σήμερα η δημοκρατία».*** (Representative and Direct Democracy (M.Saward), στο Understanding Democratic Politics, R. Axtmann). Και όπως έχει γράψει και ο έτερος συνάδελφος

προσδιορισμό του κατάλληλου συνδυασμού». Μέσα σε αυτό το κλίμα, λοιπόν, η εκτελεστική εξουσία με τον εκπρόσωπό της στο υπ. Δικαιοσύνης Χ. Καστανίδη, παρουσίασε νομοσχέδιο για την εφαρμογή και τέλεση δημοψηφισμάτων. Ασφαλώς αρκετούς μήνες νωρίτερα ο GAP είχε λανσάρει στην κυβερνητική δημοκρατία, τη διαβούλευση.

Αντίστοιχα, ο συγγραφέας του βιβλίου, «The Life and Death of Democracy», Τζον Κιν, προτείνει την ***εποπτεύουσα δημοκρατία***, όπως αυτή διαμορφώνεται «από τις συνελεύσεις πολιτών, οικολογικές ομάδες, δεξαμενές σκέψης, ανεξάρτητες αρχές κ.ά.», θεωρώντας ότι σήμερα διανύουμε την μετα-αντιπροσωπευτική δημοκρατία. *«Η πρώτη είναι η εποχή της διακυβέρνησης διά της δημόσιας συνάθροισης, που άνθισε στον ελληνικό κόσμο μεταξύ του 6ου και του 3ου αιώνα π.Χ. Δεύτερη είναι η εποχή της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας που ανατέλλει το τελευταίο τέταρτο του 18ου αιώνα, ενώ σήμερα διανύουμε την τρίτη εποχή, αυτήν της μετα-αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας».* Ενώ σημειώνει για το βρετανικό παράδειγμα: *«όσον αφορά τον ρόλο των κομμάτων, γνωρίζουμε ότι στη Βρετανία, για παράδειγμα, το Κόμμα των Συντηρητικών έχει σήμερα το 1/8 των μελών που είχε στις μέρες της δόξας του, επί Τσόρτσιλ, όταν αποτελούσε μία από τις μεγάλες πολιτικές μηχανές της Ευρώπης. Το Κόμμα των Εργατικών, πάλι, έχει δει τα μέλη του να μειώνονται στο 1/5. Αυτή ακριβώς η τεράστια μείωση των μελών των κομμάτων, αλλά κυρίως η*

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

***

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ
5.30 - 8 το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30πμ-2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86

***

Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ συναντιέται κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας Σαριπόλου 8, (δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)

***

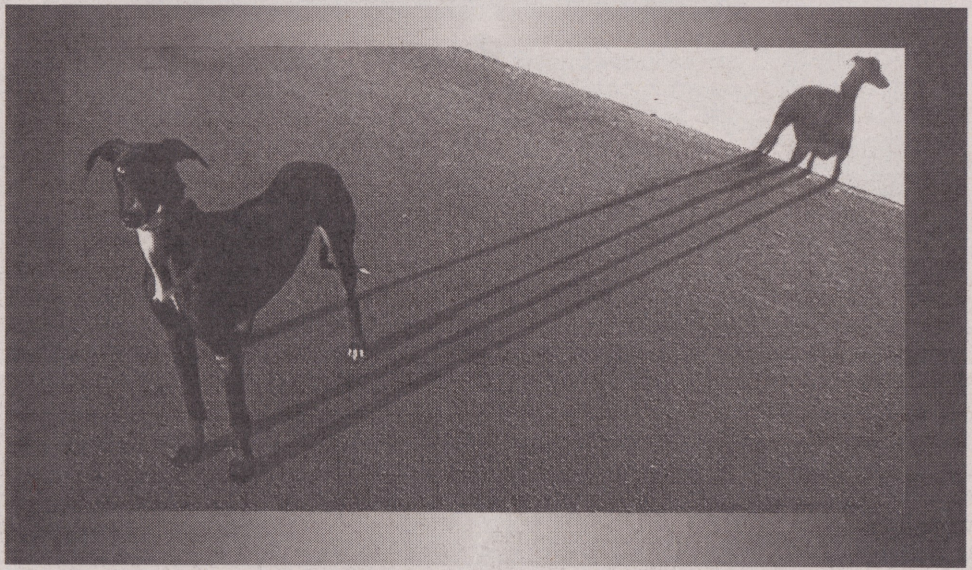
Η ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΘΥΡΙΔΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΑΛΛΑΞΕ
Η ΝΕΑ ΜΑΣ ΘΥΡΙΔΑ ΕΙΝΑΙ:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Όσοι/ες στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα, σας υπενθυμίζουμε πως θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Λιόλιο, ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο

απαξίωση των Κοινοβουλίων -αυτή τη στιγμή στη Βρετανία διανύουμε μια κρίση χωρίς προηγούμενο στην κοινοβουλευτική ιστορία- είναι συμπτώματα της ανάπτυξης της εποπτεύουσας δημοκρατίας».

Συμφωνούμε στο ότι αυτοί που χρειάζονται απαραίτητο lifting στο προσωπείο τους για την διατήρηση της ισχύος του συστήματος είναι τα κόμματα και κυρίως τα κόμματα της αριστεράς. Τα κόμματα εξουσίας πέρα από τη διαχειριστική χρήση που κατέχουν, μπορούν να εξουσιάζουν ακόμη και όταν η αποχή είναι σε μεγέθη του 50%, εκτός του ότι κατέχουν και το μαχαίρι και το πεπόνι στη σύναψη πελατειακών σχέσεων. Αντίθετα, τα κόμματα της αριστεράς λόγω του ότι αποκαλύπτεται συχνά-πυκνά ο ρόλος τους μέσα στα συστημικά δρώμενα (π.χ. χορηγίες, υπόθεση Γερμανού και Siemens, χρηματοδοτήσεις κ.ά.) αντιλαμβάνονται ότι οφείλουν να μετασχηματιστούν για να επιβιώσουν και αυτά και το σύστημα που υπηρετούν. Τι ακούγεται όμορφο και άφθαρτο, λοιπόν; Η άμεση δημοκρατία. Εκτός του ΚΚΕ, που είναι μια ξεχωριστή περίπτωση κόμματος, ο ΣΥΡΙΖΑ με αρκετές συνιστώσες του, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και άλλες οργανώσεις αποφάσισαν να κατοικοεδρεύσουν στο Σύνταγμα. Έτσι και αυτά θα εμφανίσουν μια εικόνα ανανέωσης και το κράτος, λόγω και της διαρκούς επίκλησης για ειρηνικότατα μέσα, θα έβγαινε αλώβητο από την αναμενόμενη σύγκρουση, κατά την ημέρα ψήφισης του μεσοπρόθεσμου.

Και μπορεί τα κόμματα να λειτουργούσαν με τη λογική του μαντριού, αλλά σήμερα που μετρούν τα πρόβατα και τα βγάζουν πολύ λιγότερα, οφείλουν να δράσουν και να επαναλανσάρουν το προϊόν τους. Σε εκδήλωση που έλαβε χώρα σε κεντρική πλατεία της Χαλκίδας από την Λαϊκή Συνέλευση της πόλης, στέλεχος του ΣΥΝ (νομαρχιακός σύμβουλος), δήλωσε ότι η Π.Γ. του κόμματος αποφάσισε οι αποφάσεις να λαμβάνονται με την πλειοψηφία των 2/3 και αναρωτήθηκε, «αν αυτό δεν είναι άμεση δημοκρατία, τότε τι είναι;». Είναι μια κεντρική και δομική επιλογή κομμάτων τύπου ΣΥΝ που αναλαμβάνουν και απολαμβάνουν να διεισδύουν στα ριζοσπαστικά χαρακτηχυση παρόμοιων αντιλήψεων, όταν αυτές συναντιούνται στις σελίδες του «αντιεξουσιαστικού περιοδικού ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ», όπου διαβάζουμε: *«Η αμεσοδημοκρατική διαδικασία θα είναι η απάντηση στην ανορθολογικότητα του καπιταλισμού»(...) «Σήμερα, η πτώση των ιδεολογιών και η χρεωκοπία των κάθε λογής λογικών της πρωτοπορίας φέρνει την άμεση δημοκρατία στο προσκήνιο».* Και ακόμη: «υπάρχουν δύο σημεία που καθιστούν την άμεση δημοκρατία τόσο επιτακτικά επίκαιρη: το πρώτο είναι ότι η αντίσταση οφείλει πλέον να κινηθεί χωρίς να αναπαράγει τη φαντασίωση του τελικού συμβάντος μιας ολιστικής αλλαγής (επανάσταση) και το δεύτερο ότι δεν υπάρχει κάτι ενιαίο να εκπροσωπηθεί». Και φυσικά βάζουμε και λίγο από αναρχία για να πιάσουμε όλα τα γούστα: «Αν το βασικό ιδεώδες του κοινωνικού αναρχισμού είναι η καταστροφή του κράτους και κάθε άλλης δια-

χωρισμένης από την κοινωνία εξουσίας, τότε δεν υπάρχει πολιτειακή πρόταση πιο κοντινή σε αυτό από την αμεσοδημοκρατική».

Καταλαβαίνουμε για πιο λόγο αρκετοί κοτσάρουν μαζί με την άμεση δημοκρατία, και τον αναρχισμό τους ταυτίζοντάς τα με την αναρχία. Λες και η αναρχία είναι cola που πάει με όλα.

ενδεχόμενο να προκύψουν αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες ως προς τη λήψη των αποφάσεων. Εάν συμβεί κάτι τέτοιο, είναι προφανές πως αν δεν έχει περιορισμένο χρονικό ορίζοντα θα επαναφέρει και θα ισχυροποιήσει εξουσιαστικές σχέσεις και δομές. Δηλαδή, αυτό το οποίο ορισμένοι θεωρούν ως τελικό στόχο, για άλλους αποτελεί έναν απλό διαδικαστικό σταθμό στη πορεία προς την αναρχία, **ο οποίος μπορεί και να αποφευχθεί.** Δεν είναι, δηλαδή, υποχρεωτικός. Το αντίθετο μάλιστα.

Επίσης διαβάζουμε στο ίδιο περιοδικό για την ατομική και κοινωνική αυτεξουσία μέσα στην άμεση δημοκρατία. Το ερώτημα που αυθόρμητα γεννιέται είναι το εξής: πως είναι δυνατόν κάποιος να δηλώνει αντιεξουσιαστής και να προωθεί την αυτεξουσία; Από την αντιεξουσία στην εξουσία του GAP, ανακαλύπτουμε την αντιεξουσία στην αυτεξουσία!!! Θεωρούμε ότι τα πράγματα δεν είναι πολύπλοκα αλλά, απλά, αρκεί να είμαστε σαφείς, ειλικρινείς και ξεκάθαροι στις αρχές μας και στους όρους που χρησιμοποιούμε. Πως γίνεται να τάσσεται κάποιος ενάντια στην εξουσία και ταυτόχρονα να προωθεί την δική του/μας εξουσία;

Η αντίθεση στην εξουσία είναι άρνηση σε κάθε μορφής και προέλευσης εξουσία,

νας την άμεση δημοκρατία. Έτσι άλλοι την τοποθετούν μετά από μια επανάσταση ως εγκαθίδρυση ενός αυτεξούσιου πολιτεύματος, άλλοι ως μια μορφή δημοκρατίας «από τα κάτω» που λειτουργεί κυρίως σε τοπικό επίπεδο, άλλοι με τη μορφή της διεξαγωγής πολλών δημοψηφισμάτων κατόπιν αιτήματος από συλλογή συγκεκριμένου αριθμού υπογραφών και άλλοι μέσω της διαβούλευσης αξιοποιώντας τα σύγχρονα ηλεκτρονικά μέσα. Από διάφορες τάσεις αναφέρεται συχνά-πυκνά η περίπτωση της Ελβετίας ως μιας σύγχρονης μορφής αμεσοδημοκρατίας, όπου μαζί με τα δημοψηφίσματα σε επίπεδο καντονιών ή και εθνικά, λαμβάνει χώρα και η διαβούλευση στη κατάρτιση και ψήφιση νομοσχεδίων. Είναι η πολιτική πλευρά της χώρας, ενώ η άλλη, η οικονομική στηρίζεται στην παρουσία των τραπεζών και στο ξέπλυμα του παγκόσμιου χρήματος, στις έντονες κοινωνικές αντιθέσεις και διαφορές.

Επίσης, μια από τις βασικότερες παραμέτρους που έθεσε εξ αρχής το κίνημα των αγανακτισμένων ήταν η ειρηνικότητα των διαδηλώσεων και η μη χρήση βίας. Χωρίς να επεκταθούμε στο ζήτημα της βίας-αντιβίας, να πούμε μόνο ότι την περίοδο της έναρξης των αγανακτισμένων μαζώξεων υπήρχε μια αυξανόμενη ρατσιστική και φασιστική βία σε συνοικίες της Αθήνας, τόσο σε μετανάστες όσο και σε καταλήψεις. Παράλληλα, δεν είχαν περάσει πολλές ημέρες που η κρατική καταστολή σακάτευε κόσμο σε αντι-μνημονιακές πορείες (βλ. Γ. Καύκα), σε σημείο που ο υπ. ΠΡΟ.ΠΟ. Παπουτσής για επικοινωνιακούς καθαρά λόγους ανακοίνωνε σε αστυνομικό ακροατήριο την πιθανή διάλυση των ΜΑΤ. Και ενώ οι μνήμες ήταν σίγουρα νωπές από την άγρια βιαιότητα των μπάτσων, οι αγανακτισμένοι θέτουν πρωταρχικά το ζήτημα της μη βίας.

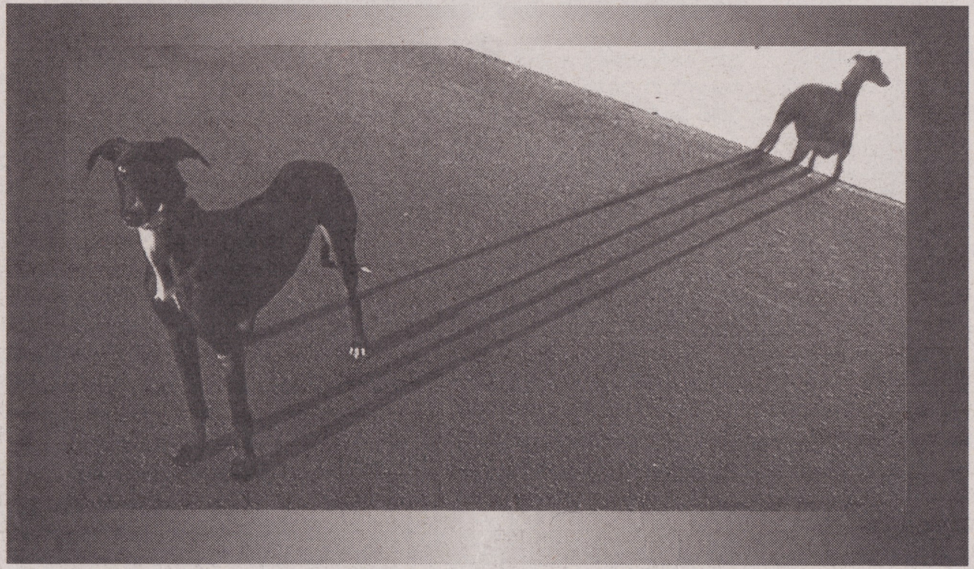
Η 29η Ιουνη, ημέρα ψήφισης του μεσοπρόθεσμου, μπορεί να ανέδειξε την ανυπακοή μεγάλων κομματιών αγωνιζόμενων ανθρώπων απέναντι στις επιταγές του κράτους και των επικλήσεων των αγανακτισμένων, αλλά κατέδειξε ότι η επέλαση των μπάτσων ήταν ολοκληρωτική αφού γνώρι-

Αντίθετα, τα κόμματα της αριστεράς λόγω του ότι αποκαλύπτεται συχνά-πυκνά ο ρόλος τους μέσα στα συστημικά δρώμενα (π.χ. χορηγίες, υπόθεση Γερμανού και Siemens, χρηματοδοτήσεις κ.ά.) αντιλαμβάνονται ότι οφείλουν να μετασχηματιστούν για να επιβιώσουν και αυτά και το σύστημα που υπηρετούν. Τι ακούγεται όμορφο και άφθαρτο, λοιπόν; Η άμεση δημοκρατία. Εκτός του ΚΚΕ, που είναι μια ξεχωριστή περίπτωση κόμματος, ο ΣΥΡΙΖΑ με αρκετές συνιστώσες του, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και άλλες οργανώσεις αποφάσισαν να κατοικοεδρεύσουν στο Σύνταγμα. Έτσι και αυτά θα εμφανίσουν μια εικόνα ανανέωσης και το κράτος, λόγω και της διαρκούς επίκλησης για ειρηνικότατα μέσα, θα έβγαινε αλώβητο από την αναμενόμενη σύγκρουση, κατά την ημέρα ψήφισης του μεσοπρόθεσμου.

Και μπορεί τα κόμματα να λειτουργούσαν με τη λογική του μαντριού, αλλά σήμερα που μετρούν τα πρόβατα και τα βγάζουν πολύ λιγότερα, οφείλουν να δράσουν και να επαναλανσάρουν το προϊόν τους. Σε εκδήλωση που έλαβε χώρα σε κεντρική πλατεία της Χαλκίδας από την Λαϊκή Συνέλευση της πόλης, στέλεχος του ΣΥΝ (νομαρχιακός σύμβουλος), δήλωσε ότι η Π.Γ. του κόμματος αποφάσισε οι αποφάσεις να λαμβάνονται με την πλειοψηφία των 2/3 και αναρωτήθηκε, «αν αυτό δεν είναι άμεση δημοκρατία, τότε τι είναι;». Είναι μια κεντρική και δομική επιλογή κομμάτων τύπου ΣΥΝ που αναλαμβάνουν και απολαμβάνουν να διεισδύουν στα ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά της ανθρώπινης σκέψης και δράσης, όταν αυτοί επιθυμούν να λειτουργήσουν ανεξάρτητα, αυτόνομα και μακριά από εξουσιαστικά συγκροτημένες καταστάσεις.

Η πλατεία Συντάγματος και η άμεση δημοκρατία είναι η μέχρι σήμερα, κορυφή της προσπάθειας που έχει ξεκινήσει εδώ και ορισμένα χρόνια, μέσα από επιτροπές γειτονιών και περιβαλλοντικά δίκτυα, τα οποία από το τοπικό και περιφερειακό επίπεδο έφθασαν στο κεντρικό. Βέβαια, ας μην είμαστε υπερβολικοί, δεν είναι τόσο ανοιχτοχέρικο το κράτος για να παραχωρήσει έστω και μια σπιθαμή εξουσίας αν δεν συντρέχει ουσιαστικός λόγος. Θα προσφέρει, δηλαδή, δημοψηφίσματα, διαβούλευση και τοπική άμεση δημοκρατία (όπως την προσπάθεια των συνοικιακών συμβουλίων στις αρχές του '80 από τον Α. Παπανδρέου) εάν

σταση) και το δεύτερο ότι δεν υπάρχει κάτι ενιαίο να εκπροσωπηθεί». Και φυσικά βάζουμε και λίγο από αναρχία για να πιάσουμε όλα τα γούστα: «Αν το βασικό ιδεώδες του κοινωνικού αναρχισμού είναι η καταστροφή του κράτους και κάθε άλλης δια-

χωρισμένης από την κοινωνία εξουσίας, τότε δεν υπάρχει πολιτειακή πρόταση πιο κοντινή σε αυτό από την αμεσοδημοκρατική».

Καταλαβαίνουμε για ποιο λόγο αρκετοί κοτσάρουν μαζί με την άμεση δημοκρατία, και τον αναρχισμό τους ταυτίζοντάς τα με την αναρχία. Λες και η αναρχία είναι cola που πάει με όλα.

Σίγουρα ο φαντασιακός αναρχισμός που κατασκευάζεται στο παραπάνω απόσπασμα του εν λόγω περιοδικού δεν έχει κανένος είδους σχέση με το αναρχικό όραμα. Επειδή, πάρα πολύ απλά, η αναρχία δεν θα μπορούσε να επιδιώκει την πλήρη και ουσιαστική διείσδυση και ενσωμάτωση της εξουσίας μέσα στην κοινωνία έτσι που να μην υπάρχει διαχωρισμένη εξουσία. Η αναρχία, το είπαμε, είναι αντίθετη με κάθε είδους εξουσία κι όχι, τάχα, ενάντια μόνο στην διαχωρισμένη εξουσία. Τέτοια «αντιεξουσι-αστικοποίηση» του κρατικού-κυριαρχικού λόγου θα δυσκολευόταν να την εκστομίσει και ο πλέον φιλόδοξος εξουσιαστής, φοβούμενος τα «γιούχα». Όσο για τον μη ορθολογισμό του καπιταλισμού αυτό πλέον κι αν είναι το μεταποιητικό πρόταγμα της περί ου ο λόγος αντιεξουσίας. Γιατί τι άλλο θα μπορούσε να εννοηθεί με-

που αυθόρμητα γεννιέται είναι το εξής: πως είναι δυνατόν κάποιος να δηλώνει αντιεξουσιαστής και να προωθεί την αυτεξουσία; Από την αντιεξουσία στην εξουσία του GAP, ανακαλύπτουμε την αντιεξουσία στην αυτεξουσία!!! Θεωρούμε ότι τα πράγματα δεν

είναι πολύπλοκα αλλά, απλά, αρκεί να είμαστε σαφείς, ειλικρινείς και ξεκάθαροι στις αρχές μας και στους όρους που χρησιμοποιούμε. Πως γίνεται να τάσσεται κάποιος ενάντια στην εξουσία και ταυτόχρονα να προωθεί την δική του/μας εξουσία;

Η αντίθεση στην εξουσία είναι άρνηση σε κάθε μορφής και προέλευσης εξουσία, **είμαστε αντίθετοι στην ίδια την έννοια της εξουσίας μέσα στις ζωές και τις σχέσεις μας**. Δεν είμαστε απλά αντίθετοι στην ετεροκαθοριζόμενη εξουσία επειδή **θεωρούμε ότι δεν υπάρχει καλή και κακή εξουσία. Όπου κακή είναι η κρατική και καλή είναι η αυτόνομη**. Η προοπτική μας δεν είναι άλλη από την δημιουργία ενός ανεξούσιου κόσμου, όπως άλλωστε με απλότητα μας διδάσκουν κουλτούρες ανθρώπων που δεν απώλεσαν την ελευθερία τους. Πιστεύουμε ότι η μη αντιπροσωπευτική δημοκρατία –άμεση ή περιεκτική– ουσιαστικά προσπαθεί να «συμφιλιώσει» και να διαχειριστεί μια άνιση κατάσταση. Και γι' αυτό και δίνεται μεγάλη σημασία από τους περισσότερους ομιλητές των πάνελ που οργανώθηκαν στις πλατείες, ο τρόπος λήψης των αποφάσεων, χωρίς να αναλύουν εάν σε μια αμεσοδημοκρατική κοινωνία θα υπάρχει χρήμα

κά, λαμβάνει χώρα και η διαβούλευση στη κατάρτιση και ψήφιση νομοσχεδίων. Είναι η πολιτική πλευρά της χώρας, ενώ η άλλη, η οικονομική στηρίζεται στην παρουσία των τραπεζών και στο ξέπλυμα του παγκόσμιου χρήματος, στις έντονες κοινωνικές αντιθέσεις και διαφορές.

Επίσης, μια από τις βασικότερες παραμέτρους που έθεσε εξ αρχής το κίνημα των αγανακτισμένων ήταν η ειρηνικότητα των διαδηλώσεων και η μη χρήση βίας. Χωρίς να επεκταθούμε στο ζήτημα της βίας-αντιβίας, να πούμε μόνο ότι την περίοδο της έναρξης των αγανακτισμένων μαζώξεων υπήρχε μια αυξανόμενη ρατσιστική και φασιστική βία σε συνοικίες της Αθήνας, τόσο σε μετανάστες όσο και σε καταλήψεις. Παράλληλα, δεν είχαν περάσει πολλές ημέρες που η κρατική καταστολή σακάτευε κόσμο σε αντι-μνημονιακές πορείες (βλ. Γ. Καύκα), σε σημείο που ο υπ. ΠΡΟ.ΠΟ. Παπουτσής για επικοινωνιακούς καθαρά λόγους ανακοίνωνε σε αστυνομικό ακροατήριο την πιθανή διάλυση των ΜΑΤ. Και ενώ οι μνήμες ήταν σίγουρα νωπές από την άγρια βιαιότητα των μπάτσων, οι αγανακτισμένοι θέτουν πρωταρχικά το ζήτημα της μη βίας.

Η 29η Ιούνη, ημέρα ψήφισης του μεσοπρόθεσμου, μπορεί να ανέδειξε την ανυπακοή μεγάλων κομματιών αγωνιζόμενων ανθρώπων απέναντι στις επιταγές του κράτους και των επικλήσεων των αγανακτισμένων, αλλά κατέδειξε ότι η επέλαση των μπάτσων ήταν ολοκληρωτική αφού γνώριζαν τις οργανωτικές αδυναμίες του πλήθους και επιπρόσθετα λειτούργησε υπέρ του κράτους η ύπαρξη ενός ειρηνικού μαξιλαριού προστασίας του κοινοβουλίου. Οι μετέπειτα καταγγελίες για όργιο καταστολής, περισσότερο μοιάζουν με προφάσεις εν αμαρτίαις, αφού και τί σημαίνει κράτος οι περισσότεροι γνώριζαν και αφελείς δεν ήταν για να πιστεύουν ότι οι μπάτσοι δεν επιτίθενται σε ειρηνικούς διαδηλωτές.

Εν κατακλείδι, σε μια κρίσιμη καμπή για το σύστημα, όλα τα ενδεχόμενα μπαίνουν στο παιχνίδι των εφαρμογών, ώστε να διατηρηθεί με τον α ή β τρόπο η καθεστηκυία τάξη. Η περίπτωση της άμεσης δημοκρατίας, σε συνδυασμό με ένα ρετουσάρισμα της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας προβάλλει ως μια ακόμη λύση για να κάμψει τις αντιστάσεις των ανθρώπων ξεγελώντας τους ότι κάτι έχουν κερδίσει. Αλλά όπως οι

σαν με τη λογική του μαντριού, αλλά σήμερα που μετρούν τα πρόβατα και τα βγάζουν πολύ λιγότερα, οφείλουν να δράσουν και να επαναλανσάρουν το προϊόν τους. Σε εκδήλωση που έλαβε χώρα σε κεντρική πλατεία της Χαλκίδας από την Λαϊκή Συνέλευση της πόλης, στέλεχος του ΣΥΝ (νομαρχιακός σύμβουλος), δήλωσε ότι η Π.Γ. του κόμματος αποφάσισε οι αποφάσεις να λαμβάνονται με την πλειοψηφία των 2/3 και αναρωτήθηκε, «αν αυτό δεν είναι άμεση δημοκρατία, τότε τι είναι;». Είναι μια κεντρική και δομική επιλογή κομμάτων τύπου ΣΥΝ που αναλαμβάνουν και απολαμβάνουν να διεισδύουν στα ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά της ανθρώπινης σκέψης και δράσης, όταν αυτοί επιθυμούν να λειτουργήσουν ανεξάρτητα, αυτόνομα και μακριά από εξουσιαστικά συγκροτημένες καταστάσεις.

Η πλατεία Συντάγματος και η άμεση δημοκρατία είναι η μέχρι σήμερα, κορυφή της προσπάθειας που έχει ξεκινήσει εδώ και ορισμένα χρόνια, μέσα από επιτροπές γειτονιών και περιβαλλοντικά δίκτυα, τα οποία από το τοπικό και περιφερειακό επίπεδο έφθασαν στο κεντρικό. Βέβαια, ας μην είμαστε υπερβολικοί, δεν είναι τόσο ανοιχτοχέρικο το κράτος για να παραχωρήσει έστω και μια σπιθαμή εξουσίας αν δεν συντρέχει ουσιαστικός λόγος. Θα προσφέρει, δηλαδή, δημοψηφίσματα, διαβούλευση και τοπική άμεση δημοκρατία (όπως την προσπάθεια των συνοικιακών συμβουλίων στις αρχές του '80 από τον Α. Παπανδρέου) εάν κρίνει ότι είναι απαραίτητα για την επιβίωση του συστήματος και ταυτόχρονα για να αφομοιώσει τους κραδασμούς από τις κοινωνικές αναταράξεις. Όπως, άλλωστε, έχει συμβεί πολλές φορές ανά τον κόσμο, κατορθώνοντας να ελέγξει και επαναστατικές-εξεγερτικές διεργασίες, πολλές από τις οποίες δυστυχώς λίγα ως ελάχιστα πράγματα προσέφεραν ουσιαστικά στην απελευθέρωση του ανθρώπου, πνευματικά και υλικά.

Ο Αντιεξουσιαστικός ορθολογισμός του καπιταλισμού

Αλλά εάν οι παραπάνω απόψεις αποτελούν όψεις ιστορικών, κοινωνιολόγων και πολιτειολόγων, θα υπάρχει προφανώς κάποιου είδους έκπληξη, σε ορισμένους, για τη διάχωρισμένης από την κοινωνία εξουσίας, τότε δεν υπάρχει πολιτειακή πρόταση πιο κοντινή σε αυτό από την αμεσοδημοκρατική».

Καταλαβαίνουμε για ποιο λόγο αρκετοί κοτσάρουν μαζί με την άμεση δημοκρατία, και τον αναρχισμό τους ταυτίζοντάς τα με την αναρχία. Λες και η αναρχία είναι cola που πάει με όλα.

Σίγουρα ο φαντασιακός αναρχισμός που κατασκευάζεται στο παραπάνω απόσπασμα του εν λόγω περιοδικού δεν έχει κανενός είδους σχέση με το αναρχικό όραμα. Επειδή, πάρα πολύ απλά, η αναρχία δεν θα μπορούσε να επιδιώκει την πλήρη και ουσιαστική διείσδυση και ενσωμάτωση της εξουσίας μέσα στην κοινωνία έτσι που να μην υπάρχει διαχωρισμένη εξουσία. Η αναρχία, το είπαμε, είναι αντίθετη με κάθε είδους εξουσία κι όχι, τάχα, ενάντια μόνο στην διαχωρισμένη εξουσία. Τέτοια «αντιεξουσι-αστικοποίηση» του κρατικού-κυριαρχικού λόγου θα δυσκολευόταν να την εκστομίσει και ο πλέον φιλόδοξος εξουσιαστής, φοβούμενος τα «γιούχα». Όσο για τον μη ορθολογισμό του καπιταλισμού αυτό πλέον κι αν είναι το μεταποιητικό πρόταγμα τής περί ου ο λόγος αντιεξουσίας. Γιατί τι άλλο θα μπορούσε να εννοηθεί μετά το πρόταγμα της ενσωμάτωσης της εξουσίας στην κοινωνία, ώστε να μην είναι διαχωρισμένη;

Το ότι στην πορεία του αναρχικού λόγου και της αναρχικής δράσης έχουν προσδεθεί και ορισμένα εξουσιαστικά στοιχεία που εμφανίζουν τον μαρξιστικό κομμουνισμό να έχει κάποιες κοινές αναφορές με τον αναρχισμό δεν σημαίνει πως αυτό έχει σχέση με την αναρχία και τα αναρχικά προτάγματα.

Θεωρώντας ότι η αναρχία αποτελεί ανώτερο στόχο δημιουργίας ενός ανεξούσιου και κοινοτικού κόσμου, πιστεύουμε ότι διαφέρει σημαντικά από τα προτάγματα της άμεσης δημοκρατίας περί ενός πολιτεύματος ισοπολιτείας και αυτοκυβέρνησης. Στη διαδρομή προς την αναρχία είναι πολύπλοκα αλλά, απλά, αρκεί να είμαστε σαφείς, ειλικρινείς και ξεκάθαροι στις αρχές μας και στους όρους που χρησιμοποιούμε. Πως γίνεται να τάσσεται κάποιος ενάντια στην εξουσία και ταυτόχρονα να προωθεί την δική του/μας εξουσία;

Η αντίθεση στην εξουσία είναι άρνηση σε κάθε μορφής και προέλευσης εξουσία, **είμαστε αντίθετοι στην ίδια την έννοια της εξουσίας μέσα στις ζωές και τις σχέσεις μας**. Δεν είμαστε απλά αντίθετοι στην ετεροκαθοριζόμενη εξουσία επειδή **θεωρούμε ότι δεν υπάρχει καλή και κακή εξουσία. Όπου κακή είναι η κρατική και καλή είναι η αυτόνομη.** Η προοπτική μας δεν είναι άλλη από την δημιουργία ενός ανεξούσιου κόσμου, όπως άλλωστε με απλότητα μας διδάσκουν κουλτούρες ανθρώπων που δεν απώλεσαν την ελευθερία τους. Πιστεύουμε ότι η μη αντιπροσωπευτική δημοκρατία –άμεση ή περιεκτική– ουσιαστικά προσπαθεί να «συμφιλιώσει» και να διαχειριστεί μια άνιση κατάσταση. Και γι' αυτό και δίνεται μεγάλη σημασία από τους περισσότερους ομιλητές των πάνελ που οργανώθηκαν στις πλατείες, ο τρόπος λήψης των αποφάσεων, χωρίς να αναλύουν εάν σε μια αμεσοδημοκρατική κοινωνία θα υπάρχει χρήμα και ιδιοκτησία, για παράδειγμα.

Όμως είναι αφελές να τρέφουν κάποιοι φρούδες ελπίδες πιστεύοντας ότι θα ξεγελάσουν την εξουσία και θα εγκαταστήσουν την περιεκτική δημοκρατία κυρίαρχα ανά την επικράτεια. Αυτό ακριβώς υποστήριξε ο αρθρογράφος της Ελευθεροτυπίας Τ. Φωτόπουλος σε εκδήλωση επίσης της Λαϊκής Συνέλευσης Χαλκίδας, λέγοντας ότι «η περιεκτική δημοκρατία θα ξεκινήσει πρώτα σε τοπικό, ύστερα σε περιφερειακό και στο τέλος σε εθνικό επίπεδο», θεωρώντας μεν εύλογες τις διαπιστώσεις για μη παθητική στάση του κράτους, αλλά παρέμεινε σε ευχολόγια και ελπίδες δε.

Είναι εμφανές ότι υπάρχουν διάφορες κατηγοριοποιήσεις και ομαδοποιήσεις απόψεων για το πώς αντιλαμβάνεται ο καθέ-

Καύκα), σε σημείο που ο υπ. ΠΡ.Ο.ΠΟ. Παπουτσής για επικοινωνιακούς καθαρά λόγους ανακοίνωνε σε αστυνομικό ακροατήριο την πιθανή διάλυση των ΜΑΤ. Και ενώ οι μνήμες ήταν σίγουρα νωπές από την άγρια βιαιότητα των μπάτσων, οι αγανακτισμένοι θέτουν πρωταρχικά το ζήτημα της μη βίας.

Η 29η Ιουνη, ημέρα ψήφισης του μεσοπρόθεσμου, μπορεί να ανέδειξε την ανυπακοή μεγάλων κομματιών αγωνιζόμενων ανθρώπων απέναντι στις επιταγές του κράτους και των επικλήσεων των αγανακτισμένων, αλλά κατέδειξε ότι η επέλαση των μπάτσων ήταν ολοκληρωτική αφού γνώριζαν τις οργανωτικές αδυναμίες του πλήθους και επιπρόσθετα λειτούργησε υπέρ του κράτους η ύπαρξη ενός ειρηνικού μαξιλαριού προστασίας του κοινοβουλίου. Οι μετέπειτα καταγγελίες για όργιο καταστολής, περισσότερο μοιάζουν με προφάσεις εν αμαρτίαις, αφού και τί σημαίνει κράτος οι περισσότεροι γνώριζαν και αφελείς δεν ήταν για να πιστεύουν ότι οι μπάτσοι δεν επιτίθενται σε ειρηνικούς διαδηλωτές.

Εν κατακλείδι, σε μια κρίσιμη καμπή για το σύστημα, όλα τα ενδεχόμενα μπαίνουν στο παιχνίδι των εφαρμογών, ώστε να διατηρηθεί με τον α ή β τρόπο η καθεστηκυία τάξη. Η περίπτωση της άμεσης δημοκρατίας, σε συνδυασμό με ένα ρετουσάρισμα της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας προβάλλει ως μια ακόμη λύση για να κάμψει τις αντιστάσεις των ανθρώπων ξεγελώντας τους ότι κάτι έχουν κερδίσει. Αλλά όπως οι κότες είτε είναι εκκολαπτηρίου είτε ελευθέρας βοσκής αργά ή γρήγορα θα καταλήξουν στο σφαγείο, έτσι και το κράτος με τον άμεσο ή έμμεσο δημοκρατικό τρόπο θα ελέγχει και θα καθοδηγεί.

Στόχος μας δεν είναι η δημιουργία μιας πιο «ελεύθερης» κοινωνίας, αλλά η δημιουργία ενός πραγματικά ελεύθερου κόσμου. Όπως δεν είναι και η αντικατάσταση της εξουσίας και της κυβέρνησης από τους αυτεξουσιαστές και τους αυτοκυβερνήτες, επειδή **δεν αντιτιθέμεθα στην εξουσία λόγω του ότι δεν την κατέχουμε εμείς, αλλά γιατί την αρνιόμαστε ως ένα παρά φύσει κατασκεύασμα της ανθρώπινης ιστορίας.**

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Σπάζοντάς τα με το σοσιαλισμό

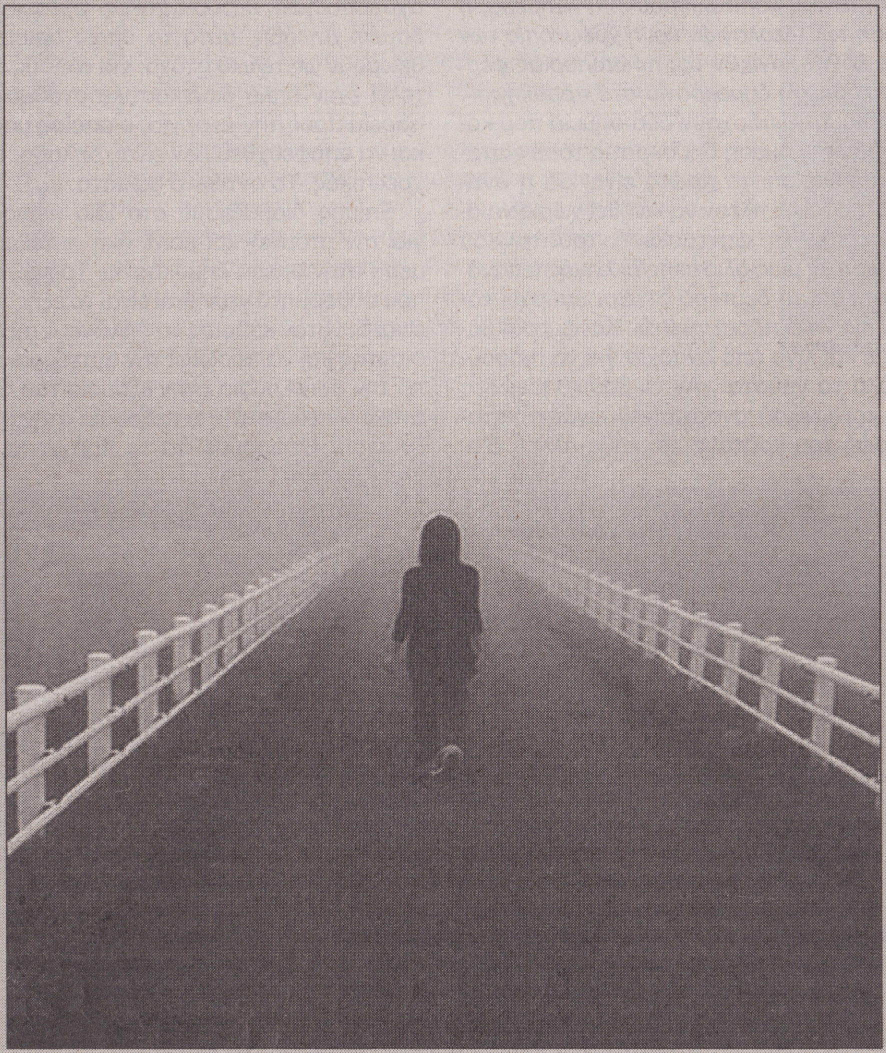
Για παραπάνω από έναν αιώνα, μερικοί αναρχικοί ευθυγράμμισαν τους εαυτούς τους με σοσιαλιστές διαφόρων αποχρώσεων, πολεμώντας στην ίδια πλευρά για διάφορες περιόδους σε αρκετές αποτυχημένες επαναστάσεις. Δε θέλουμε να ξαναγράψουμε την ιστορία ή να υποβαθμίσουμε αυτή τη συμμαχία αλλά να μάθουμε από αυτήν, να την προκαλέσουμε και να αναρωτηθούμε για το ρόλο της στον αγώνα για την Αναρχία σήμερα, συνηγορώντας ταυτόχρονα για την άμεση και συνολική διάλυσή της.

Μπορούμε να ορίσουμε τον σοσιαλισμό σαν ένα οικονομικό σύστημα στο οποίο ο πλούτος και η ιδιοκτησία βρίσκεται ή σε κοινά χέρια ή στο κράτος ή ακόμα και σε ένα κόμμα και στο οποίο τα μέσα παραγωγής και ελέγχου της διανομής κρατούνται επίσης από το κράτος και/ή το κόμμα, τους εργάτες ή ολόκληρη την κοινωνία. Ο σοσιαλισμός μπορεί να διαφοροποιείται από το λενινιστικό απολυταρχισμό στη σοσιαλδημοκρατία και από τον ελευθεριακά σοσιαλισμό στον κοινωνικό αναρχισμό.

Ακόμα και κάτω από αυτές τις αδρές γραμμές, η Αναρχία ξεφεύγει. Η Αναρχία δεν είναι παραγωγή και κατανάλωση, ομοσπονδίες και συμβούλια, συνελεύσεις και ψηφοφορία και σίγουρα δεν είναι το κράτος. Αυτοί οι θεσμοί είναι απολυταρχικοί. Η Αναρχία είναι αυτόνομα άτομα να συνδέονται με άλλους αυτοβούλως για να ικανοποιήσουν τις ανάγκες και επιθυμίες τους. Αυτό ίσως επιβεβαιώνεται καλύτερα σε ομάδες κυνηγών/τροφοσυλλεκτών. **Ο σοσιαλισμός όπως και ο καπιταλισμός είναι ένα οικονομικό σύστημα και η Αναρχία ψάχνει να καταργήσει τα οικονομικά συστήματα.**

Λενινισμός

Ο λενινισμός είναι μια μορφή σοσιαλισμού που κυρίως χαρακτηρίζεται από ένα κόμμα που έχει αρπάξει την εξουσία για να ε-

διαχωρίζουμε τον εξουσιαστικό με τον ελευθεριακό σοσιαλισμό. Εκείνη τη περίοδο διαφώνησα, τώρα όμως σκέφτομαι ότι μπορεί να έχει δίκιο. Ο σοσιαλισμός είναι κληρονομικά εξουσιαστικός. Ακόμα και με αναρχο-, προθέματα, κόκκινες και μαύρες σημαίες, ο σοσιαλισμός υποδουλώνει το

το κάνουμε αυτό, υπερασπίζουμε τις θέσεις μας αντί να υπερασπιζόμαστε κάποιου άλλου την αστήριχτη/αδικαιολόγητη ιδεολογία και ιστορία. Δεν πρέπει να κάνουμε πίσω από την Αναρχία για να υπερασπιστούμε το σοσιαλισμό, μια ιδεολογία όχι συνεπή με τη θέληση και τις επιθυμί-

είναι αναρχία. Σε κάθε περίπτωση έχουν ήδη πάει τα πιστεύω τους όσο μακρύτερα σκόπευαν να τα πάνε.

Επειδή η αναρχία και ο σοσιαλισμός βρίσκονται σε διαφορετικές τροχιές και έχουν τόσο διαφορετικά μέσα επαναστατικής πρακτικής, είναι αναπόφευκτο εμείς να μην φτάσουμε σε αδιέξοδο. Όσο περισσότερο αποπροσανατολιζόμαστε, τόσο πιο καταστροφικό θα είναι όταν φτάσουμε σε αυτό το αδιέξοδο. Αν δεν καταλαβαίνεις τι συμβαίνει στο αδιέξοδο, απλά ρώτα τα φαντάσματα των αναρχικών της Ρωσικής και Κινέζικης επανάστασης ή του Ισπανικού Εμφυλίου που ή φυλακίστηκαν ή εκτελέσθηκαν στα χέρια των «συντρόφων».

Αγώνας για την Αναρχία

Πολλές φορές με την υποταγή στην αριστερά ή στα σοσιαλιστικά μανιφέστα, οι αναρχικοί διαρκώς αναθέτουν στον εαυτό τους ένα ρόλο, αφήνοντας τον αγώνα για την αναρχία για να αγωνιστούν για τον αριστερισμό. Οι σοσιαλιστές δεν παρατάνε τον αγώνα για το σοσιαλισμό για να αγωνιστούν για την αναρχία, από «αλληλεγγύη». Ξέρουν ακριβώς γιατί αγωνίζονται και αυτό σίγουρα δεν είναι η αναρχία.

Αλλά, εμείς ξέρουμε γιατί αγωνιζόμαστε; Είμαστε τόσο μαγεμένοι από την προεπιλεγμένη γλώσσα και την ψευδο-ριζοσπαστική ρητορική, τόσο απεγνωσμένοι για συμμάχους που συνεχίζουμε να επαναλαμβάνουμε τα λάθη του παρελθόντος γνωρίζοντας πολύ καλά τις συνέπειες; Αλήθεια σκεφτόμαστε ότι η αναρχία είναι κάτι απομακρυσμένο σαν το λενινισμό ή τη σοσιαλδημοκρατία και αν ακολουθήσουμε αρκετά τους αριστερούς θα καταλήξουμε εκεί;

Είναι αλήθεια ότι κάποιοι πρώιμοι αναρχικοί αποκαλούσαν τους εαυτούς τους σοσιαλιστές ή κομμουνιστές. Κάποιοι ακόμα το κάνουν. Είναι αλήθεια ότι κάποιοι

για το ρόλο της στον αγώνα για την Αναρχία σήμερα, συνηγορώντας ταυτόχρονα για την άμεση και συνολική διάλυσή της.

Μπορούμε να ορίσουμε τον σοσιαλισμό σαν ένα οικονομικό σύστημα στο οποίο ο πλούτος και η ιδιοκτησία βρίσκεται ή σε κοινά χέρια ή στο κράτος ή ακόμα και σε ένα κόμμα και στο οποίο τα μέσα παραγωγής και έλεγχου της διανομής κρατούνται επίσης από το κράτος και/ή το κόμμα, τους εργάτες ή ολόκληρη την κοινωνία. Ο σοσιαλισμός μπορεί να διαφοροποιείται από το λενινιστικό απολυταρχισμό στη σοσιαλδημοκρατία και από τον ελευθεριακά σοσιαλισμό στον κοινωνικό αναρχισμό.

Ακόμα και κάτω από αυτές τις αδρές γραμμές, η Αναρχία ξεφεύγει. Η Αναρχία δεν είναι παραγωγή και κατανάλωση, ομοσπονδίες και συμβούλια, συνελεύσεις και ψηφοφορία και σίγουρα δεν είναι το κράτος. Αυτοί οι θεσμοί είναι απολυταρχικοί. Η Αναρχία είναι αυτόνομα άτομα να συνδέονται με άλλους αυτοβούλως για να ικανοποιήσουν τις ανάγκες και επιθυμίες τους. Αυτό ίσως επιβεβαιώνεται καλύτερα σε ομάδες κυνηγών/τροφοσυλλεκτών. **Ο σοσιαλισμός όπως και ο καπιταλισμός είναι ένα οικονομικό σύστημα και η Αναρχία ψάχνει να καταργήσει τα οικονομικά συστήματα.**

Λενινισμός

Ο λενινισμός είναι μια μορφή σοσιαλισμού που κυρίως χαρακτηρίζεται από ένα κόμμα που έχει αρπάξει την εξουσία για να επιβάλει τη δικτατορία του προλεταριάτου στη μάζα, ισχυριζόμενο ότι θα την οδηγήσει από το σοσιαλισμό στον κομμουνισμό.

Υπάρχουν κάποια πράγματα που οι περισσότεροι λενινιστές γνωρίζουν ότι οι αναρχικοί δε προτίθενται και δεν πρέπει να κάνουν. Γνωρίζουν ότι οι αναρχικοί είναι εχθροί του λενινισμού και ότι η Αναρχία με το λενινισμό είναι αντιθετικά το ένα με το άλλο. Καταλαβαίνουν ότι η εξουσία είναι καίριο ζήτημα. Δεν θα παραμερίσουν για να το υπερασπιστούν. Εμείς πρέπει να παραμερίσουμε την αντίθεσή μας σε αυτή. Οι λενινιστές γνωρίζουν ότι οι αναρχικοί έχουν μια ιστορία στο να τους εμπιστεύονται. Γνωρίζουν ότι ανέκαθεν μας εξαπατούσαν ρητορεύοντας, για όσο μας χρειάζονταν, και μας φυλάκιζαν ή μας πυροβολούσαν όταν δεν τους είμασταν πια χρήσιμοι.

Πολλοί αναρχικοί εξαπατήθηκαν τη μια στιγμή ή την άλλη (και ο συγγραφέας δεν αποτελεί εξαίρεση) από τη ρητορική του

διαχωρίζουμε τον εξουσιαστικό με τον ελευθεριακό σοσιαλισμό. Εκείνη τη περίοδο διαφώνησα, τώρα όμως σκέφτομαι ότι μπορεί να έχει δίκιο. Ο σοσιαλισμός είναι κληρονομικά εξουσιαστικός. Ακόμα και με αναρχο-, προθέματα, κόκκινες και μαύρες σημαίες, ο σοσιαλισμός υποδουλώνει το άτομο, ΚΑΘΕ άτομο, στην εξουσία των μαζών, την ακέφαλη, ανεξήγητη γραφειοκρατία και ξεχωρίζει κάθε άτομο από τις μάζες και από ολοκληρη την κοινωνία. Έπειτα, κάθε άτομο πρέπει να αγωνιστεί ενάντια σε όλη την κοινωνία, για την ελευθερία, για την Αναρχία. Ποιο είναι το καλό σε μια ελεύθερη κοινωνία για κάθε άτομο όταν δεν είναι ελεύθερο από την κοινωνία; Από τα οικονομικά; Από τη κοινότητα; Από την ομοσπονδία; Δεν είναι Αναρχία εάν δεν είναι ελεύθερη από τη γραφειοκρατία, όσο «αμεσο-δημοκρατική» και αν διατείνεται ότι είναι.

Μια εξαιρετικά οργανωμένη κοινωνία από συμβούλια, ενώσεις εργατών, και ομοσπονδίες απλά αντικαθιστούν μια απρόσωπη γραφειοκρατία με μια άλλη και καθιστούν τους ανθρώπους γρανάζια σε μια νέα μηχανή. Παραχωρημένα γρανάζια σε μια αυτό-οργανωμένη μηχανή αλλά γρανάζια, σκλάβοι σε μια αυταπάτη.

το κάνουμε αυτό, υπερασπίζουμε τις θέσεις μας αντί να υπερασπιζόμαστε κάποιου άλλου την αστήριχτη/αδικαιολόγητη ιδεολογία και ιστορία. Δεν πρέπει να κάνουμε πίσω από την Αναρχία για να υπερασπιστούμε το σοσιαλισμό, μια ιδεολογία όχι συνεπή με τη θέληση και τις επιθυμίες μας, που συστηματικά και με συνέπεια έχει καταπιέσει τους συντρόφους μας. **Δεν είναι δουλειά μας να απολογούμαστε για το λενινισμό ή το σοσιαλισμό.**

Ξεχωριστές τροχιές

Ο φιλελευθερισμός, η σοσιαλδημοκρατία και ο λενινισμός είναι ένα καλό κομμάτι από αυτό που κοινώς αναφέρεται σαν «αριστερά». Όλα τα παραπάνω χαρακτηρίζονται από εξουσιαστικούς κανόνες και γραφειοκρατία. Πουθενά, σε μια τέτοια τροχιά η Αναρχία δε μπορεί να ταυτιστεί. Ο φιλελευθερισμός (τουλάχιστο με τη ρητορική έννοια) και η σοσιαλδημοκρατία προσφέρουν ένα μεγάλο, υπερμέγεθες, γραφειοκρατικό κοινωνικό κράτος και ο λενινισμός μια γραφειοκρατική ολοκληρωτική δικτατορία. Το υπόδειγμα αυτής της τροχιάς δείχνει μια αύξηση στη δύναμη, την ισχύ και την εξουσία του κράτους. Πως

σουμε σε αυτό το αδιέξοδο. Αν δεν καταλαβαίνεις τι συμβαίνει στο αδιέξοδο, απλά ρώτα τα φαντάσματα των αναρχικών της Ρωσικής και Κινέζικης επανάστασης ή του Ισπανικού Εμφυλίου που ή φυλακίστηκαν ή εκτελέσθηκαν στα χέρια των «συντρόφων».

Αγώνας για την Αναρχία

Πολλές φορές με την υποταγή στην αριστερά ή στα σοσιαλιστικά μανιφέστα, οι αναρχικοί διαρκώς αναθέτουν στον εαυτό τους ένα ρόλο, αφήνοντας τον αγώνα για την αναρχία για να αγωνιστούν για τον αριστερισμό. Οι σοσιαλιστές δεν παρατάνε τον αγώνα για το σοσιαλισμό για να αγωνιστούν για την αναρχία, από «αλληλεγγύη». Ξέρουν ακριβώς γιατί αγωνίζονται και αυτό σίγουρα δεν είναι η αναρχία.

Αλλά, εμείς ξέρουμε γιατί αγωνιζόμαστε; Είμαστε τόσο μαγεμένοι από την προεπιλεγμένη γλώσσα και την ψευδο-ριζοσπαστική ρητορική, τόσο απεγνωσμένοι για συμμάχους που συνεχίζουμε να επαναλαμβάνουμε τα λάθη του παρελθόντος γνωρίζοντας πολύ καλά τις συνέπειες; Αλήθεια σκεφτόμαστε ότι η αναρχία είναι κάτι απομακρυσμένο σαν το λενινισμό ή τη σοσιαλδημοκρατία και αν ακολουθήσουμε αρκετά τους αριστερούς θα καταλήξουμε εκεί;

Είναι αλήθεια ότι κάποιοι πρώιμοι αναρχικοί αποκαλούσαν τους εαυτούς τους σοσιαλιστές ή κομμουνιστές. Κάποιοι ακόμα το κάνουν. Είναι αλήθεια ότι κάποιοι πρώιμοι αναρχικοί κρατούσαν ακόμα και την κόκκινη σημαία. Παρ' όλα αυτά δεν είμαστε παγωμένοι στο χρόνο. Από εκείνη την εποχή η κόκκινη σημαία ποτίστηκε με το αίμα πολλών αναρχικών, αυτονομιστών και άλλων αντιεξουσιαστών. Δεν υπογράψαμε εφ' όρου ζωής δέσμευση, για τα καλά ή τα άσχημα, με το σοσιαλισμό. Δεν είμαστε παντρεμένοι με αυτές τις ιδέες ή με αυτές τις οργανώσεις. Μπορεί να είμαστε ιστορικοί σύμμαχοι με τους σοσιαλιστές, αλλά αυτό το είδος νοσταλγίας και τυφλής υποταγής δεν έχει θέση σε μία επανάσταση και έχει αποδειχθεί ότι μας οδηγεί στις φυλακές, στα στρατόπεδα και στο θάνατο από τα χέρια των σοσιαλιστών.

Στις ημέρες που έρχονται και στην αβεβαιότητα που κουβαλούν, θα ήταν απαραίτητο να προσπαθήσουμε να αναρωτηθούμε για τις τακτικές και τα πιστεύω μας, κάνοντας σίγουρο ότι πραγματικά ευθυγραμμιζόμαστε με ανθρώπους που

Η Αναρχία είναι αυτόνομα άτομα να συνδέονται με άλλους αυτοβούλως για να ικανοποιήσουν τις ανάγκες και επιθυμίες τους. Αυτό ίσως επιβεβαιώνεται καλύτερα σε ομάδες κυνηγών/τροφοσυλλεκτών. Ο **σοσιαλισμός όπως και ο καπιταλισμός είναι ένα οικονομικό σύστημα και η Αναρχία ψάχνει να καταργήσει τα οικονομικά συστήματα.**

Λενινισμός

Ο λενινισμός είναι μια μορφή σοσιαλισμού που κυρίως χαρακτηρίζεται από ένα κόμμα που έχει αρπάξει την εξουσία για να επιβάλει τη δικτατορία του προλεταριάτου στη μάζα, ισχυριζόμενο ότι θα την οδηγήσει από το σοσιαλισμό στον κομμουνισμό.

Υπάρχουν κάποια πράγματα που οι περισσότεροι λενινιστές γνωρίζουν ότι οι αναρχικοί δε προτίθενται και δεν πρέπει να κάνουν. Γνωρίζουν ότι οι αναρχικοί είναι εχθροί του λενινισμού και ότι η Αναρχία με το λενινισμό είναι αντιθετικά το ένα με το άλλο. Καταλαβαίνουν ότι η εξουσία είναι καίριο ζήτημα. Δεν θα παραμερίσουν για να το υπερασπιστούν. Εμείς πρέπει να παραμερίσουμε την αντίθεσή μας σε αυτή. Οι λενινιστές γνωρίζουν ότι οι αναρχικοί έχουν μια ιστορία στο να τους εμπιστεύονται. Γνωρίζουν ότι ανέκαθεν μας εξαπατούσαν ρητορεύοντας, για όσο μας χρειάζονταν, και μας φυλάκιζαν ή μας πυροβολούσαν όταν δεν τους είμασταν πια χρήσιμοι.

Πολλοί αναρχικοί εξαπατήθηκαν τη μια στιγμή ή την άλλη (και ο συγγραφέας δεν αποτελεί εξαίρεση) από τη ρητορική του ύφους «θέλουμε τα ίδια πράγματα, απλά έχουμε διαφορετικές ιδέες για το πώς θα φτάσουμε εκεί». Ωστόσο, μπορεί να είναι αλήθεια ότι πολλοί αρχειο-σοσιαλιστές πραγματικά πιστεύουν ότι το πρόγραμμά τους θα οδηγήσει σε μια απελευθερωμένη, αταξική κοινωνία, χρησιμοποιούν μεθόδους, όμως, κρατιστικές και απολυταρχικές που παραδοσιακά περιλαμβάνουν καταστολή, φυλάκιση και εκτέλεση των αναρχικών και άλλων αντιεξουσιαστών.

Ελευθεριακοί/Αναρχοσοσιαλιστές και Εξουσιαστικός σοσιαλισμός;

Ένας γνωστός τροτσκιστής είπε κάποτε κάτι σχετικά με το ότι δεν είναι χρήσιμο να διαχωρίζουμε τον εξουσιαστικό με τον ελευθεριακό σοσιαλισμό. Εκείνη τη περίοδο διαφώνησα, τώρα όμως σκέφτομαι ότι μπορεί να έχει δίκιο. Ο σοσιαλισμός είναι κληρονομικά εξουσιαστικός. Ακόμα και με αναρχο-, προθέματα, κόκκινες και μαύρες σημαίες, ο σοσιαλισμός υποδουλώνει το άτομο, ΚΑΘΕ άτομο, στην εξουσία των μαζών, την ακέφαλη, ανεξήγητη γραφειοκρατία και ξεχωρίζει κάθε άτομο από τις μάζες και από ολοκληρη την κοινωνία. Έπειτα, κάθε άτομο πρέπει να αγωνιστεί ενάντια σε όλη την κοινωνία, για την ελευθερία, για την Αναρχία. Ποιο είναι το καλό σε μια ελεύθερη κοινωνία για κάθε άτομο όταν δεν είναι ελεύθερο από την κοινωνία; Από τα οικονομικά; Από τη κοινότητα; Από την ομοσπονδία; Δεν είναι Αναρχία εάν δεν είναι ελεύθερη από τη γραφειοκρατία, όσο «αμεσο-δημοκρατική» και αν διατείνεται ότι είναι.

Μια εξαιρετικά οργανωμένη κοινωνία από συμβούλια, ενώσεις εργατών, και ομοσπονδίες απλά αντικαθιστούν μια απρόσωπη γραφειοκρατία με μια άλλη και καθιστούν τους ανθρώπους γρανάζια σε μια νέα μηχανή. Παραχωρημένα γρανάζια σε μια αυτό-οργανωμένη μηχανή αλλά γρανάζια, σκλάβοι σε μια αυταπάτη.

Να στεκόμαστε στις θέσεις μας

Ο εχθρός του εχθρού μας δεν είναι απαραίτητα φίλος μας. Όλο και συχνότερα ακούω αναρχικούς να υπερασπίζονται ή να υποστηρίζουν σοσιαλιστικά καθεστώτα του παρελθόντος ή του παρόντος. Είναι ακριβώς αυτά τα καθεστώτα που μας φυλακίζουν ή σκοτώνουν. Παρά να υπερασπιζόμαστε λενινιστικά ή άλλα αριστερά/σοσιαλιστικά καθεστώτα με μια αίσθηση υποχρεωτικής υποταγής στην αριστερά, αντίθετα πρέπει να είμαστε ειλικρινείς και διορατικοί με μια αναρχική κριτική. **Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι εναντιωνόμαστε και στον καπιταλισμό και στο σοσιαλισμό.** Αν το κάνουμε αυτό, υπερασπίζουμε τις θέσεις μας αντί να υπερασπιζόμαστε κάποιου άλλου την αστήριχτη/αδικαιολόγητη ιδεολογία και ιστορία. Δεν πρέπει να κάνουμε πίσω από την Αναρχία για να υπερασπιστούμε το σοσιαλισμό, μια ιδεολογία όχι συνεπή με τη θέληση και τις επιθυμίες μας, που συστηματικά και με συνέπεια έχει καταπιέσει τους συντρόφους μας. **Δεν είναι δουλειά μας να απολογούμαστε για το λενινισμό ή το σοσιαλισμό.**

Ξεχωριστές τροχιές

Ο φιλελευθερισμός, η σοσιαλδημοκρατία και ο λενινισμός είναι ένα καλό κομμάτι από αυτό που κοινώς αναφέρεται σαν «αριστερά». Όλα τα παραπάνω χαρακτηρίζονται από εξουσιαστικούς κανόνες και γραφειοκρατία. Πουθενά, σε μια τέτοια τροχιά η Αναρχία δε μπορεί να ταυτιστεί. Ο φιλελευθερισμός (τουλάχιστο με τη ρητορική έννοια) και η σοσιαλδημοκρατία προσφέρουν ένα μεγάλο, υπερμέγεθες, γραφειοκρατικό κοινωνικό κράτος και ο λενινισμός μια γραφειοκρατική ολοκληρωτική δικτατορία. Το υπόδειγμα αυτής της τροχιάς δείχνει μια αύξηση στη δύναμη, την ισχύ και την εξουσία του κράτους. Πως μπορεί να καταλήξει κάποιος στο συμπέρασμα ότι η Αναρχία, η απουσία κάθε κυβέρνησης, μπορεί να ταυτιστεί μετέπειτα με αυτή την τροχιά; Πόσο κοντά περιμένουμε να φτάσουμε στην Αναρχία ακολουθώντας μια τροχιά που οδηγεί σε ισχυρό, απολυταρχικό κράτος; Πόσο καιρό θα μαχόμαστε κοντά στους σοσιαλιστές και το υπόλοιπο της αριστεράς, προωθώντας το σκοπό τους σπαταλώντας τον αγώνα για την αναρχία;

Δεν πρέπει να βλέπουμε τους σοσιαλιστές σαν φίλους που «απλά θέλουν να πάνε τις ιδέες τους παραπάνω» επειδή άσχετα με το τι βρίσκεται πίσω από το λενινισμό, σε αυτή τη τροχιά, για ένα πράγμα μπορούμε να είμαστε συγκεκριμένοι: **δεν** επιλεγμένη γλώσσα και την ψευδο-ριζοσπαστική ρητορική, τόσο απεγνωσμένοι για συμμάχους που συνεχίζουμε να επαναλαμβάνουμε τα λάθη του παρελθόντος γνωρίζοντας πολύ καλά τις συνέπειες; Αλήθεια σκεφτόμαστε ότι η αναρχία είναι κάτι απομακρυσμένο σαν το λενινισμό ή τη σοσιαλδημοκρατία και αν ακολουθήσουμε αρκετά τους αριστερούς θα καταλήξουμε εκεί;

Είναι αλήθεια ότι κάποιοι πρώιμοι αναρχικοί αποκαλούσαν τους εαυτούς τους σοσιαλιστές ή κομμουνιστές. Κάποιοι ακόμα το κάνουν. Είναι αλήθεια ότι κάποιοι πρώιμοι αναρχικοί κρατούσαν ακόμα και την κόκκινη σημαία. Παρ' όλα αυτά δεν είμαστε παγωμένοι στο χρόνο. Από εκείνη την εποχή η κόκκινη σημαία ποτίστηκε με το αίμα πολλών αναρχικών, αυτονομιστών και άλλων αντιεξουσιαστών. Δεν υπογράψαμε εφ' όρου ζωής δέσμευση, για τα καλά ή τα άσχημα, με το σοσιαλισμό. Δεν είμαστε παντρεμένοι με αυτές τις ιδέες ή με αυτές τις οργανώσεις. Μπορεί να είμαστε ιστορικοί σύμμαχοι με τους σοσιαλιστές, αλλά αυτό το είδος νοσταλγίας και τυφλής υποταγής δεν έχει θέση σε μία επανάσταση και έχει αποδειχθεί ότι οδηγεί στις φυλακές, στα στρατόπεδα και στο θάνατο από τα χέρια των σοσιαλιστών.

Στις ημέρες που έρχονται και στην αβεβαιότητα που κουβαλούν, θα ήταν απαραίτητο να προσπαθήσουμε να αναρωτηθούμε για τις τακτικές και τα πιστεύω μας, κάνοντας σίγουρο ότι πραγματικά ευθυγραμμιζόμαστε με ανθρώπους που θέλουν τα ίδια πράγματα με εμάς. Οδηγούνασε στην αποτυχία όταν ταυτιζόμαστε και επενδύουμε στην εμπιστοσύνη των εξουσιαστών. Μας έχουν δείξει, ξανά και ξανά τί θα κάνουν όταν συμμαχήσουμε με αυτούς. Το να συνεχίσουμε να το κάνουμε, με όλα τα στοιχεία που έχουμε είναι στη καλύτερη περίπτωση δουλοπρέπεια. Η αναρχία δεν έχει τίποτα να παραχωρήσει στην εξουσία ή τον κρατισμό και δεν έχουμε τίποτα να παραχωρήσουμε στον αγώνα για την αναρχία.

Bobby Whittenberg-James
από το theanarchistlibrary.org

Μετάφραση - απόδοση κειμένου
από τον Π.

Η δουλειά δεν είναι καλή για τον Πλανήτη

Το 1992, το Συνέδριο της Γης στο Rio de Janeiro προσπάθησε να θάψει την οικολογία σαν πολιτικό κίνημα, θεωρώντας ότι οι διάφοροι τύποι μόλυνσης - τότε κεντρικό θέμα στην οικολογία, κυμαινόμενοι από τη βιομηχανική ρύπανση και την αγροτική ως την πυρηνική - θα επανα-απορροφούνταν, επειδή οι ΗΠΑ ανέλαβαν να ασχοληθούν μ' αυτή. Μερικοί το πίστευαν. Έτσι, μαζί με κάποιους οικολόγους, που έσπευσαν από την αρχή το υιοθετούν, εγκατέλειψαν κάθε κριτική του συστήματος παραγωγής και έχουν ευθυγραμμιστεί με τις καπιταλιστικές οπτικές της προόδου, της ανάπτυξης της «πράσινης» καθαρής βιομηχανίας και των λογικών της γεωργίας. Δεκαπέντε χρόνια αργότερα, το 2007, η διεθνής ομάδα ειδικών πάνω στην κλιματική αλλαγή και ο Αλ Γκορ (!) έλαβαν το Βραβείο Νόμπελ για την Ειρήνη, και από τότε η οικολογία έγινε πάλι στη μόδα…

Όμως, λίγα έγιναν όλα αυτά τα χρόνια όσον αφορά στην κλιματική αλλαγή, πέρα από τη συνειδητοποίηση ότι το κλίμα ήταν σε κρίση και ότι το πρόβλημα τώρα ήταν να βγούμε απ' αυτή την ανισορροπία. Ο Ammann [εννοεί προφανώς τον κλιματολόγο Caspar M. Ammann] συνέχισε να σφυροκοπά τους πολιτικούς, δημοσιογράφους, αναλυτές και επιστήμονες, τα μήντια, και ακόμα και συγκεκριμένους τραγουδιστές και ηθοποιούς. Οι πυλώνες της κοινωνίας, που είναι υπεύθυνοι γι' αυτή την οικολογική κρίση, δε θα έπρεπε να αμφισβητηθούν;

βρύση πλένοντας τα δόντια τους, κάπου μακριά μας, στην Αιθιοπία και τη Βολιβία, άλλοι άνθρωποι δεν έχουν καθαρό νερό και παθαίνουν χολέρα…

Τα παραδείγματα μπορούν να πολλαπλασιαστούν απεριόριστα, η ενοχή παράγει ανικανότητα επειδή όλα συμβαίνουν σε ένα πλαίσιο απο-πολιτικοποίησης του κόσμου. Για είκοσι χρόνια, η νίκη του νεο-φιλελευθερισμού πάνω στη Σοβιετική Ένωση και η έλευση των δημοκρατικών τυράννων όπως οι Berluskozy ή οι Putvedev Bushobama, η απο-πολιτικοποίηση είναι το ατού των αληθινών κυρίαρχων του κόσμου, που λέγονται Monsanto, Syngenta, Exxon Mobil, Areva, Pfizer, Nestle, CNN, Time Warner...

Η δουλειά στο κέντρο της κρίσης

Η δουλειά είναι στην καρδιά αυτής της διαδικασίας της ενοχής/αποπολιτικοποίησης. Δουλεύουμε για να τραφούμε και ξέρουμε ότι ρυπαίνουμε από μια οικολογική σκοπιά, ενώ ο καπιταλισμός δεν ενδιαφέρεται καν

Οι αληθινοί ένοχοι της κλιματικής ανισορροπίας, της δουλειάς και της τεχνο-επιστήμης, δεν βρίσκονται ποτέ στο εδώλιο! Εμείς είμαστε ένοχοι για τη σπατάλη στο νερό, το πετρέλαιο ή την καταστροφή των τροπικών δασών, τη μόλυνση του αέρα, της γης και των ποταμών. Αυτός είναι ο στρατηγικός στόχος της καμπάνιας για την κλιματική κρίση: η ολική απο-πολιτικοποίηση του θέματος. Καλά, πώς να ξεφορτωθούμε τον εχθρό αν είμαστε πεισμένοι ότι είναι μέσα μας, ότι εμείς είμαστε η αιτία της καταστροφής μας;

Υπέρβαση της οικολογικής κρίσης

Γι' αυτό το λόγο, η αντιμετώπιση της τωρινής κατάστασης δε χαρίζεται. Πάντως, έχουμε μπροστά μας πολλούς τρόπους, αλλά πολλοί λίγοι είναι «αξιόπιστοι» και ακόμα λιγότερο επαναστατικοί. Ο πιο δημοφιλής σήμερα είναι αυτός του πράσινου καπιταλισμού και του Αλ Γκορ ή του Κον Μπεντίτ, ένας τρόπος για την καθαρή παραγωγή, χωρίς θέρμανση της α-

στα παιδιά, «Χριστιανών» πάνω σε Μουσουλμάνους και αντίστροφα… Επειδή είμαστε όλοι μέρος του «περιβάλλοντος», οι άλλοι είναι κι αυτοί μέσα στο «περιβάλλον μας».

Η μείωση είναι μια εναλλακτική λύση

Μια περιβαλλοντική πολιτική είναι μια πολιτική ολικής απουσίας κυριαρχίας. Σημαίνει την απόρριψη της εξουσίας που απολαμβάνουν τα Κράτη, των ειδικών και των πολυεθνικών εταιριών, να αποφασίζουμε εμείς για το μέλλον μας. Το περιβάλλον είναι καθολικά συμβατό με μια κοινωνία που βασίζεται στον αντι-εξουσιαστικό κομμουνισμό, την αναρχία και την έλλειψη βίας, αλλά είναι σίγουρα αντίθετο με τη δικτατορία, που απαιτεί, εξ ανάγκης, τη διατήρηση των σχέσεων κυριαρχίας ανάμεσα στα ανθρώπινα όντα, ειδικά στη δουλειά. Η δημιουργία μικρών αλυσίδων για τη συντήρησή μας, η οργάνωση των ζωών μας (και της επιβίωσής μας) σε όλα τα πεδία, από τη γεωργία στην κουλτούρα και το στοχασμό,

Η κλιματική κρίση αρχίζει να καρποφορεί!

Αυτή η ήπια κλιματική κρίση! Έφτασε στην κατάλληλη στιγμή να σώσει τον καπιταλισμό. Μας λένε εδώ και καιρό ότι δε θα υπάρχει άλλο πετρέλαιο, σε μια εποχή που ο καπιταλισμός έχει νικήσει - και μετά έχασε - τον παλιό του εχθρό, τον «κρατικό σοσιαλισμό» με γαρνιτούρα του Στάλιν, και τις προσπάθειες να εφευρεθεί ένας νέος: οι τρομοκράτες και άλλοι Ισλαμιστές δεν έχουν την ίδια δύναμη πυρός με τη νομενκλατούρα της Μόσχας, στο ιδεολογικό επίπεδο. Η κλιματική κρίση εδώ, είναι ένας νέος αντίπαλος για ν' αντιμετωπιστεί από τα Κεφάλια του Κράτους! Μας ζητάνε να αφήσουμε κι άλλο τις

να μειώσει τις τοξικές εκπομπές. Στις στιγμές που περνάμε εκτός δουλειάς και κατανάλωσης, οι πιο πολλοί από εμάς προσπαθούμε να τους καταστρέψουμε με τη σκέψη ότι το σύστημα μας ανάγκασε να δουλεύουμε την ημέρα με αντάλλαγμα ένα μισθό. Μέρα με τη μέρα, αυτή η διαδικασία καταλήγει να είναι εξαιρετικά ένοχη, σύμφωνα με ένα μοντέλο Ιουδαιο-Χριστιανο-Μουσουλμανικών θρησκειών στο οποίο καθοδηγούμαστε από την αίσθηση ενοχής για να ζήσουμε ή να επιβιώσουμε. Αυτή η ενοχή είναι το τίμημα που πληρώνουμε ζώντας σ' αυτό το σύστημα, χωρίς να χρειάζεται να ελευθερωθούμε και να σκορπίσουμε ε-

τμόσφαιρας. Αυτή η «λύση» είναι πιστευτή, και δεν αμφισβητεί τη λατρεία της δουλειάς και τη σχέση υποταγής και κυριαρχίας, σε τοπικό και παγκόσμιο επίπεδο την ίδια στιγμή. Ο «πράσινος» καπιταλισμός σήμερα, με τις Δημοκρατικές προσπάθειες του μάρκετινγκ μπορεί κάλλιστα να δώσει τη θέση του σε μια πράσινη δικτατορία, πολύ πιο αποτελεσματική επειδή θα απαιτούσε απ' τον καθένα να «θυσιάσει» όσα το καπιταλιστικό σύστημα μας έχει δώσει μέχρι τώρα, αυτοκίνητα, ηλεκτρικές συσκευές, θέρμανση το χειμώνα και ψύξη το καλοκαίρι κτλ. Μια τέτοια

Η δουλειά δεν είναι καλή για τον Πλανήτη

ωργίας. Δεκαπέντε χρόνια αργότερα, το 2007, η διεθνής ομάδα ειδικών πάνω στην κλιματική αλλαγή και ο Αλ Γκορ (!) έλαβαν το Βραβείο Νόμπελ για την Ειρήνη, και από τότε η οικολογία έγινε πάλι στη μόδα…

Όμως, λίγα έγιναν όλα αυτά τα χρόνια όσον αφορά στην κλιματική αλλαγή, πέρα από τη συνειδητοποίηση ότι το κλίμα ήταν σε κρίση και ότι το πρόβλημα τώρα ήταν να βγούμε απ' αυτή την ανισορροπία. Ο Ammann [εννοεί προφανώς τον κλιματολόγο Caspar M. Ammann] συνέχισε να σφυροκοπά τους πολιτικούς, δημοσιογράφους, αναλυτές και επιστήμονες, τα μήντια, και ακόμα και συγκεκριμένους τραγουδιστές και ηθοποιούς. Οι πυλώνες της κοινωνίας, που είναι υπεύθυνοι γι' αυτή την οικολογική κρίση, δε θα έπρεπε να αμφισβητηθούν;

Η κλιματική κρίση αρχίζει να καρποφορεί!

Αυτή η ήπια κλιματική κρίση! Έφτασε στην κατάλληλη στιγμή να σώσει τον καπιταλισμό. Μας λένε εδώ και καιρό ότι δε θα υπάρχει άλλο πετρέλαιο, σε μια εποχή που ο καπιταλισμός έχει νικήσει - και μετά έχασε - τον παλιό του εχθρό, τον «κρατικό σοσιαλισμό» με γαρνιτούρα τον Στάλιν, και τις προσπάθειες να εφευρεθεί ένας νέος: οι τρομοκράτες και άλλοι Ισλαμιστές δεν έχουν την ίδια δύναμη πυρός με τη νομενκλατούρα της Μόσχας, στο ιδεολογικό επίπεδο. Η κλιματική κρίση εδώ, είναι ένας νέος αντίπαλος για ν' αντιμετωπιστεί από τα Κεφάλια του Κράτους! Μας ζητάνε να σφίξουμε κι άλλο τις ζώνες την ίδια στιγμή που αναδύεται ένας κόσμος Microclear υπερ-πλούσιων, αρκετών χιλιάδων ατόμων που αγοράζουν σπορ αμάξια και σκάφη, πολυτελή διαμερίσματα σε παγκόσμιες πόλεις του πλανήτη, άτομα που συλλέγουν έργα τέχνης…

Αλλά, φυσικά, εμείς είμαστε εκείνοι που μολύνουμε και θερμαίνουμε το κλίμα! Μας λένε ότι πρέπει να εγκαταλείψουμε τις δημόσιες υπηρεσίες του κράτους πρόνοιας, σε μια στιγμή που η οικονομία γίνεται το κλειδί σε όλο το θεαματικό εμπορικό σύστημα του καπιταλισμού και ότι μπορείς να βγάλεις περισσότερα σπεκουλάροντας στο Χρηματιστήριο, που επενδύει στον παραγωγικό τομέα. Και εμείς πρέπει να δουλέψουμε σκληρότερα, για να υπερκαλύψουμε τις αποτυχίες του καπιταλισμού…

Ας σταματήσουμε εδώ, η εικόνα είναι πολύ γνωστή. Το στοιχείο-κλειδί για το καπιτα-

Pfizer, Nestle, CNN, Time Warner...

Η δουλειά στο κέντρο της κρίσης

Η δουλειά είναι στην καρδιά αυτής της διαδικασίας της ενοχής/αποπολιτικοποίησης. Δουλεύουμε για να τραφούμε και ξέρουμε ότι ρυπαίνουμε από μια οικολογική σκοπιά, ενώ ο καπιταλισμός δεν ενδιαφέρεται καν να μειώσει τις τοξικές εκπομπές. Στις στιγμές που περνάμε εκτός δουλειάς και κατανάλωσης, οι πιο πολλοί από εμάς προσπαθούμε να τους καταστρέψουμε με τη σκέψη ότι το σύστημα μας ανάγκασε να δουλεύουμε την ημέρα με αντάλλαγμα ένα μισθό. Μέρα με τη μέρα, αυτή η διαδικασία καταλήγει να είναι εξαιρετικά ένοχη, σύμφωνα με ένα μοντέλο Ιουδαιο-Χριστιανο-Μουσουλμανικών θρησκειών στο οποίο καθοδηγούμαστε από την αίσθηση ενοχής για να ζήσουμε ή να επιβιώσουμε. Αυτή η ενοχή είναι το τίμημα που πληρώνουμε ζώντας σ' αυτό το σύστημα, χωρίς να χρειάζεται να εξεγερθούμε και να ρισκάρουμε ελεύθεροι. Η ενοχή είναι το τίμημα της ατιμίας.

Σε ένα παρόμοιο κοινωνικο-οικονομικό πλαίσιο (ή αντί γι' αυτό το πλαίσιο), η δουλειά παραμένει το κέντρο όλων των πολιτικών προγραμμάτων. Τα πιο πολλά κόμματα δε σκέφτονται καν να μειώσουν τον εργάσιμο χρόνο, όντως: στην Ευρώπη αυξάνεται το όριο συνταξιοδότησης. Η δουλειά αμφισβητείται μόνο σε σπάνιους κύκλους των αριστερών ουτοπικών, αλλά, στις πιο πολλές περιπτώσεις, περιοριζόμαστε να ελπίζουμε για μια απλή μείωση του εργάσιμου χρόνου. Αλλά η μείωση του εργάσιμου χρόνου είναι μια ριζοσπαστική επίθεση στο ρόλο που παίζει η δουλειά στις ζωές μας ή απλά σκοπεύει να βελτιώσει την παραγωγικότητα των μηχανών στο σημείο που τα εργαλεία τελικά θα παρήγαν για μας;

Η εναντίωση στη δουλειά δεν είναι αρκε-

νής κατάστασης δε χαρίζεται. Πάντως, έχουμε μπροστά μας πολλούς τρόπους, αλλά πολλοί λίγοι είναι «αξιόπιστοι» και ακόμα λιγότερο επαναστατικοί. Ο πιο δημοφιλής σήμερα είναι αυτός του πράσινου καπιταλισμού και του Αλ Γκορ ή του Κον Μπεντίτ, ένας τρόπος για την καθαρή παραγωγή, χωρίς θέρμανση της ατμόσφαιρας. Αυτή η «λύση» είναι πιστευτή, και δεν αμφισβητεί τη λατρεία της δουλειάς και τη σχέση υποταγής και κυριαρχίας, σε τοπικό και παγκόσμιο επίπεδο την ίδια στιγμή. Ο «πράσινος» καπιταλισμός σήμερα, με τις Δημοκρατικές προσπάθειες του μάρκετινγκ μπορεί κάλλιστα να δώσει τη θέση του σε μια πράσινη δικτατορία, πολύ πιο αποτελεσματική επειδή θα απαιτούσε απ' τον καθένα να «θυσιάσει» όσα το καπιταλιστικό σύστημα μας έχει δώσει μέχρι τώρα, αυτοκίνητα, ηλεκτρικές συσκευές, θέρμανση το χειμώνα και ψύξη το καλοκαίρι κτλ. Μια τέτοια δικτατορία, αν και «πράσινη», κατοχυρώνει τις ιεραρχικές σχέσεις της κυριαρχίας. Γιατί να πρέπει να την διαιωνίσουμε στο όνομα της επιβίωσης, ένα τέτοιο πραξικόπημα θα συμβεί πολύ πιο εύκολα απ' τη στιγμή που πιστεύουμε ότι το κύριο μέλημα είναι να σώσουμε τον πλανήτη. Το γεγονός ότι πρέπει να δεχτούμε τη δικτατορία στο όνομα της ελπίδας παρά τον αληθινό κίνδυνο που είναι η πορεία προς την καταστροφή κάθε είδους. Η μείωση [των ρύπων, της υπερθέρμανσης] εμφανίζεται σαν εναλλακτική λύση στον πράσινο καπιταλισμό, αλλά για να επιτευχθεί το πρόγραμμά της παγκόσμια, αν και δεν είναι σίγουρο, είναι απαραίτητο χώρες πολυπληθέστερες από τις δικές μας, όπως η Ινδία, η Κίνα, η Ινδονησία κοκ, να αλλάξουν ξαφνικά (λόγω ποιου θαύματος;) τις συνθήκες των πολιτικών και οικονομικών τους στόχων… Αντί να στοχεύουν σε μια πα-

ναρχία και την έλλειψη βίας, αλλά είναι σίγουρα αντίθετο με τη δικτατορία, που απαιτεί, εξ ανάγκης, τη διατήρηση των σχέσεων κυριαρχίας ανάμεσα στα ανθρώπινα όντα, ειδικά στη δουλειά. Η δημιουργία μικρών αλυσίδων για τη συντήρησή μας, η οργάνωση των ζωών μας (και της επιβίωσής μας) σε όλα τα πεδία, από τη γεωργία στην κουλτούρα και το στοχασμό,

είναι δυνατά σε περιοχές που δεν χρειάζονται έναν τεχνολογικοποιημένο κόσμο για ν' αναπτυχθούν - και να διατηρήσουμε, μ' αυτό τον τρόπο, την ποικιλία του κόσμου, των κόσμων, ενάντια στην αποξένωση του παγκόσμιου κεφαλαίου. Ακόμα και σήμερα, όπως φαίνεται από τις κοινότητες των Ζαπατίστας στην Τσιάπας, και πολλά ιστορικά παραδείγματα, είναι προφανές ότι οι απελευθερωτικές ανθρώπινες κατακτήσεις δεν έχουν τίποτα να περιμένουν γενικά από την τεχνοεπιστήμη.

Η οικολογία είναι αντι-εξουσιαστική ου-

Αυτή η ήπια κλιματική κρίση! Έφτασε στην κατάλληλη στιγμή να σώσει τον καπιταλισμό. Μας λένε εδώ και καιρό ότι δε θα υπάρχει άλλο πετρέλαιο, σε μια εποχή που ο καπιταλισμός έχει νικήσει - και μετά έχασε - τον παλιό του εχθρό, τον «κρατικό σοσιαλισμό» με γαρνιτούρα του Στάλιν, και τις προσπάθειες να εφευρεθεί ένας νέος: οι τρομοκράτες και άλλοι Ισλαμιστές δεν έχουν την ίδια δύναμη πυρός με τη νομενκλατούρα της Μόσχας, στο ιδεολογικό επίπεδο. Η κλιματική κρίση εδώ, είναι ένας νέος αντίπαλος για ν' αντιμετωπιστεί από τα Κεφάλια του Κράτους! Μας ζητάνε να σφίξουμε κι άλλο τις ζώνες την ίδια στιγμή που αναδύεται ένας κόσμος Microclear υπερ-πλούσιων, αρκετών χιλιάδων ατόμων που αγοράζουν σπορ αμάξια και σκάφη, πολυτελή διαμερίσματα σε παγκόσμιες πόλεις του πλανήτη, άτομα που συλλέγουν έργα τέχνης...

Αλλά, φυσικά, εμείς είμαστε εκείνοι που μολύνουμε και θερμαίνουμε το κλίμα! Μας λένε ότι πρέπει να εγκαταλείψουμε τις δημόσιες υπηρεσίες του κράτους πρόνοιας, σε μια στιγμή που η οικονομία γίνεται το κλειδί σε όλο το θεαματικό εμπορικό σύστημα του καπιταλισμού και ότι μπορείς να βγάλεις περισσότερα σπεκουλάροντας στο Χρηματιστήριο, που επενδύει στον παραγωγικό τομέα. Και εμείς πρέπει να δουλέψουμε σκληρότερα, για να υπερκαλύψουμε τις αποτυχίες του καπιταλισμού...

Ας σταματήσουμε εδώ, η εικόνα είναι πολύ γνωστή. Το στοιχείο-κλειδί για το καπιταλιστικό οικοδόμημα της διαφθοράς και της καταπίεσης, που έχει γίνει τόσο ασταθές λόγω των εσωτερικών του αντιφάσεων, είναι η διαιώνιση παρά τις αντιξοότητες. Κι αυτό γίνεται με την ενοχή. Ο καλύτερος τρόπος είναι να κάνουν τους ανθρώπους να φοβούνται και να νιώθουν ένοχοι. Σ' αυτό το πλαίσιο, η κλιματική κρίση είναι βολική για τους καπιταλιστές, μας λένε ότι όλοι θα πεθάνουμε και θα φταίμε εμείς. Το κλίμα θερμαίνεται επειδή παίρνουμε το αμάξι κάθε πρωί (που η διαφήμιση μας έκανε να το θέλουμε και να το αλλάζουμε πριν παλιώσει) και καταναλώνουμε βενζίνη (που δημιουργεί την ευτυχία των μεγιστάνων του πετρελαίου, από τους Σαουδάραβες πρίγκιπες και τους Ιρανούς μουλάδες έως την Exxon Mobil και την Agip). Όταν τα παιδιά αφήνουν ανοιχτή τη να μειώσει τις τοξικές εκπομπές. Στις στιγμές που περνάμε εκτός δουλειάς και κατανάλωσης, οι πιο πολλοί από εμάς προσπαθούμε να τους καταστρέψουμε με τη σκέψη ότι το σύστημα μας ανάγκασε να δουλεύουμε την ημέρα με αντάλλαγμα ένα μισθό. Μέρα με τη μέρα, αυτή η διαδικασία καταλήγει να είναι εξαιρετικά ένοχη, σύμφωνα με ένα μοντέλο Ιουδαιο-Χριστιανο-Μουσουλμανικών θρησκειών στο οποίο καθοδηγούμαστε από την αίσθηση ενοχής για να ζήσουμε ή να επιβιώσουμε. Αυτή η ενοχή είναι το τίμημα που πληρώνουμε ζώντας σ' αυτό το σύστημα, χωρίς να χρειάζεται να εξεγερθούμε και να ρισκάρουμε ελεύθεροι. Η ενοχή είναι το τίμημα της ατιμίας.

Σε ένα παρόμοιο κοινωνικο-οικονομικό πλαίσιο (ή αντί γι' αυτό το πλαίσιο), η δουλειά παραμένει το κέντρο όλων των πολιτικών προγραμμάτων. Τα πιο πολλά κόμματα δε σκέφτονται καν να μειώσουν τον εργάσιμο χρόνο, όντως: στην Ευρώπη αυξάνεται το όριο συνταξιοδότησης. Η δουλειά αμφισβητείται μόνο σε σπάνιους κύκλους των αριστερών ουτοπικών, αλλά, στις πιο πολλές περιπτώσεις, περιοριζόμαστε να ελπίζουμε για μια απλή μείωση του εργάσιμου χρόνου. Αλλά η μείωση του εργάσιμου χρόνου είναι μια ριζοσπαστική επίθεση στο ρόλο που παίζει η δουλειά στις ζωές μας ή απλά σκοπεύει να βελτιώσει την παραγωγικότητα των μηχανών στο σημείο που τα εργαλεία τελικά θα παρήγαν για μας;

Η εναντίωση στη δουλειά δεν είναι αρκετή αν απλά ζητάς μια μείωση, παρ' όλο που είναι πολύ σημαντικό, αλλά η οργάνωση της δουλειάς: η μείωσή της χωρίς την αλλαγή της μεθόδου παραγωγής, των αγαθών και των ειδών χωρίς την εξολόθρευση των αγαθών, σημαίνει ότι εμπιστευόμαστε το μέλλον μας στην τεχνολογία, τους επιστήμονες, τους ειδικούς και τις μηχανές. Αυτό ήταν το όνειρο του Μαρξ, του Λαφάργκ και πολλών άλλων...

Καλά, δεν είναι η τεχνολογική πρόοδος που συνδέεται με τη λατρεία της δουλειάς που μας οδήγησε σε ένα ανισόρροπο κλίμα; Ο εχθρός, σ' αυτή την περίπτωση, δεν είναι μόνο ο νεο-φιλελεύθερος καπιταλισμός, αλλά και κάθε μορφή παραγωγικότητας, συμπεριλαμβανομένης της «πράσινης», γνωστής και ως «οικολογικής».

τμόσφαιρας. Αυτή η «λύση» είναι πιστευτή, και δεν αμφισβητεί τη λατρεία της δουλειάς και τη σχέση υποταγής και κυριαρχίας, σε τοπικό και παγκόσμιο επίπεδο την ίδια στιγμή. Ο «πράσινος» καπιταλισμός σήμερα, με τις Δημοκρατικές προσπάθειες του μάρκετινγκ μπορεί κάλλιστα να δώσει τη θέση του σε μια πράσινη δικτατορία, πολύ πιο αποτελεσματική επειδή θα απαιτούσε απ' τον καθένα να «θυσιάσει» όσα το καπιταλιστικό σύστημα μας έχει δώσει μέχρι τώρα, αυτοκίνητα, ηλεκτρικές συσκευές, θέρμανση το χειμώνα και ψύξη το καλοκαίρι κτλ. Μια τέτοια δικτατορία, αν και «πράσινη», κατοχυρώνει τις ιεραρχικές σχέσεις της κυριαρχίας. Γιατί να πρέπει να την διαιωνίσουμε στο όνομα της επιβίωσης, ένα τέτοιο πραξικόπημα θα συμβεί πολύ πιο εύκολα απ' τη στιγμή που πιστεύουμε ότι το κύριο μέλημα είναι να σώσουμε τον πλανήτη. Το γεγονός ότι πρέπει να δεχτούμε τη δικτατορία στο όνομα της ελπίδας παρά τον αληθινό κίνδυνο που είναι η πορεία προς την καταστροφή κάθε είδους. Η μείωση [των ρύπων, της υπερθέρμανσης] εμφανίζεται σαν εναλλακτική λύση στον πράσινο καπιταλισμό, αλλά για να επιτευχθεί το πρόγραμμά της παγκόσμια, αν και δεν είναι σίγουρο, είναι απαραίτητο χώρες πολυπληθέστερες από τις δικές μας, όπως η Ινδία, η Κίνα, η Ινδονησία κοκ, να αλλάξουν ξαφνικά (λόγω ποιου θαύματος;) τις συνθήκες των πολιτικών και οικονομικών τους στόχων... Αντί να στοχεύουν σε μια παγκόσμια ή περιφερειακή ηγεμονία, θα έπρεπε να εγκαταλείψουν το όνειρο της εξουσίας και να αυξήσουν το επίπεδο ζωής για ένα είδος αυτό-θυσίας στο όνομα της επιβίωσης της ανθρωπότητας. Αυτό φαντάζει απίθανο, αν εξαιρέσουμε την επιβολή δικτατορικών μέτρων, έτσι το «πράσινο» εμφανίζεται ξανά και έχουμε την πράσινη δικτατορία.

Ποια θα ήταν μια οικολογική λύση στην κλιματική κρίση; Μια περιβαλλοντική πολιτική; Η οικολογία ξεκινά με την κατανόηση των σχέσεων της κυριαρχίας ώστε οι άνθρωποι να μην αναγκάζονται να παίρνουν αποφάσεις ανάμεσα σ' αυτούς και το περιβάλλον τους. Μια μη-καταστροφική σχέση με το φυσικό περιβάλλον μας σημαίνει να κριτικάρουμε όλες τις μορφές κυριαρχίας ανδρών πάνω στις γυναίκες, ενήλικων πάνω

είναι δυνατά σε περιοχές που δεν χρειάζονται έναν τεχνολογικοποιημένο κόσμο για ν' αναπτυχθούν - και να διατηρήσουμε, μ' αυτό τον τρόπο, την ποικιλία του κόσμου, των κόσμων, ενάντια στην αποξένωση του παγκόσμιου κεφαλαίου. Ακόμα και σήμερα, όπως φαίνεται από τις κοινότητες των Ζαπατίστας στην Τσιάπας, και πολλά ιστορικά παραδείγματα, είναι προφανές ότι οι απελευθερωτικές ανθρώπινες κατακτήσεις δεν έχουν τίποτα να περιμένουν γενικά από την τεχνοεπιστήμη.

Η οικολογία είναι αντι-εξουσιαστική ουτοπία; Η αληθινή μη-συνείδηση είναι μάλλον η καταγγελία της κλιματικής κρίσης χωρίς την απόδοση των αληθινών αιτιών της αποσύνθεσης του πλανήτη μας. Είναι η δουλειά μας, της οποίας οι επιβλαβείς συνέπειες επιβαρύνονται τρομακτικά από τη δύναμη της τεχνο-επιστήμης, που μας οδήγησε εκεί που είμαστε. Το βίωμα της οικολογίας ξεκινά με την έξοδο από τον κόσμο της δουλειάς.

Philippe Godard

(από το περιοδικό Rivista Anarchica, τ. Απριλίου 2011)

Μετάφραση από την αγγλική έκδοση του κειμένου:

Αναρχικός Πυρήνας

ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Ταραχές στο ΛΟΝΔΙΝΟ

Μια ακόμη δολοφονία ενός φτωχού «παραβατικού» μαύρου από αστυνομικούς, η «διαίσθηση του πλήθους» για τις περιστάσεις που πραγματοποιήθηκε και που σύμφωνα με την γνώμη ενός από τους επικεφαλείς των διωκτικών αρχών, δεν ήταν τις πρώτες κρίσιμες ώρες αποτελεσματικά διαχειρίσιμη και ελέγξιμη και η φωτιά στις γειτονιές του Λονδίνου άναψε για τα καλά.

Τριάντα χρόνια μετά την μεγάλη εξέγερση που ξεκίνησε με την ίδια αφορμή στο Μπρίξτον τον Απρίλιο του 1981 για να βάλει φωτιά σε πάνω από τριάντα βρετανικές πόλεις τον Ιούλιο του ίδιου έτους, ΜΜΕ, κοινωνιολόγοι, διωκτικές αρχές και πολιτικοί αναμασούν τις ίδιες λέξεις για να περιγράψουν την «αρρώστια» και το «φάρμακο»: ανεργία, διακρίσεις, αστυνομική καταστολή, ενσωμάτωση, αποξένωση, συμμορίες, υποχώρηση του κράτους πρόνοιας κοκ.

Μάταια η αριστερά ψάχνει και ξαναψάχνει, εδώ και δεκαετίες, τι επαναστατική προοπτική μπορεί να υπάρχει σ' αυτό το χαρούμενο πλήθος, που στην διάρκεια των πρόσφατων «ταραχών» κατεδάφιζε τις βιτρίνες των καταστημάτων των Μακ Ντόναλτς προτού εισέλθει στο εσωτερικό και αρχίζει να ...φτιάχνει σάντουιτς ή που καταλάμβανε καταστήματα και ...σέρβιρε ποτά προτού αποχωρήσει πυρπολώντας τα. Χιλιάδες οι συλληφθέντες, ανάμεσα τους ακόμα και εντεκάχρονα παιδιά, εκατοντάδες οι καταζητούμενοι, των οποίων οι φωτογραφίες δημοσιοποιούνται με κάθε τρόπο συνοδευόμενες από τις σχετικές παροτρύνσεις των διωκτικών αρχών, ώστε να συμμετάσχουν οι πολίτες σε ένα άνευ προηγουμένου κυνήγι μαγισσών. Είναι οι νέοι, έγχρωμοι, λευκοί, ή ασιάτες που δεν χώρεσαν στην εργατική τάξη, δεν πλαισίωσαν τα εργατικά κινήματα, δεν συνδικαλίστηκαν για να κερδίσουν δικαιώματα, δεν πολιτικοποιήθηκαν με τον έναν ή τον άλλον τρόπο. Οι καθημερινές ταπεινώσεις τους από την αστυνομία, η ένταξη πολλών σε συμμορίες ή η σχέση τους με την χρήση και την διακίνηση ναρκωτικών ουσιών είναι η εύκολη εξήγηση του μίσους ή της βίας που άσκησαν και που θα συνεχίσουν να ασκούν.

Τους χαρακτήρισαν, για μιαν ακόμη φορά, «αποβράσματα» και «εγκληματίες» τοποθετώντας τους στην θέση του απόλυτου κακού, που οφείλει το κράτος και οι νόμοι να συντρίψουν. Είναι οι έγχρωμοι νέοι που «περισσεύουν» από την τρίτη ή τέταρτη (;) γενιά μεταναστών, το «υπόλοιπο» μιας διαδικασίας κοινωνικής ενσωμάτωσης πολλών δεκαετιών –ενταγμένης στον στόχο που ονομάστηκε «οικονομικό θαύμα» μεταπολεμικά– και αφορούσε αρχικά στην βρετανική επικράτεια μαύρους από τις Δυτικές Ινδίες και πακιστανούς. Είναι ακόμα οι νέοι με τις επιδοτούμενες «ζωές» που στάθηκαν στο πλάι τους και στο άμεσο

πινα «περισσεύματα», σπεύδουν να παροτρύνουν την «μεγάλη πλειοψηφία της κοινωνίας» να απομονώσει τις «ομάδες του μίσους».

Η συκοφάντηση των ταραξιών, η αναγωγή τους σε κοινωνική απειλή δεν οφείλεται βέβαια στην προηγούμενη παραβατική τους συμπεριφορά ή στην συμμετοχή τους στις «λεηλασίες» καταστημάτων, αλλά στην είσοδο και την παραμονή τους στο προσκήνιο μιας «νέας» εποχής εξεγέρσεων και κοινωνικών συγκρούσεων στις οποίες βέβαια δεν είναι οι μόνοι που συμμετέχουν ή που θα συμμετάσχουν στο άμεσο μέλλον.

Το παγκοσμιοποιημένο, λοιπόν, παρόν και μέλλον (;) αρχίζει να φωτίζεται από τα πυρπολημένα κτίρια και οδοφράγματα στα παρισινά προάστια πριν λίγα μόλις χρόνια, στο κέντρο της Αθήνας τον Δεκέμβρη του 2008 ή στις γειτονιές του Λονδίνου, με τους μαύρους καπνούς των καταστροφικών εξεγέρσεων να φθάνουν σαν σινιάλο στον ιταλικό νότο, στην Ισπανία και όχι μόνο. Και φθάνουν με μεγάλη ταχύτητα.

Μ' άλλη τόση ταχύτητα γίνονται (;) πλέον κατανοητά τα αποτελέσματα της έκρηξης των νέων τεχνολογιών ή επιστημών και της αναγωγής τους σε σκοπό ζωής για εκατοντάδες εκατομμύρια ανθρώπους, αλλά και της εργαλειακής χρήσης τους από την κυριαρχία. Ταχύτητα στην χρήση, κατασκευή και διακίνηση πληροφοριών μέσα από ένα πλανητικό δίκτυο, στην μεταφορά ανθρώπων και εμπορευμάτων, ύψιστη ταχύτητα στην ανταλλαγή ή αύξηση κεφαλαίων, στο γκρέμισμα «οικονομιών» ή στην ενίσχυση τους μ' ένα απλό πάτημα ενός κουμπιού.

Με την ίδια ταχύτητα είναι δυνατόν να εξοντωθούν ολάκεροι πληθυσμοί κατά την διάρκεια πολεμικών επιχειρήσεων, ή με την εξάπλωση μιας επιδημίας. Ταχύτητα τελικά που καταστρέφει κάθε τι «παλιό», αντικαθιστώντας το με το «νέο»; Ταχύτητα, που ορίζει τι είναι «παλιό» και τι «νέο»; Ταχύτητα που ορίζει τελικά τον «νέο άνθρωπο», αλλά και τους τόπους και τους όρους εναπόθεσης των ανθρώπινων «σκουπιδιών», το πολύ-πολύ ανακυκλώσιμων για την κυριαρχία; Με την ίδια ταχύτητα που οι πολυεθνικές μεταφέρονται από το ένα σημείο στο άλλο τα μερο-

ψουν είτε λόγω της χρονικής διάρκειας, είτε της αλληλεπίδρασης «διαφορετικών» γεγονότων, σ' ένα ετερόκλητο πλήθος συμμετεχόντων.

Είναι σημαντικό να παρατηρηθεί ότι και αυτή η ορθόδοξη ή μη μαρξιστική ανάλυση που με συνέπεια στο παρελθόν έδινε τις κατευθυντήριες γραμμές απορρόφησης των κραδασμών προτείνοντας την «άλλη» εκδοχή κυριαρχίας, αδυνατεί να παράσχει στις δοσμένες συνθήκες τις συνταγές χειραγώγησης που αντιστοιχούν στις ευρύτερες κυριαρχικές ανάγκες. Η επίταξη, λοιπόν, «αντιεξουσιαστικών» ή κάθε είδους εναλλακτικών πολιτικών που αντιτίθενται ως τέτοιες στην «κρίση» δεν φαντάζει απλά συνετή για τους εξουσιαστές, αλλά και επιβεβλημένη. Αυτές οι πολιτικές που προβάλλουν ως επαναστατικές και μάλιστα πρωτοποριακές τις διάφορες νησίδες αυτεξουσίας που διαφημίζονται ως φάρμακο για πάσα νόσο, όχι μόνο δεν εμποδίζουν τους εξουσιαστικούς σχεδιασμούς αυτήν την περίοδο, αλλά αποτελούν κάτι σαν το μάννα εξ ουρανού.

Μ' άλλα λόγια το κράτος και οι εξουσιαστές όχι απλά «τραβιούνται» από τα «απλά και ταπεινά», που αφορούν την έστω προσχηματική κάλυψη υποτυπωδών κοινωνικών αναγκών, λόγου χάρη, στο τομέα της υγείας ή την περίθαλψη αδύνατων κοινωνικών ομάδων όπως οι άστεγοι, οι εξαρτημένοι, αλλά προχωρούν ξαναμοιράζοντας την πίτα μεταξύ τους χωρίς κανένα ενδοιασμό για την καμένη γη που αφήνουν πίσω τους. Η αντίθεση, έτσι, σε επιμέρους ζητήματα ή ο εθελοντισμός, που ιδιαιτέρως προβάλλεται αυτόν τον καιρό ως αντίδοτο στην κρατική «αναλγησία» ή «χρεοκοπία», αποτελούν το επιθυμητό πεδίο κινητοποίησης των ευαίσθητων πολιτών.

Δεν θεωρούμε ούτε στο ελάχιστο ότι «μειονοτικές» ομάδες πίεσης έχουν την δυνατότητα να διαβρώσουν την εξουσία προς το καλύτερο (και πώς θα μπορούσε άλλωστε να γίνει κάτι τέτοιο!!!) ή να αλλάξουν την γνώμη των ισχυρών. Ούτως ή άλλως η συμπόνια τους δεν ενδιαφέρει. Ακόμα και όταν κάποτε-κάποτε προβάλλεται ως πειστική μια τέτοια εικόνα, αυτό αφορά επουσιώδη σημεία, για τα οποία έτσι κι αλλιώς δεν «κοστίζει» στην κυριαρχία να συνδιαλλαγεί, πάντα βέβαια από θέση ισχύος και κρα-

Ταραχές στο ΛΟΝΔΙΝΟ

καετίες, τι επαναστατική προοπτική μπορεί να υπάρχει σ' αυτό το χαρούμενο πλήθος, που στην διάρκεια των πρόσφατων «ταραχών» κατεδάφιζε τις βιτρίνες των καταστημάτων των Μακ Ντόναλτς προτού εισέλθει στο εσωτερικό και αρχίζει να ...φτιάχνει σάντουιτς ή που καταλάμβανε καταστήματα και ...σέρβιρε ποτά προτού αποχωρήσει πυρπολώντας τα. Χιλιάδες οι συλληφθέντες, ανάμεσα τους ακόμα και εντεκάχρονα παιδιά, εκατοντάδες οι καταζητούμενοι, των οποίων οι φωτογραφίες δημοσιοποιούνται με κάθε τρόπο συνοδευόμενες από τις σχετικές παροτρύνσεις των διωκτικών αρχών, ώστε να συμμετάσχουν οι πολίτες σε ένα άνευ προηγουμένου κυνήγι μαγισσών. Είναι οι νέοι, έγχρωμοι, λευκοί, ή ασιάτες που δεν χώρεσαν στην εργατική τάξη, δεν πλαισίωσαν τα εργατικά κινήματα, δεν συνδικαλίστηκαν για να κερδίσουν δικαιώματα, δεν πολιτικοποιήθηκαν με τον έναν ή τον άλλον τρόπο. Οι καθημερινές ταπεινώσεις τους από την αστυνομία, η ένταξη πολλών σε συμμορίες ή η σχέση τους με την χρήση και την διακίνηση ναρκωτικών ουσιών είναι η εύκολη εξήγηση του μίσους ή της βίας που άσκησαν και που θα συνεχίσουν να ασκούν.

Τους χαρακτήρισαν, για μιαν ακόμη φορά, «αποβράσματα» και «εγκληματίες» τοποθετώντας τους στην θέση του απόλυτου κακού, που οφείλει το κράτος και οι νόμοι να συντρίψουν. Είναι οι έγχρωμοι νέοι που «περισσεύουν» από την τρίτη ή τέταρτη (;) γενιά μεταναστών, το «υπόλοιπο» μιας διαδικασίας κοινωνικής ενσωμάτωσης πολλών δεκαετιών –ενταγμένης στον στόχο που ονομάστηκε «οικονομικό θαύμα» μεταπολεμικά– και αφορούσε αρχικά στην βρετανική επικράτεια μαύρους από τις Δυτικές Ινδίες και πακιστανούς. Είναι ακόμα οι νέοι με τις επιδοτούμενες «ζωές» που στάθηκαν στο πλάι τους και στο άμεσο μέλλον θα πληθύνουν ακόμα περισσότερο, όσο πληθαίνουν και οι γραμμένοι στα μαύρα κατάστιχα, ή μάλλον οι ξεγραμμένοι, της κρατικής πρόνοιας απ' όπου σβήστηκαν εσχάτως ελέω οικονομικής (ή όχι μόνο;) «κρίσης»... Είναι οι ίδιοι νέοι που νιώθουν «ξένοι», όχι μόνο στον τόπο που γεννήθηκαν, αλλά και μέσα πλέον στην «κοινότητα τους», ενάντια στην οποία δεν έχουν κανένα ενδοιασμό να στραφούν με άσβεστο μίσος και απέραντη καταστροφική διάθεση, όπως έγινε με τον ίδιο απαράλλακτο τρόπο πριν μερικά χρόνια στα παρισινά προάστια.

Το «περίσσευμα» του μίσους τους, χωρίς αμφιβολία, τρομάζει τους ανθρώπους της εξουσίας. Οι διανοούμενοι καμώνονται ότι προβληματίζονται ή ότι καταλαβαίνουν τις αιτίες. Μιλούσαν παλαιότερα για τους αποκλεισμένους από την καταναλωτική ευμάρεια και πρότειναν να πεταχτούν ορισμένα ψίχουλα από το τραπέζι. Είναι οι ίδιοι τώρα που, γνωρίζοντας ότι τα κάθε λογής αρπακτικά, πολιτικοί, τραπεζίτες, πολυεθνικές εταιρείες και χρηματιστές δεν φαίνονται διατεθειμένοι να ασχοληθούν με τα ανθρώ-

ταλικό νότο, στην Ισπανία και όχι μόνο. Και φθάνουν με μεγάλη ταχύτητα.

Μ' άλλη τόση ταχύτητα γίνονται (;) πλέον κατανοητά τα αποτελέσματα της έκρηξης των νέων τεχνολογιών ή επιστημών και της αναγωγής τους σε σκοπό ζωής για εκατοντάδες εκατομμύρια ανθρώπους, αλλά και της εργαλειακής χρήσης τους από την κυριαρχία. Ταχύτητα στην χρήση, κατασκευή και διακίνηση πληροφοριών μέσα από ένα πλανητικό δίκτυο, στην μεταφορά ανθρώπων και εμπορευμάτων, ύψιστη ταχύτητα στην ανταλλαγή ή αύξηση κεφαλαίων, στο γκρέμισμα «οικονομιών» ή στην ενίσχυση τους μ' ένα απλό πάτημα ενός κουμπιού.

Με την ίδια ταχύτητα είναι δυνατόν να εξοντωθούν ολάκεροι πληθυσμοί κατά την διάρκεια πολεμικών επιχειρήσεων, ή με την εξάπλωση μιας επιδημίας. Ταχύτητα τελικά που καταστρέφει κάθε τι «παλιό», αντικαθιστώντας το με το «νέο»; Ταχύτητα, που ορίζει τι είναι «παλιό» και τι «νέο»; Ταχύτητα που ορίζει τελικά τον «νέο άνθρωπο», αλλά και τους τόπους και τους όρους εναπόθεσης των ανθρώπινων «σκουπιδιών», το πολύ-πολύ ανακυκλώσιμων για την κυριαρχία; Με την ίδια ταχύτητα που οι πολυεθνικές μεταφέρονται από το ένα σημείο στο άλλο τα μεροκάματα εκμηδενίζονται είτε αφορούν την παιδική εργασία στην Κίνα, είτε στην Τουρκία είτε στην Λ. Αμερική. Την ίδια στιγμή είναι αυτή ακριβώς η δυνατότητα μετάδοσης των «ταραχών» από το ένα γεωγραφικό σημείο σε ένα άλλο που φαίνεται να αγχώνει τους κυρίαρχους, σαν μια επικείμενη «μόλυνση» που την εξάπλωσή της δεν μπορούν να αποφύγουν αργά ή γρήγορα, με τις συνέπειες να φαντάζουν ανυπολόγιστες.

Το παραμορφωμένο από τις σφαίρες των μπάτσων σώμα του Marc Duggan και οι παραμορφωμένες ζωές των νεαρών «συμμοριτών» που ξεσηκώθηκαν και έκαψαν τις γειτονιές του Λονδίνου σίγουρα δεν αξίζουν ούτε μια δεκάρα για την οικονομική και πολιτική ελίτ, που πρόσταξαν τις διωκτικές αρχές να καταστείλουν με κάθε μέσο την εξέγερση. Γνωρίζουν, παρ' όλα αυτά και το ομολογούν, ότι ο κύκλος των εξεγέρσεων, που συνεχίζουν να ξεσπούν, παραμένει ανοικτός με αποτέλεσμα να μην είναι εύκολα προβλέψιμη η ένταση της συνέχειας, ή ακόμα πιο σημαντικό οι πολύπλευρες συνθέσεις, που μπορεί να προκύ-

περίοδο, αλλά αποτελούν κάτι σαν το μάννα εξ ουρανού.

Μ' άλλα λόγια το κράτος και οι εξουσιαστές όχι απλά «τραβιούνται» από τα «απλά και ταπεινά», που αφορούν την έστω προσχηματική κάλυψη υποτυπωδών κοινωνικών αναγκών, λόγου χάρη, στο τομέα της υγείας ή την περίθαλψη αδύνατων κοινωνικών ομάδων όπως οι άστεγοι, οι εξαρτημένοι, αλλά προχωρούν ξαναμοιράζοντας την πίττα μεταξύ τους χωρίς κανένα ενδοιασμό για την καμένη γη που αφήνουν πίσω τους. Η αντίθεση, έτσι, σε επιμέρους ζητήματα ή ο εθελοντισμός, που ιδιαιτέρως προβάλλεται αυτόν τον καιρό ως αντίδοτο στην κρατική «αναλγησία» ή «χρεοκοπία», αποτελούν το επιθυμητό πεδίο κινητοποίησης των ευαίσθητων πολιτών.

Δεν θεωρούμε ούτε στο ελάχιστο ότι «μειονοτικές» ομάδες πίεσης έχουν την δυνατότητα να διαβρώσουν την εξουσία προς το καλύτερο (και πώς θα μπορούσε άλλωστε να γίνει κάτι τέτοιο!!!) ή να αλλάξουν την γνώμη των ισχυρών. Ούτως ή άλλως η συμπόνια τους δεν ενδιαφέρει. Ακόμα και όταν κάποτε-κάποτε προβάλλεται ως πειστική μια τέτοια εικόνα, αυτό αφορά επουσιώδη σημεία, για τα οποία έτσι κι αλλιώς δεν «κοστίζει» στην κυριαρχία να συνδιαλλαγεί, πάντα βέβαια από θέση ισχύος και κρατώντας την δυνατότητα ανασκευής της όποιας συμφωνίας ανά πάσα στιγμή.

Πιστεύουμε, όμως, αντίθετα ότι ακόμα και **ορισμένα ξεσπάσματα βίας μπορούν να είναι χρήσιμα για να καθυστερήσει, να αναβληθεί ή να ματαιωθεί μια ανεξέλεγκτη κοινωνική αναταραχή ακόμα και μια επικείμενη εξέγερση,** χωρίς να αναφερόμαστε στην προκειμένη περίπτωση στις πρόσφατες βίαιες ταραχές στις γειτονιές του Λονδίνου. Ταραχές που έρχονται να καταγραφούν δέκα χρόνια αργότερα από τις επιθέσεις της 11ης Σεπτέμβρη στη Ν. Υόρκη και επίσης δέκα χρόνια αργότερα από την εξέγερση στην Γένοβα –στην οποία είχαν έντονη συμμετοχή αναρχικοί, κυρίως από τον ευρωπαϊκό χώρο και όχι μόνο– και την δολοφονία του Κάρλος Τζουλιάνι. Ταραχές που η καταστολή τους φαίνεται να προβάλλει ως το πρότυπο που οφείλουν να ακολουθήσουν οι κυρίαρχοι σε ανάλογες περιπτώσεις για να αντιμετωπίσουν την «μόλυνση» που μοιάζει αναπόφευκτη...

Συσπείρωση Αναρχικών

χρήση και την διακίνηση ναρκωτικών ουσιών είναι η εύκολη εξήγηση του μίσους ή της βίας που άσκησαν και που θα συνεχίσουν να ασκούν.

Τους χαρακτήρισαν, για μιαν ακόμη φορά, «αποβράσματα» και «εγκληματίες» τοποθετώντας τους στην θέση του απόλυτου κακού, που οφείλει το κράτος και οι νόμοι να συντρίψουν. Είναι οι έγχρωμοι νέοι που «περισσεύουν» από την τρίτη ή τέταρτη (;) γενιά μεταναστών, το «υπόλοιπο» μιας διαδικασίας κοινωνικής ενσωμάτωσης πολλών δεκαετιών –ενταγμένης στον στόχο που ονομάστηκε «οικονομικό θαύμα» μεταπολεμικά– και αφορούσε αρχικά στην βρετανική επικράτεια μαύρους από τις Δυτικές Ινδίες και πακιστανούς. Είναι ακόμα οι νέοι με τις επιδοτούμενες «ζωές» που στάθηκαν στο πλάι τους και στο άμεσο μέλλον θα πληθύνουν ακόμα περισσότερο, όσο πληθαίνουν και οι γραμμένοι στα μαύρα κατάστιχα, ή μάλλον οι ξεγραμμένοι, της κρατικής πρόνοιας απ' όπου σβήστηκαν εσχάτως ελέω οικονομικής (ή όχι μόνο;) «κρίσης»... Είναι οι ίδιοι νέοι που νιώθουν «ξένοι», όχι μόνο στον τόπο που γεννήθηκαν, αλλά και μέσα πλέον στην «κοινότητα τους», ενάντια στην οποία δεν έχουν κανένα ενδοιασμό να στραφούν με άσβεστο μίσος και απέραντη καταστροφική διάθεση, όπως έγινε με τον ίδιο απαράλλακτο τρόπο πριν μερικά χρόνια στα παρισινά προάστια.

Το «περίσσευμα» του μίσους τους, χωρίς αμφιβολία, τρομάζει τους ανθρώπους της εξουσίας. Οι διανοούμενοι καμώνονται ότι προβληματίζονται ή ότι καταλαβαίνουν τις αιτίες. Μιλούσαν παλαιότερα για τους αποκλεισμένους από την καταναλωτική ευμάρεια και πρότειναν να πετάξουν ορισμένα ψίχουλα από το τραπέζι. Είναι οι ίδιοι τώρα που, γνωρίζοντας ότι τα κάθε λογής αρπακτικά, πολιτικοί, τραπεζίτες, πολυεθνικές εταιρείες και χρηματιστές δεν φαίνονται διατεθειμένοι να ασχοληθούν με τα ανθρώ-

ένα πλανητικό δίκτυο, στην μεταφορά ανθρώπων και εμπορευμάτων, ύψιστη ταχύτητα στην ανταλλαγή ή αύξηση κεφαλαίων, στο γκρέμισμα «οικονομιών» ή στην ενίσχυση τους μ' ένα απλό πάτημα ενός κουμπιού.

Με την ίδια ταχύτητα είναι δυνατόν να εξοντωθούν ολάκεροι πληθυσμοί κατά την διάρκεια πολεμικών επιχειρήσεων, ή με την εξάπλωση μιας επιδημίας. Ταχύτητα τελικά που καταστρέφει κάθε τι «παλιό», αντικαθιστώντας το με το «νέο»; Ταχύτητα, που ορίζει τι είναι «παλιό» και τι «νέο»; Ταχύτητα που ορίζει τελικά τον «νέο άνθρωπο», αλλά και τους τόπους και τους όρους εναπόθεσης των ανθρώπινων «σκουπιδιών», το πολύ-πολύ ανακυκλώσιμων για την κυριαρχία; Με την ίδια ταχύτητα που οι πολυεθνικές μεταφέρονται από το ένα σημείο στο άλλο τα μεροκάματα εκμηδενίζονται είτε αφορούν την παιδική εργασία στην Κίνα, είτε στην Τουρκία είτε στην Λ. Αμερική. Την ίδια στιγμή είναι αυτή ακριβώς η δυνατότητα μετάδοσης των «ταραχών» από το ένα γεωγραφικό σημείο σε ένα άλλο που φαίνεται να αγχώνει τους κυρίαρχους, σαν μια επικείμενη «μόλυνση» που την εξάπλωσή της δεν μπορούν να αποφύγουν αργά ή γρήγορα, με τις συνέπειες να φαντάζουν ανυπολόγιστες.

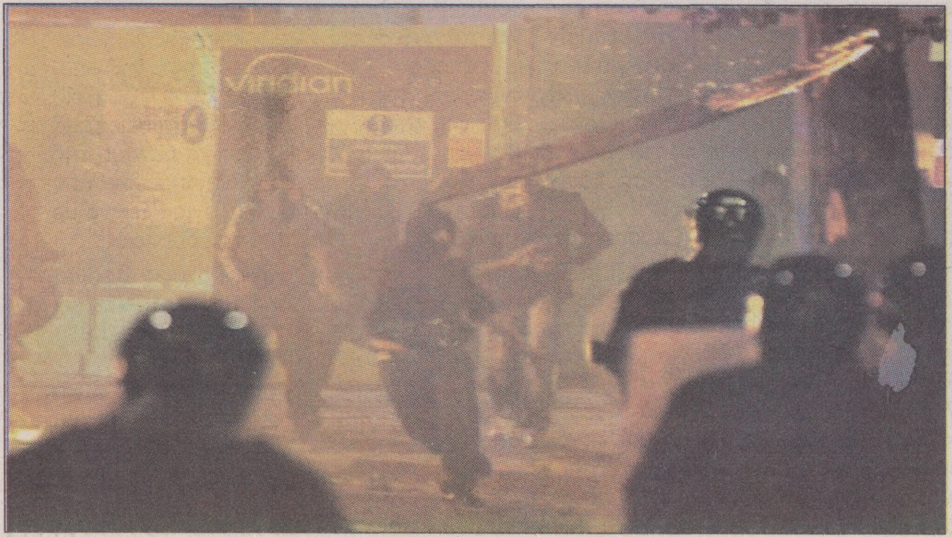
Το παραμορφωμένο από τις σφαίρες των μπάτσων σώμα του Marc Duggan και οι παραμορφωμένες ζωές των νεαρών «συμμοριτών» που ξεσηκώθηκαν και έκαψαν τις γειτονιές του Λονδίνου σίγουρα δεν αξίζουν ούτε μια δεκάρα για την οικονομική και πολιτική ελίτ, που πρόσταξαν τις διωκτικές αρχές να καταστείλουν με κάθε μέσο την εξέγερση. Γνωρίζουν, παρ' όλα αυτά και το ομολογούν, ότι ο κύκλος των εξεγέρσεων, που συνεχίζουν να ξεσπούν, παραμένει ανοικτός με αποτέλεσμα να μην είναι εύκολα προβλέψιμη η ένταση της συνέχειας, ή ακόμα πιο σημαντικό οι πολύπλευρες συνθέσεις, που μπορεί να προκύ-

γη που αφήνουν πίσω τους. Η αντίθεση, έτσι, σε επιμέρους ζητήματα ή ο εθελοντισμός, που ιδιαιτέρως προβάλλεται αυτόν τον καιρό ως αντίδοτο στην κρατική «αναλγησία» ή «χρεοκοπία», αποτελούν το επιθυμητό πεδίο κινητοποίησης των ευαίσθητων πολιτών.

Δεν θεωρούμε ούτε στο ελάχιστο ότι «μειονοτικές» ομάδες πίεσης έχουν την δυνατότητα να διαβρώσουν την εξουσία προς το καλύτερο (και πώς θα μπορούσε άλλωστε να γίνει κάτι τέτοιο!!!) ή να αλλάξουν την γνώμη των ισχυρών. Ούτως ή άλλως η συμπόνια τους δεν ενδιαφέρει. Ακόμα και όταν κάποτε-κάποτε προβάλλεται ως πειστική μια τέτοια εικόνα, αυτό αφορά επουσιώδη σημεία, για τα οποία έτσι κι αλλιώς δεν «κοστίζει» στην κυριαρχία να συνδιαλλαγεί, πάντα βέβαια από θέση ισχύος και κρατώντας την δυνατότητα ανασκευής της όποιας συμφωνίας ανά πάσα στιγμή.

Πιστεύουμε, όμως, αντίθετα ότι ακόμα και **ορισμένα ξεσπάσματα βίας μπορούν να είναι χρήσιμα για να καθυστερήσει, να αναβληθεί ή να ματαιωθεί μια ανεξέλεγκτη κοινωνική αναταραχή ακόμα και μια επικείμενη εξέγερση,** χωρίς να αναφερόμαστε στην προκειμένη περίπτωση στις πρόσφατες βίαιες ταραχές στις γειτονιές του Λονδίνου. Ταραχές που έρχονται να καταγραφούν δέκα χρόνια αργότερα από τις επιθέσεις της 11ης Σεπτέμβρη στη Ν. Υόρκη και επίσης δέκα χρόνια αργότερα από τη εξέγερση στην Γένοβα –στην οποία είχαν έντονη συμμετοχή αναρχικοί, κυρίως από τον ευρωπαϊκό χώρο και όχι μόνο– και την δολοφονία του Κάρλος Τζουλιάνι. Ταραχές που η καταστολή τους φαίνεται να προβάλλει ως το πρότυπο που οφείλουν να ακολουθήσουν οι κυρίαρχοι σε ανάλογες περιπτώσεις για να αντιμετωπίσουν την «μόλυνση» που μοιάζει αναπόφευκτη...

Συσπείρωση Αναρχικών

Αγγλία:
Χρονικό 4-10 Αυγούστου 2011

Στις **4 Αυγούστου του 2011**, ημέρα Πέμπτη, στην περιοχή **Tottenham** του βόρειου Λονδίνου αστυνομικοί πυροβολούν θανάσιμα στο κεφάλι, τον 29χρονο Mark Duggan, πατέρα 4 παιδιών, ύστερα από καταδίωξη κοντά στην γέφυρα **Ferry Lane**. Η Independent Police Complaints Commission (IPCC) ισχυρίζεται ότι έγινε ανταλλαγή πυροβολισμών στα πλαίσια της επιχείρησης **«Trident»** [:έρευνες και συλλήψεις για το οργανωμένο ένοπλο έγκλημα στην κοινότητα των Μαύρων]. Υπάρχουν αναφορές ότι η σφαίρα που χτύπησε τον ασύρματο ενός αστυνομικού ήταν του Mark (αργότερα θα διαψευσθεί).

Το **Σαββάτο 6 Αυγούστου** καλείται πορεία διαμαρτυρίας απο τους συγγενείς του Mark και τους κατοίκους της περιοχής απο την **Broadwater Farm** με κατεύθυνση το αστυνομικό τμήμα της περιοχής **Tottenham**. Περίπου 300 άτομα μαζεύονται ζητώντας «απαντήσεις» για την δολοφονία. Υπάρχει ισχυρή αστυνομική παρουσία και δεν αργούν να αρχίσουν συγκρούσεις. Στήνονται οδοφράγματα. Επίθεση δέχεται το αστυνομικό τμήμα, καίγονται 2 περιπολικά, ένα διπλό λεωφορείο (double decker), κάποια κτίρια, τράπεζες, μερικά καταστήματα ενώ αδειάζουν τα ράφια σε σούπερ μάρκετ (Lidl) το οποίο μετά παίρνει φωτιά. Τραυματίζονται 8 αστυνομικοί, ένας από αυτούς με σοβαρά τραύματα στο κεφάλι. Αναφέρονται 11 τραυματίες, οι 10 από αυτούς μεταφέρονται στο νοσοκομείο. Πραγματοποιούνται 51 συλλήψεις.

Οι «καταραμένες» Εξεγέρσεις συνεχίζονται...

Την **Κυριακή 7 Αυγούστου** τις πρώτες πρωινές ώρες ακούγεται ότι γίνονται αναταραχές στο **Wood Green** 3 χιλιόμετρα δυτικά του **Tottenham.** Πολλά καταστήματα (JD sports, H&M) ξεγυμνώνονται από τα προϊόντα τους. Μεγάλα καταστήματα κινητής τηλεφωνίας καθώς και καταστήματα με ηλεκτρονικά, ηλεκτρικά είδη, παπούτσια, ρούχα, παιχνίδια κ.ά.. Γίνεται διακοπή της κυκλοφορίας για 3 ώρες.

Το απόγευμα της ίδιας μέρας νέες εστίες συγκρούσεων αναφέρονται στο **Enfield** (Βόρειο Λονδίνο) και στο **Brixton** (Νότιο). Στο **Enfield** δέχεται επίθεση το αστυνομικό τμήμα από πέτρες και βόμβες μολότοφ από περίπου 200 άτομα. Ένα περιπολικό καίγεται.

Στο **Brixton**, πέρα από τις σοβαρές και πρωτοφανείς επιθέσεις προς τους αστυνομικούς (3 τραυματίες), επιθέσεις δέχονται και πολλά καταστήματα τα οποία αδειάζουν: ένα μεγάλο κατάστημα ηλεκτρικού εξοπλισμού (από 100 περίπου άτομα), κάποια κοσμηματοπωλεία, υποδηματοπωλεία, κατάστημα κινητής τηλεφωνίας, με ηλεκτρονικά, ηλεκτρικές συσκευές και άλλα.

θυνση το αστυνομικό τμήμα της περιοχής **Tottenham**. Περίπου 300 άτομα μαζεύονται ζητώντας «απαντήσεις» για την δολοφονία. Υπάρχει ισχυρή αστυνομική παρουσία και δεν αργούν να αρχίσουν συγκρούσεις. Στήνονται οδοφράγματα. Επίθεση δέχεται το αστυνομικό τμήμα, καίγονται 2 περιπολικά, ένα διπλό λεωφορείο (double decker), κάποια κτίρια, τράπεζες, μερικά καταστήματα ενώ αδειάζουν τα ράφια σε σούπερ μάρκετ (Lidl) το οποίο μετά παίρνει φωτιά. Τραυ-

Οι «καταραμένες» Εξεγέρσεις συνεχίζονται...

ματίζονται 8 αστυνομικοί, ένας από αυτούς με σοβαρά τραύματα στο κεφάλι. Αναφέρονται 11 τραυματίες, οι 10 από αυτούς μεταφέρονται στο νοσοκομείο. Πραγματοποιούνται 51 συλλήψεις.

Την **Κυριακή 7 Αυγούστου** τις πρώτες πρωινές ώρες ακούγεται ότι γίνονται αναταραχές στο **Wood Green** 3 χιλιόμετρα δυτικά του **Tottenham.** Πολλά καταστήματα (JD sports, H&M) ξεγυμνώνονται από τα προϊόντα τους. Μεγάλα καταστήματα κινητής τηλεφωνίας καθώς και καταστήματα με ηλεκτρονικά, ηλεκτρικά είδη, παπούτσια, ρούχα, παιχνίδια κ.ά.. Γίνεται διακοπή της κυκλοφορίας για 3 ώρες.

Το απόγευμα της ίδιας μέρας νέες εστίες συγκρούσεων αναφέρονται στο **Enfield** (Βόρειο Λονδίνο) και στο **Brixton** (Νότιο). Στο **Enfield** δέχεται επίθεση το αστυνομικό τμήμα από πέτρες και βόμβες μολότοφ από περίπου 200 άτομα. Ένα περιπολικό καίγεται.

Στο **Brixton**, πέρα από τις σοβαρές και πρωτοφανείς επιθέσεις προς τους αστυνομικούς (3 τραυματίες), επιθέσεις δέχονται και πολλά καταστήματα τα οποία αδειάζουν: ένα μεγάλο κατάστημα ηλεκτρικού εξοπλισμού (από 100 περίπου άτομα), κάποια κοσμηματοπωλεία, υποδηματοπωλεία, κατάστημα κινητής τηλεφωνίας, με ηλεκτρονικά, ηλεκτρικές συσκευές και άλλα.

Μέχρι στιγμής έχουν τραυματιστεί 26 αστυνομικοί, δύο παραμένουν στο νοσοκομείο. Έχουν γίνει 55 συλλήψεις με διάφορες κατηγορίες όπως: διατάραξη κοινής ειρήνης, καταστροφή ξένης περιουσίας, ληστεία. Κάποιες από αυτές έγιναν με την βοήθεια εκπαιδευμένων σκυλιών.

Ανακοινώνεται η απόφαση της βαλλιστικής έρευνας: η σφαίρα στον ασύρματο του αστυνομικού ήταν της αστυνομίας. Καλούνται ενισχύσεις από άλλες περιοχές της Αγγλίας (16.000 αστυνομικοί) και οι αρχές ανακοινώνουν την έναρξη της επιχείρησης **«Withern»** που θα πραγματοποιεί έρευνες για τις αναταραχές αυτών των ημερών.

Στην λίστα προστίθενται οι περιοχές **Walthamstow** (Waltham Forest, Βόρεια) όπου γίνονται 21 συλλήψεις, **Hackney** (Βοράς) όπου καταστρέφονται αρκετά μικροκαταστήματα και τοπικά ταχυφαγεία καθώς και το εμπορικό κέντρο **Oxford circus**, του Λονδίνου.

Οι συλλήψεις αυξάνονται στις 100.

Απόγευμα **Δευτέρας 8 Αυγούστου** και οι οδομαχίες συνεχίζονται. Στο **Hackney** (Βόρειο Λονδίνο) επίθεση δέχονται οι αστυνομικές δυνάμεις και σπάζεται ένα περιπολικό με πέτρες και κλωτσιές, τέσσερις ρεπόρτερ ξυλοκοπούνται. Στο **Peckham** (Νότιο) καίγεται ένα λεωφορείο, τέσσερα άλλα θα υποστούν φθορές μετά την εγκατάλειψή τους από τους οδηγούς.

Στο **Lewisham** (Νότιο Λονδίνο), στήνονται οδοφράγματα με πυρπολημένα αυ-

στήματα (JD sports, H&M) ξεγυμνώνονται από τα προϊόντα τους. Μεγάλα καταστήματα κινητής τηλεφωνίας καθώς και καταστήματα με ηλεκτρονικά, ηλεκτρικά είδη, παπούτσια, ρούχα, παιχνίδια κ.ά.. Γίνεται διακοπή της κυκλοφορίας για 3 ώρες.

Το απόγευμα της ίδιας μέρας νέες εστίες συγκρούσεων αναφέρονται στο **Enfield** (Βόρειο Λονδίνο) και στο **Brixton** (Νότιο). Στο **Enfield** δέχεται επίθεση το αστυνομικό τμήμα από πέτρες και βόμβες μολότοφ από περίπου 200 άτομα. Ένα περιπολικό καίγεται.

Στο **Brixton**, πέρα από τις σοβαρές και πρωτοφανείς επιθέσεις προς τους αστυνομικούς (3 τραυματίες), επιθέσεις δέχονται και πολλά καταστήματα τα οποία αδειάζουν: ένα μεγάλο κατάστημα ηλεκτρικού εξοπλισμού (από 100 περίπου άτομα), κάποια κοσμηματοπωλεία, υποδηματοπωλεία, κατάστημα κινητής τηλεφωνίας, με ηλεκτρονικά, ηλεκτρικές συσκευές και άλλα.

Μέχρι στιγμής έχουν τραυματιστεί 26 αστυνομικοί, δύο παραμένουν στο νοσοκομείο. Έχουν γίνει 55 συλλήψεις με διάφορες κατηγορίες όπως: διατάραξη κοινής ειρήνης, καταστροφή ξένης περιουσίας, ληστεία. Κάποιες από αυτές έγιναν με την βοήθεια εκπαιδευμένων σκυλιών.

Ανακοινώνεται η απόφαση της βαλλιστικής έρευνας: η σφαίρα στον ασύρματο του αστυνομικού ήταν της αστυνομίας. Καλούνται ενισχύσεις από άλλες περιοχές της Αγγλίας (16.000 αστυνομικοί) και οι αρχές ανακοινώνουν την έναρξη της επιχείρησης **«Withern»** που θα πραγματοποιεί έρευνες για τις αναταραχές αυτών των ημερών.

Στην λίστα προστίθενται οι περιοχές **Walthamstow** (Waltham Forest, Βόρεια) όπου γίνονται 21 συλλήψεις, **Hackney** (Βοράς) όπου καταστρέφονται αρκετά μικροκαταστήματα και τοπικά ταχυφαγεία καθώς και το εμπορικό κέντρο **Oxford circus**, του Λονδίνου.

Οι συλλήψεις αυξάνονται στις 100.

Απόγευμα **Δευτέρας 8 Αυγούστου** και οι οδομαχίες συνεχίζονται. Στο **Hackney** (Βόρειο Λονδίνο) επίθεση δέχονται οι αστυνομικές δυνάμεις και σπάζεται ένα περιπολικό με πέτρες και κλωτσιές, τέσσερις ρεπόρτερ ξυλοκοπούνται. Στο **Peckham** (Νότιο) καίγεται ένα λεωφορείο, τέσσερα άλλα θα υποστούν φθορές μετά την εγκατάλειψή τους από τους οδηγούς.

Στο **Lewisham** (Νότιο Λονδίνο), στήνονται οδοφράγματα με πυρπολημένα αυτοκίνητα, ενώ ταυτόχρονα καίγονται μικροκαταστήματα και αρκετά τοπικά ταχυφαγεία (fish and chips, kebab shops). Στο **Croydon** (Νότια) μέσα σε όλα καίγεται και μια έκθεση επίπλων και τα παρακείμενα σπίτια.

Εστίες ταραχών αναφέρονται σε όλο και περισσότερους δρόμους όπως στον **Clapham High Street** και στον **Woolwich High Street**, καίγεται ένα περιπολικό και σπάνε πολλές βιτρίνες. Στο **Ealing** (Δυτικό Λονδίνο) παίρνει φωτιά το **Haven Green park,** πολλοί κάδοι απορριμμάτων και κάποια αυτοκίνητα μετά από σκληρές οδομαχίες.

Ο **Richard Mannington Bowes**, 68 ετών προσπαθεί να σβήσει έναν κάδο απορριμμάτων κατά την διάρκεια ταραχών μεταξύ 70 περίπου νεαρών και της αστυνομίας. Στην προσπάθεια να τον αποτρέψουν, άτομα τον γρονθοκοπούν στο κεφάλι, με αποτέλεσμα να χάσει τις αισθήσεις του. Τρείς μέρες μετά πεθαίνει στο νοσοκομείο. Σαν ύποπτοι για την επίθεση ανακρίνονται ένας 16χρονος και ένας 22χρονος.

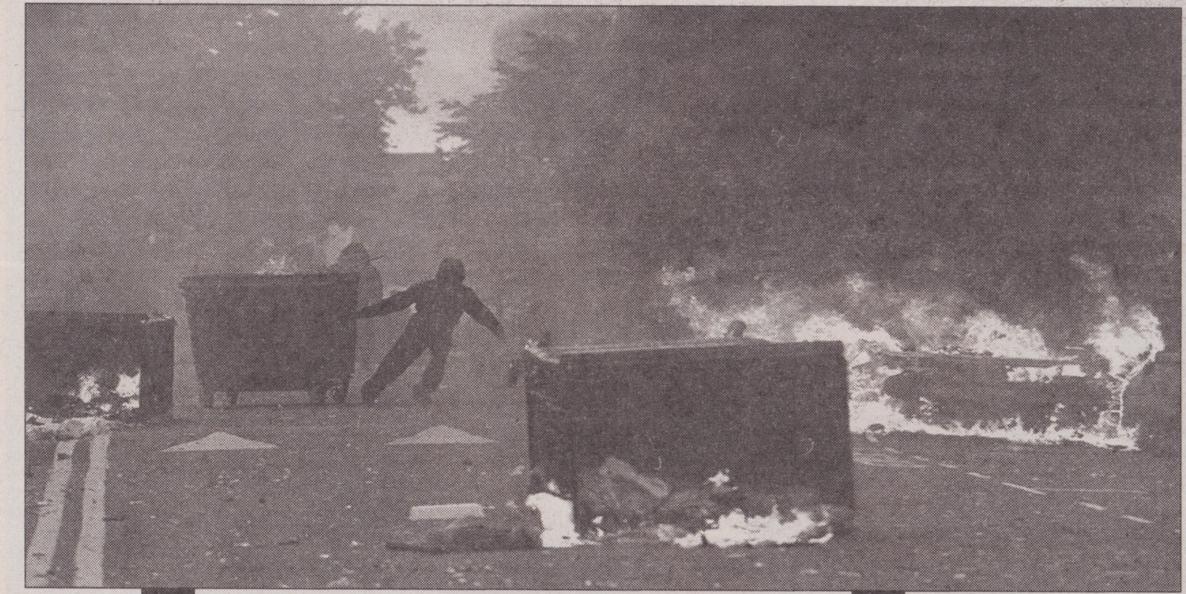
Στην πόλη του **Nottingham** και κυρίως στην περιοχή St' Annas 40 οχήματα καταστρέφονται. Γίνεται επίθεση στο αστυνομικό τμήμα με βόμβες μολότοφ α-

συνέχεια στη σελίδα 10

συνέχεια από τη σελίδα 9

πό ομάδα τουλάχιστον 40 ανθρώπων, πυρπολείται ένα container που περιείχε 200 λάστιχα αυτοκινήτων.

Ένας άντρας τραυματίζεται από πυροβολισμό στην πόλη **Leeds**.

Οδομαχίες και στην πόλη του **Birmingham**, όπου κλείνει ο σιδηροδρομικός σταθμός.

Κατά την διάρκεια της ημέρας γίνονται πάνω από 100 συλλήψεις (οι 87 μόνο στο Birmingham), δέχονται επιθέσεις εκατοντάδες αστυνομικοί, δεκάδες δημοσιογράφοι, δεκάδες καταστήματα, αστυνομικά τμήματα, οχήματα κ.ά.

Παρόμοιες καταστάσεις επαναλαμβάνονται και στις παρακάτω περιοχές: **Catford**, **Kilburn**, **Clapham Junction**, **Walworth Road**, **Dalston**, **Camden**, **Bethnal Green**, **Notting Hill** και **Colliers Wood**.

Μαγαζάτορες σε όλη τη πόλη κλείνουν κατόπιν εντολής τα καταστήματα τους σε περιοχές όπως: **Angel**, **Islington**, **Stoke Newington**, **Wood Green**, **Lewisham** κ.α.

Το βράδυ της ίδιας μέρας ο **Trevor Ellis** από το Brixton Hill, 26 ετών δέχτηκε σφαίρα στο κεφάλι κατά την διάρκεια των επεισοδίων στο **Croydon**. Δύο μέρες μετά υπέκυψε στα τραύματα του.

Ξημερώματα της **Τρίτης 9 Αυγούστου** και συνεχίζονται οι αναταραχές στην πόλη του **Birmingham**, όπου και καίγεται το αστυνομικό τμήμα. Το ίδιο συμβαίνει και στο **Nottingham**, αφού δέχεται επίθεση από νεαρούς με βόμβες μολότοφ.

Η αστυνομία δημοσιοποιεί σκηνές από κάμερα ασφαλείας που δείχνουν μια ομάδα 30-40 ατόμων, ντυμένους στα μαύρα, στην περιοχή **Newtown** του **Birmingham**, να πυροβολούν άοπλους αξιωματικούς και ένα ελικόπτερο της αστυνομίας. Αργά το βράδυ στο **West Midlands** γίνεται επίθεση σε μια παμπ και όταν η αστυνομία προσπαθεί να διαλύσει την ομάδα ένα αυτοκίνητο της αστυνομίας δέχεται βόμβες μολότοφ.

Νέες εστίες συγκρούσεων στην πόλη του **Liverpool**, πυρπολούνται οχήματα.

Στο **Ealing** αδειάζει ένα κατάστημα Panasonic. Η παρουσία της αστυνομίας αργεί να γίνει αισθητή, όπως και τις προηγούμενες μέρες, πράγμα που αναφέρεται και σε άλλες περιοχές.

Στο **Enfield** καταστρέφεται ολοσχερώς ένα κέντρο διανομής της Sony από φωτιά.

Στο **Hackley** γίνονται οδομαχίες με 250-300 άτομα, αυτοκίνητα πυρπολούνται, πετιούνται βόμβες μολότοφ και τρείς αστυνομικοί οδηγούνται στο νοσοκομείο.

Εκατό περίπου άτομα στο **Bethnal Green** αδειάζουν ένα super market (Tesco) δύο αστυνομικοί τραυματίζονται.

Το απόγευμα αναφέρεται ότι στο **Salford** του **Manchester** νεαροί καταδιώκουν ένα περιπολικό και το σπάνε με πέτρες και ξύλα. Αστυνομικοί δέχονται πολλαπλές επιθέσεις.

Κάποιες άλλες «ανήσυχες» περιοχές είναι: **Newham**, **West Bromwich**, **Merseyside**, **Wolverhampton** και **Sherwood**.

Το βράδυ της ίδιας μέρας ο **Trevor Ellis** από το Brixton Hill, 26 ετών δέχτηκε σφαίρα στο κεφάλι κατά την διάρκεια των επεισοδίων στο **Croydon**. Δύο μέρες μετά υπέκυψε στα τραύματα του.

Ξημερώματα της **Τρίτης 9 Αυγούστου** και συνεχίζονται οι αναταραχές στην πόλη του **Birmingham**, όπου και καίγεται το αστυνομικό τμήμα. Το ίδιο συμβαίνει και στο **Nottingham**, αφού δέχεται επίθεση από νεαρούς με βόμβες μολότοφ.

Η αστυνομία δημοσιοποιεί σκηνές από κάμερα ασφαλείας που δείχνουν μια ομάδα 30-40 ατόμων, ντυμένους στα μαύρα, στην περιοχή **Newtown** του **Birmingham**, να πυροβολούν άοπλους αξιωματικούς και ένα ελικόπτερο της αστυνομίας. Αργά το βράδυ στο **West Midlands** γίνεται επίθεση σε μια παμπ και όταν η αστυνομία προσπαθεί να διαλύσει την ομάδα ένα αυτοκίνητο της αστυνομίας δέχεται βόμβες μολότοφ.

Νέες εστίες συγκρούσεων στην πόλη του **Liverpool**, πυρπολούνται οχήματα.

Στο **Ealing** αδειάζει ένα κατάστημα Panasonic. Η παρουσία της αστυνομίας αργεί να γίνει αισθητή, όπως και τις προηγούμενες μέρες, πράγμα που αναφέρεται και σε άλλες περιοχές.

Στο **Enfield** καταστρέφεται ολοσχερώς ένα κέντρο διανομής της Sony από φωτιά.

Στο **Hackley** γίνονται οδομαχίες με 250-300 άτομα, αυτοκίνητα πυρπολούνται, πετιούνται βόμβες μολότοφ και τρείς αστυνομικοί οδηγούνται στο νοσοκομείο.

Εκατό περίπου άτομα στο **Bethnal Green** αδειάζουν ένα super market (Tesco) δύο αστυνομικοί τραυματίζονται.

Το απόγευμα αναφέρεται ότι στο **Salford** του **Manchester** νεαροί καταδιώκουν ένα περιπολικό και το σπάνε με πέτρες και ξύλα. Αστυνομικοί δέχονται πολλαπλές επιθέσεις.

Κάποιες άλλες «ανήσυχες» περιοχές είναι: **Newham**, **West Bromwich**, **Merseyside**, **Wolverhampton** και **Sherwood**.

Η ***Metropolitan Police*** ανακοινώνει ότι μέχρι στιγμής έχουν γίνει 685 συλλήψεις. Σε 111 άτομα έχουν απαγγελθεί κατηγορίες, για τους 63 από αυτά είναι κλοπή.

Την **Τετάρτη 10 Αυγούστου** στην οδό **Dudley** στο **Winson Green**, **Birmingham** γύρω στις 5.30 το πρωί τρεις άνδρες (Haroon Jahan, 21 και τα αδέρφια Shahzad Ali, 30, και Abdul Musavir, 31) χάνουν τη ζωή τους ενώ προσπαθούν να προστατεύσουν τη γειτονιά τους. Ένα αυτοκίνητο πέφτει πάνω τους με αποτέλεσμα τον άμεσο θάνατο των δύο και τον θανάσιμο τραυματισμό του άλλου. Οι περαστικοί περιγράφουν πως ένα αυτοκίνητο την ώρα των επιθέσεων μπήκε μέσα στο πλήθος και τους παρέσυρε. Ένας 32χρονος συλλαμβάνεται ως ύποπτος για συμμετοχή στις δολοφονίες.

Αρχίζουν οι επιδρομές των αρχών σε σπίτια και οι συλλήψεις στις περιοχές **Bristol**, **Croydon** και αλλού. Ο αριθμός των συλλήψεων σε όλη την Αγγλία ξεπερνάει τους 888, στους 371 έχουν απαγγελθεί κατηγορίες. Αναφέρεται ότι 2 άτομα έχουν καταδικαστεί σε 10 και 16 μήνες αντίστοιχα για την πρόκληση ταραχών. Τα δικαστήρια για πρώτη φορά στα χρονικά μένουν ανοιχτά και την νύχτα σε **Λονδίνο**, **Solihull** και **Manchester** για να δικάσουν τους συλληφθέντες.

Περίπου 111 όργανα της τάξης τραυματίζονται αυτές τις μέρες.

αστυνομίας αργεί να γίνει αισθητή, όπως και τις προηγούμενες μέρες, πράγμα που αναφέρεται και σε άλλες περιοχές.

Στο **Enfield** καταστρέφεται ολοσχερώς ένα κέντρο διανομής της Sony από φωτιά.

Στο **Hackley** γίνονται οδομαχίες με 250-300 άτομα, αυτοκίνητα πυρπολούνται, πετιούνται βόμβες μολότοφ και τρείς αστυνομικοί οδηγούνται στο νοσοκομείο.

Εκατό περίπου άτομα στο **Bethnal Green** αδειάζουν ένα super market (Tesco) δύο αστυνομικοί τραυματίζονται.

Το απόγευμα αναφέρεται ότι στο **Salford** του **Manchester** νεαροί καταδιώκουν ένα περιπολικό και το σπάνε με πέτρες και ξύλα. Αστυνομικοί δέχονται πολλαπλές επιθέσεις.

Κάποιες άλλες «ανήσυχες» περιοχές είναι: **Newham**, **West Bromwich**, **Merseyside**, **Wolverhampton** και **Sherwood**.

Η ***Metropolitan Police*** ανακοινώνει ότι μέχρι στιγμής έχουν γίνει 685 συλλήψεις. Σε 111 άτομα έχουν απαγγελθεί κατηγορίες, για τους 63 από αυτά είναι κλοπή.

Την **Τετάρτη 10 Αυγούστου** στην οδό **Dudley** στο **Winson Green**, **Birmingham** γύρω στις 5.30 το πρωί τρεις άνδρες (Haroon Jahan, 21 και τα αδέρφια Shahzad Ali, 30, και Abdul Musavir, 31) χάνουν τη ζωή τους ενώ προσπαθούν να προστατεύσουν τη γειτονιά τους. Ένα αυτοκίνητο πέφτει πάνω τους με αποτέλεσμα τον άμεσο θάνατο των δύο και τον θανάσιμο τραυματισμό του άλλου. Οι περαστικοί περιγράφουν πως ένα αυτοκίνητο την ώρα των επιθέσεων μπήκε μέσα στο πλήθος και τους παρέσυρε. Ένας 32χρονος συλλαμβάνεται ως ύποπτος για συμμετοχή στις δολοφονίες.

Αρχίζουν οι επιδρομές των αρχών σε σπίτια και οι συλλήψεις στις περιοχές **Bristol**, **Croydon** και αλλού. Ο αριθμός των συλλήψεων σε όλη την Αγγλία ξεπερνάει τους 888, στους 371 έχουν απαγγελθεί κατηγορίες. Αναφέρεται ότι 2 άτομα έχουν καταδικαστεί σε 10 και 16 μήνες αντίστοιχα για την πρόκληση ταραχών. Τα δικαστήρια για πρώτη φορά στα χρονικά μένουν ανοιχτά και την νύχτα σε **Λονδίνο**, **Solihull** και **Manchester** για να δικάσουν τους συλληφθέντες.

Περίπου 111 όργανα της τάξης τραυματίζονται αυτές τις μέρες. Εκατό οικογένειες μένουν άστεγες έπειτα από καταστροφές που υπέστησαν τα σπίτια τους.

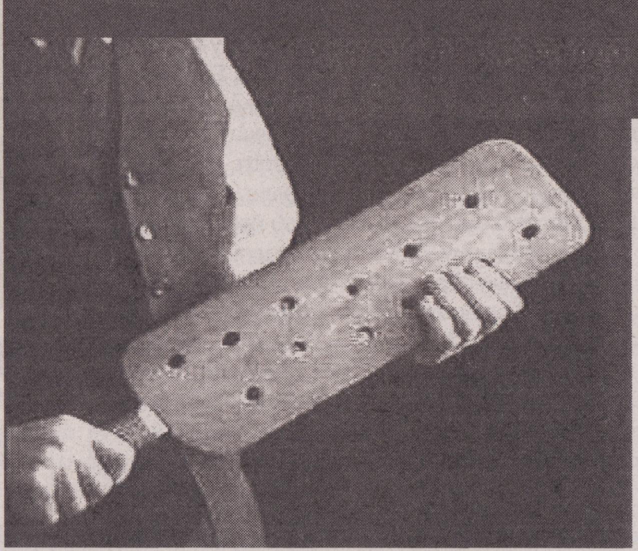
Συνολικά γίνονται 1.875 συλλήψεις και απαγγέλλονται κατηγορίες σε 1.073 άτομα. Μέσα στους συλληφθέντες είναι και ένα αγόρι 11 ετών. Το 21% είναι έφηβοι κάτω των 17 ετών. Έχουν εκδοθεί περίπου 100 εντάλματα.

Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία 48.404 μαγαζιά, πάμπ, ρεστοράν και κλάμπ έχουν πληγεί άμεσα ή έμμεσα από τις συγκρούσεις, σε σύνολο 476.000 μαγαζιών στην Μεγάλη Βρετανία, περίπου το 10%.

Πραγματοποιήθηκαν 162 εμπρησμοί, 80 επιθέσεις με τραυματισμούς, 48 διαρρήξεις σε κατοικίες, 1101 σε μαγαζιά, 102 ληστείες σε καταστήματα, 32 ξυλοδαρμοί, 399 φθορές σε οχήματα, 4 δολοφονίες κ.ά.

M. and the ...others

Εκπαίδευση υπηκόων και υποτελών

Το αναμενόμενο για την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση σχέδιο νόμου, κατατέθηκε τελικά στη βουλή για την νομοθετική του επικύρωση. Όπως πολλές άλλες κρατικές διαδικασίες και θεσμοί που «μεταρρυθμίστηκαν» τους τελευταίους μήνες, έτσι και το εκπαιδευτικό σύστημα αποτελεί κομμάτι ενός ευρύτερου κρατικού σχεδιασμού. Δεν είναι τυχαίο που οι σοσιαλιστές κρατικοί φορείς το είχαν στις «τελευταίες» γραμμές της ατζέντας τους. Εφαρμόζοντας μια τοπική, fast track, έκδοση του «δόγματος του σοκ» και συναντώντας μια χλιαρή μάλλον αντίδραση από τους «πολίτες», σε οικονομικά θέματα, θεώρησαν ότι είναι η κατάλληλη στιγμή για την ψήφιση και εφαρμογή του συγκεκριμένου νομοσχεδίου. Κατακαλόκαιρο, σχολεία, ανώτατα και τεχνολογικά εκπαιδευτικά ιδρύματα κλειστά, άμεση (θεωρητικά) εφαρμογή του εν' όψει της νέας εκπαιδευτικής χρονιάς με μια περίοδο «αποσυμπίεσης», το μήνα Σεπτέμβριο.

Το όλο σχέδιο αλλαγής είναι μια διαδικασία που έχει ξεκινήσει εδώ και περίπου 20 χρόνια στην Ευρωπαϊκή Ένωση και το ελλαδικό κράτος σαν ισότιμος εταίρος, δεν θα μπορούσε να μην ακολουθήσει.

Το 1988, η συνάντηση πρυτάνεων από 430 ευρωπαϊκά πανεπιστήμια στη Μπολόνια τόνισε την πεποίθηση «*...για την ανάγκη μιας απρόσκοπτης κινητικότητας φοιτητών και διδασκόντων, της γενικότερης συνεργασίας των πανεπιστημίων και μιας γενικότερης τακτικής «ισοτιμίας» τεκμηρίων, τίτλων και εξετάσεων*».[1] Το 1993, αναφέρεται, με πρωτοβουλία του Jacques Delors, σε μια «προδημοσίευση» της Λευκής Βίβλου του 1995, «*η σύγκλιση μεταξύ των κρατών-μελών ως προς την ανάγκη μιας μεγαλύτερης συμμετοχής του ιδιωτικού τομέα στα συστήματα εκπαίδευσης και/ή επαγγελματικής κατάρτισης και στη διαμόρφωση των πολιτικών εκπαίδευσης, για να ληφθούν υπ' όψη οι ανάγκες της αγοράς και οι τοπικές συνθήκες με τη μορφή ενθάρρυνσης της συνεργασίας των επιχειρήσεων με τα συστήματα εκπαίδευσης και κατάρτισης*»[2] καθώς και την «*...προώθηση της οικονομικής ευελιξίας των πανεπιστημίων* [...] και την αναζήτηση *«νέων μορφών χρηματοδότησης της εκπαίδευσης και της κατάρτισης»*.[3] Τον Ιούνιο του 1999, υπογράφεται η Διακήρυξη της Μπολόνια, με τους «αξιότιμους» υπουργούς παιδείας των 15 της τότε Ε.Ε. και τους 14 υπουργούς των υπό σύνδεση τότε κρατών, να αναλαμβάνουν μέχρι το 2010 να πετύχουν:

α) την υιοθέτηση συστήματος το οποίο θα στηρίζεται βασικά σε δύο κύκλους σπουδών, ένα προπτυχιακό (διάρκειας τουλάχιστον τριών ετών) και ένα μεταπτυχιακό,

β) καθιέρωση συστήματος ακαδημαϊκών μονάδων,

γ) την υιοθέτηση ενός συστήματος τίτλων σπουδών εύκολα αναγνωρίσιμων και συγκρίσιμων,

δ) την προώθηση της κινητικότητας φοιτητών, διδασκόντων, ερευνητών και διοικητικού προσωπικού και

ε) τη διασφάλιση της ποιότητας και την ανάπτυξη συγκρίσιμων κριτηρίων και μεθοδολογιών,

ποιότητας. Καθιερώνονται σε κάθε ίδρυμα Μονάδες Διασφάλισης της Ποιότητας, που λαμβάνουν μέρος στην οργάνωση των σπουδών των ιδρυμάτων. Η νέα μονάδα αξιολόγησης δεν θα έχει μόνο συμβουλευτικό ρόλο, αλλά θα πιστοποιεί και τις σπουδές.

9. Προβλέπεται λειτουργία επώνυμων εδρών για χορηγούς και ευεργέτες των πανεπιστημίων.

10. Δεν υπάρχει αναφορά στο περιβόητο πανεπιστημιακό άσυλο. Σε αξιόποινες πράξεις που τελούνται εντός των χώρων των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων εφαρμόζεται η κοινή νομοθεσία.

Είναι εμφανές ότι το κατασκεύασμα της υπουργού παιδείας, κατευθύνεται από ένα ενιαίο ευρωπαϊκό σχεδιασμό και σε καμία περίπτωση δεν είναι προσωπικό. Ήδη οι μεταρρυθμίσεις στην Μ. Βρετανία πριν από ένα χρόνο, αλλά και στη Γαλλία, εντάσσονται σ' αυτόν τον ευρύτερο σχεδιασμό. Μπορεί η υπουργός σε δηλώσεις της να ισχυρίζεται ότι το πλαίσιο νόμου «δημιουργεί τις προϋποθέσεις που δεν θα χρειαστεί να ανατραπούν για τα επόμενα 20 χρόνια, γιατί αυτός είναι συνήθως ο χρόνος που ζει ένας νόμος στην ανώτατη εκπαίδευση»[4], αλλά ο ευρύτερος σχεδιασμός του είναι ήδη 20 ετών.

Τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή, με πρόταγμα την «οικονομική κρίση» και τις «ευκαιρίες» για «ανάπτυξη» που, και καλά, προσφέρονται, η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση είναι ένα πρώτης τάξεως εργαλείο στα χέρια των κρατιστών για την κατασκευή εξειδικευμένων εμμίσθων σκλάβων. Αφού το παγκόσμιο κυριαρχικό σύστημα μπορεί πλέ-

Στον κοινωνικό τομέα, το κράτος ιδρύοντας σχολές σε απομακρυσμένα γεωγραφικά σημεία της επικράτειάς του, καλλιέργησε στις τοπικές κοινωνίες, την νοοτροπία του παρασιτισμού και ουσιαστικά αποδυνάμωσε τις υπάρχουσες δυνατότητες των ανθρώπων για τη βελτίωση των βιοτικών συνθηκών και την ανάπτυξη της παραγωγικής αυτοδυναμίας τους. Ενέτεινε, έτσι, μέσω του παρασιτισμού τις λογικές της «οικειοθελούς» υποτέλειας στην κρατική εξουσία. Όλη αυτή η κατάσταση είχε σαν αποτέλεσμα την κυκλοφορία του πλούτου στις τοπικές κοινωνίες χωρίς κόπο, αφού η κατοχή ιδιοκτησίας ήταν αρκετή για να υπάρξει εισόδημα (π.χ. ενοίκια φοιτητών), κάτι αντίστοιχο με ό,τι συμβαίνει στα θερινά θέρετρα στα νησιά. Συνθλίβοντας έτσι κάθε δυνατότητα και τάση για δημιουργία συνθηκών αυτοσυντήρησης της τοπικής κοινωνίας.

Κατασκεύασε κάθε λογής τοπικούς κομματικούς «παράγοντες» που ανεξέλεγκτα παραμυθιάζουν τους ψηφοφόρους σε περιόδους εκλογικής ρουσφετολογίας. Βέβαια, το καθεστώς αυτό δεν χρειάζεται να συντηρηθεί πλέον, λόγω της «καλλικρατικής» νοοτροπίας και του συγκεντρωτισμού του κράτους, που αποσκοπούν στην εκτός κρατικών συνόρων διακυβέρνηση των ανθρώπων.

Την τελευταία δεκαετία υπήρχε αρκετή κινητικότητα γύρω από την μεταρρύθμιση του εκπαιδευτικού συστήματος και σίγουρα η ακαδημαϊκή κοινότητα ήταν ενήμερη για αυτό που θα επακολουθούσε. Η άκομψη προσπάθεια και οι χειρισμοί της Μαριέττας Γιαννάκου για ένα πρώτο στάδιο αλλαγών (δεν πήρε βλέπετε μαθήματα πασοκικής διαμεσολάβησης με την αριστερά), που οδήγησε στις δυναμικές φοιτητικές κινητοποιήσεις του 2006-2007, ήταν ένα επεισόδιο του ίδιου έργου.

Ο καιροσκοπισμός της ακαδημαϊκής κοινότητας και συντήρηση των κομματικών μερίδων στους πανεπιστημιακούς χώρους προτίμησε για άλλη μια φορά, εκείνη την περίοδο, την αποκομιδή πολιτικής υπεραξίας χρήσιμη για την επικείμενη διαβούλευση με το πασοκ. Δεν είναι, συνεπώς, να απορεί κάποιος για το γεγονός πως σε αντιδιαστολή με τις σφοδρές συγκρούσεις, των φοιτητικών κινητοποιήσεων του 2006-07, μία αντιπαράθεση με τους διαχειριστές της εξουσίας **πριν** την ψήφιση του νόμου ήταν ανύπαρκτη. Οι, εκ των υστέρων, κινητοποιήσεις μάλλον έρχονται να δευθετήσουν παρά να αποτρέψουν την εφαρμογή του νόμου, αφού είναι δεδομένο πως ο «διάλογος» και η διαφήμιση για το «πλαίσιο νόμου» έχει ξεκινήσει ε-

πουσμπεύσης», το μήνα Σεπτέμβριο.

Το όλο σχέδιο αλλαγής είναι μια διαδικασία που έχει ξεκινήσει εδώ και περίπου 20 χρόνια στην Ευρωπαϊκή Ένωση και το ελλαδικό κράτος σαν ισότιμος εταίρος, δεν θα μπορούσε να μην ακολουθήσει.

Το 1988, η συνάντηση πρυτάνεων από 430 ευρωπαϊκά πανεπιστήμια στη Μπολόνια τόνισε την πεποίθηση «...*για την ανάγκη μιας απρόσκοπτης κινητικότητας φοιτητών και διδασκόντων, της γενικότερης συνεργασίας των πανεπιστημίων και μιας γενικότερης τακτικής «ισοτιμίας» τεκμηρίων, τίτλων και εξετάσεων*».[1] Το 1993, αναφέρεται, με πρωτοβουλία του Jacques Delors, σε μια «προδημοσίευση» της Λευκής Βίβλου του 1995, «*η σύγκλιση μεταξύ των κρατών-μελών ως προς την ανάγκη μιας μεγαλύτερης συμμετοχής του ιδιωτικού τομέα στα συστήματα εκπαίδευσης και/ή επαγγελματικής κατάρτισης και στη διαμόρφωση των πολιτικών εκπαίδευσης, για να ληφθούν υπ' όψη οι ανάγκες της αγοράς και οι τοπικές συνθήκες με τη μορφή ενθάρρυνσης της συνεργασίας των επιχειρήσεων με τα συστήματα εκπαίδευσης και κατάρτισης*»[2] καθώς και την «...*προώθηση της οικονομικής ευελιξίας των πανεπιστημίων* [...] και την αναζήτηση «*νέων μορφών χρηματοδότησης της εκπαίδευσης και της κατάρτισης*».[3] Τον Ιούνιο του 1999, υπογράφεται η Διακήρυξη της Μπολόνια, με τους «αξιότιμους» υπουργούς παιδείας των 15 της τότε Ε.Ε. και τους 14 υπουργούς των υπό σύνδεση τότε κρατών, να αναλαμβάνουν μέχρι το 2010 να πετύχουν:

α) την υιοθέτηση συστήματος το οποίο θα στηρίζεται βασικά σε δύο κύκλους σπουδών, ένα προπτυχιακό (διάρκειας τουλάχιστον τριών ετών) και ένα μεταπτυχιακό,

β) καθιέρωση συστήματος ακαδημαϊκών μονάδων,

γ) την υιοθέτηση ενός συστήματος τίτλων σπουδών εύκολα αναγνωρίσιμων και συγκρίσιμων,

δ) την προώθηση της κινητικότητας φοιτητών, διδασκόντων, ερευνητών και διοικητικού προσωπικού και

ε) τη διασφάλιση της ποιότητας και την ανάπτυξη συγκρίσιμων κριτηρίων και μεθοδολογιών.

Ας δούμε μια σύντομη περιγραφή των αλλαγών στο σύστημα εκπαίδευσης που θα επιφέρει το νομοσχέδιο:

1. Αλλαγή στη διοίκηση. Ένα 15μελές Συμβούλιο, με 8 εσωτερικά μέλη, 6 εξωτερικά και έναν φοιτητή, που θα προέρχεται από ενιαίο και όχι παραταξιακό ψηφοδέλτιο, θα είναι αρμόδιο για διοικητικά θέματα. Η Σύγκλητος θα έχει ακαδημαϊκές αρμοδιότητες.

2. Ο πρύτανης επιλέγεται βάσει διεθνούς προκήρυξης ενδιαφέροντος και μπορεί να προέρχεται από χώρο εκτός του πανεπιστημίου που θα διοικεί. Για τον πρύτανη προϋπόθεση στον διεθνή διαγωνισμό που θα γίνεται είναι η άριστη γνώση της ελληνικής γλώσσας. Η θητεία του θα έχει διάρκεια 5 χρόνια, και όχι 3 που ισχύει τώρα.

3. Οι καθηγητές θα αξιολογούνται κάθε πενταετία και προβλέπονται επιβραβεύσεις για θετικές και κυρώσεις σε περίπτωση αρνητικής αξιολόγησης. Στις επιτροπές κρίσης των καθηγητών θα πρέπει να συμμετέχει υποχρεωτικά μόνο ένας πανεπιστημιακός από ξένο πανεπιστήμιο.

4. Οι πανεπιστημιακοί εντάσσονται σε τρεις βαθμίδες: καθηγητές, αναπληρωτές και επίκουροι. Καταργείται η βαθμίδα του λέκτορα.

5. Προβλέπεται 3ετές προπτυχιακό πρόγραμμα σπου-

ποιότητας. Καθιερώνονται σε κάθε ίδρυμα Μονάδες Διασφάλισης της Ποιότητας, που λαμβάνουν μέρος στην οργάνωση των σπουδών των ιδρυμάτων. Η νέα μονάδα αξιολόγησης δεν θα έχει μόνο συμβουλευτικό ρόλο, αλλά θα πιστοποιεί και τις σπουδές.

9. Προβλέπεται λειτουργία επώνυμων εδρών για χορηγούς και ευεργέτες των πανεπιστημίων.

10. Δεν υπάρχει αναφορά στο περιβόητο πανεπιστημιακό άσυλο. Σε αξιόποινες πράξεις που τελούνται εντός των χώρων των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων εφαρμόζεται η κοινή νομοθεσία.

Είναι εμφανές ότι το κατασκεύασμα της υπουργού παιδείας, κατευθύνεται από ένα ενιαίο ευρωπαϊκό σχεδιασμό και σε καμία περίπτωση δεν είναι προσωπικό. Ήδη οι μεταρρυθμίσεις στην Μ. Βρετανία πριν από ένα χρόνο, αλλά και στη Γαλλία, εντάσσονται σ' αυτόν τον ευρύτερο σχεδιασμό. Μπορεί η υπουργός σε δηλώσεις της να ισχυρίζεται ότι το πλαίσιο νόμου «δημιουργεί τις προϋποθέσεις που δεν θα χρειαστεί να ανατραπούν για τα επόμενα 20 χρόνια, γιατί αυτός είναι συνήθως ο χρόνος που ζει ένας νόμος στην ανώτατη εκπαίδευση»[4], αλλά ο ευρύτερος σχεδιασμός του είναι ήδη 20 ετών.

Τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή, με πρόταγμα την «οικονομική κρίση» και τις «ευκαιρίες» για «ανάπτυξη» που, και καλά, προσφέρονται, η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση είναι ένα πρώτης τάξεως εργαλείο στα χέρια των κρατιστών για την κατασκευή εξειδικευμένων εμμίσθων σκλάβων. Αφού το παγκόσμιο κυριαρχικό σύστημα μπορεί πλέον να στηρίζεται στις λεγόμενες αναπτυσσόμενες χώρες της νοτιοανατολικής Ασίας για την παραγωγή των βασικών αγαθών και φυσικά εμπορεύσιμων, κάνει στις αναπτυγμένες χώρες μια δήθεν αξιοποίηση του ανθρώπινου κεφαλαίου εξειδικεύοντας τους υπαλλήλους του μέλλοντος στις «νέες τεχνολογίες».

Δεν είναι, σίγουρα, τυχαίο το γεγονός ότι θα υπάρξει μείωση των προγραμμάτων κοινωνικών και ανθρωπολογικών σπουδών. Μέσα σε τέτοιες συνθήκες έρχονται κάθε φορά, οι μεταρρυθμίσεις στο χώρο της «εκπαίδευσης», να επανακαθορίσουν τους όρους με τους οποίους η εκπαιδευτική διαδικασία συγχρονίζει τις κοινωνικές διαστρωματώσεις. Τους όρους σύμφωνα με τους οποίους αναπαράγει τις νέες διευθυντικές κάστες. Τους τρόπους με τους οποίους καθορίζει και εξαρτάται από τις παραγωγικές δομές, διαχέει τον ανταγωνισμό και την ιεραρχική επιβολή ως κυρίαρχες αξίες στον κοινωνικό κορμό.

Το ισχύον εκπαιδευτικό σύστημα (νόμος του 1982) εξυπηρέτησε τα κρατικά συμφέροντα τόσο από ιδεολογική όσο και από κοινωνική άποψη. Τα πανεπιστημιακά ιδρύματα λειτούργησαν σαν «αποθήκες» για τη δημιουργία κομματικών στελεχών και την κομματικοποίηση του πιο ζωντανού τμήματος μιας κοινωνίας, των νεολαίων. Η αμφι-

ξουσία. Όλη αυτή η κατάσταση είχε σαν αποτέλεσμα την κυκλοφορία του πλούτου στις τοπικές κοινωνίες χωρίς κόπο, αφού η κατοχή ιδιοκτησίας ήταν αρκετή για να υπάρξει εισόδημα (π.χ. ενοίκια φοιτητών), κάτι αντίστοιχο με ό,τι συμβαίνει στα θερινά θέρετρα στα νησιά. Συνθλίβοντας έτσι κάθε δυνατότητα και τάση για δημιουργία συνθηκών αυτοσυντήρησης της τοπικής κοινωνίας.

Κατασκεύασε κάθε λογής τοπικούς κομματικούς «παράγοντες» που ανεξέλεγκτα παραμυθιάζουν τους ψηφοφόρους σε περιόδους εκλογικής ρουσφετολογίας. Βέβαια, το καθεστώς αυτό δεν χρειάζεται να συντηρηθεί πλέον, λόγω της «καλλικρατικής» νοοτροπίας και του συγκεντρωτισμού του κράτους, που αποσκοπούν στην εκτός κρατικών συνόρων διακυβέρνηση των ανθρώπων.

Την τελευταία δεκαετία υπήρχε αρκετή κινητικότητα γύρω από την μεταρρύθμιση του εκπαιδευτικού συστήματος και σίγουρα η ακαδημαϊκή κοινότητα ήταν ενήμερη για αυτό που θα επακολουθούσε. Η άκομψη προσπάθεια και οι χειρισμοί της Μαριέττας Γιαννάκου για ένα πρώτο στάδιο αλλαγών (δεν πήρε βλέπετε μαθήματα πασοκικής διαμεσολάβησης με την αριστερά), που οδήγησε στις δυναμικές φοιτητικές κινητοποιήσεις του 2006-2007, ήταν ένα επεισόδιο του ίδιου έργου.

Ο καιροσκοπισμός της ακαδημαϊκής κοινότητας και συντήρηση των κομματικών μερίδων στους πανεπιστημιακούς χώρους προτίμησε για άλλη μια φορά, εκείνη την περίοδο, την αποκομιδή πολιτικής υπεραξίας χρήσιμη για την επικείμενη διαβούλευση με το πασοκ. Δεν είναι, συνεπώς, να απορεί κάποιος για το γεγονός πως σε αντιδιαστολή με τις σφοδρές συγκρούσεις, των φοιτητικών κινητοποιήσεων του 2006-07, μία αντιπαράθεση με τους διαχειριστές της εξουσίας **πριν** την ψήφιση του νόμου ήταν ανύπαρκτη. Οι, εκ των υστέρων, κινητοποιήσεις μάλλον έρχονται να δευθετήσουν παρά να αποτρέψουν την εφαρμογή του νόμου, αφού είναι δεδομένο πως ο «διάλογος» και η διαφήμιση για το «πλαίσιο νόμου» έχει ξεκινήσει εδώ και αρκετό καιρό. Βλέπετε, η διαβούλευση δούλεψε για τα καλά.

Είναι αστείο να πιστεύει κάποιος, ότι τα μέλη της ακαδημαϊκής κοινότητας δεν έβλεπαν το νομοσχέδιο να έρχεται. Αν προσέξει κάποιος πίσω από τις γραμμές του νομοσχεδίου, θα δει να διαγράφονται κάποιες κατευθύνσεις ως προς το μέλλον της μέχρι τώρα γνωστής μας πανεπιστημιακής κοινότητας. Η ιδιωτικοποίηση μέσω των ΝΠΙΔ ανακατευθύνει τους προσανατολισμούς για την κερδοφορία των «πνευματικών» ανδρών και γυναικών. Απλώς, ο αγώνας θα γίνει, αν γίνει, στη βάση της διασφάλισης, όσο το δυνατόν, περισσότερων προνομίων της συντεχνίας ή την αντικατάστασή τους με πιο «εκσυγχρονισμένα».

Για τους αναρχικούς, η εκπαίδευση είναι μια επιβαλλόμενη διαδικασία, μέσα από την οποία το κράτος επιχειρεί να προσδώσει κοινά χαρακτηριστικά και δεξιότητες στους νέους ανθρώπους, ώστε να τους καταστήσει πειθήνιους και χρήσιμους στην εξυπηρέτηση της διαιώνισης της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης. Οι κατά καιρούς εκπαιδευτικές αναδιαρθρώσεις, σκοπό έχουν την προσαρμογή του εκπαιδευτικού συστήματος στις ανάγκες της οικονομίας και την παραγωγή αναλώσιμου έμψυχου υλικού. Αυτό επιτυγχάνεται μέσα από την ειδίκευση και τις εξουσιαστικές σχέσεις που διαμορφώνονται στα πλαί-

μιών [...] και την αναζήτηση *«νέων μορφών χρηματοδότησης της εκπαίδευσης και της κατάρτισης»*.[3] Τον Ιούνιο του 1999, υπογράφεται η Διακήρυξη της Μπολόνια, με τους «αξιότιμους» υπουργούς παιδείας των 15 της τότε Ε.Ε. και τους 14 υπουργούς των υπό σύνδεση τότε κρατών, να αναλαμβάνουν μέχρι το 2010 να πετύχουν:

α) την υιοθέτηση συστήματος το οποίο θα στηρίζεται βασικά σε δύο κύκλους σπουδών, ένα προπτυχιακό (διάρκειας τουλάχιστον τριών ετών) και ένα μεταπτυχιακό,

β) καθιέρωση συστήματος ακαδημαϊκών μονάδων,

γ) την υιοθέτηση ενός συστήματος τίτλων σπουδών εύκολα αναγνωρίσιμων και συγκρίσιμων,

δ) την προώθηση της κινητικότητας φοιτητών, διδασκόντων, ερευνητών και διοικητικού προσωπικού και

ε) τη διασφάλιση της ποιότητας και την ανάπτυξη συγκρίσιμων κριτηρίων και μεθοδολογιών.

Ας δούμε μια σύντομη περιγραφή των αλλαγών στο σύστημα εκπαίδευσης που θα επιφέρει το νομοσχέδιο:

1. Αλλαγή στη διοίκηση. Ένα 15μελές Συμβούλιο, με 8 εσωτερικά μέλη, 6 εξωτερικά και έναν φοιτητή, που θα προέρχεται από ενιαίο και όχι παραταξιακό ψηφοδέλτιο, θα είναι αρμόδιο για διοικητικά θέματα. Η Σύγκλητος θα έχει ακαδημαϊκές αρμοδιότητες.

2. Ο πρύτανης επιλέγεται βάσει διεθνούς προκήρυξης ενδιαφέροντος και μπορεί να προέρχεται από χώρο εκτός του πανεπιστημίου που θα διοικεί. Για τον πρύτανη προϋπόθεση στον διεθνή διαγωνισμό που θα γίνεται είναι η άριστη γνώση της ελληνικής γλώσσας. Η θητεία του θα έχει διάρκεια 5 χρόνια, και όχι 3 που ισχύει τώρα.

3. Οι καθηγητές θα αξιολογούνται κάθε πενταετία και προβλέπονται επιβραβεύσεις για θετικές και κυρώσεις σε περίπτωση αρνητικής αξιολόγησης. Στις επιτροπές κρίσης των καθηγητών θα πρέπει να συμμετέχει υποχρεωτικά μόνο ένας πανεπιστημιακός από ξένο πανεπιστήμιο.

4. Οι πανεπιστημιακοί εντάσσονται σε τρεις βαθμίδες: καθηγητές, αναπληρωτές και επίκουροι. Καταργείται η βαθμίδα του λέκτορα.

5. Προβλέπεται 3ετές προπτυχιακό πρόγραμμα σπουδών, για όσα ιδρύματα το αποφασίσουν και ιδρύονται μεταπτυχιακές σχολές και σχολές δια βίου μάθησης.

6. Τέλος στους «αιώνιους» φοιτητές! Θα χάνουν τη φοιτητική ιδιότητα αν ξεπεράσουν τέσσερα εξάμηνα σπουδών περισσότερα από τον κανονικό χρόνο. Δίνεται δυνατότητα μερικής φοίτησης σε εργαζόμενους φοιτητές. Θεσπίζονται φοιτητικά δάνεια με εγγύηση του Δημοσίου.

7. Σε κάθε ίδρυμα καθιερώνεται ειδικό νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου (ΝΠΙΔ) υπό την εποπτεία του Συμβουλίου του Ιδρύματος. Πρόεδρος του ΝΠΙΔ ορίζεται ένας εκ των αναπληρωτών πρυτάνεων/προέδρων, επιλογής του πρυτάνεως/προέδρου. **Το ΝΠΙΔ του ιδρύματος διαχειρίζεται και αξιοποιεί τους πόρους των ερευνητικών και αναπτυξιακών προγραμμάτων και της κινητής και ακίνητης περιουσίας τους.**

8. Προβλέπεται πρόσθετη επιχορήγηση βάσει δεικτών σείας, κατευθύνεται από ένα ενιαίο ευρωπαϊκό σχεδιασμό και σε καμία περίπτωση δεν είναι προσωπικό. Ήδη οι μεταρρυθμίσεις στην Μ. Βρετανία πριν από ένα χρόνο, αλλά και στη Γαλλία, εντάσσονται σ' αυτόν τον ευρύτερο σχεδιασμό. Μπορεί η υπουργός σε δηλώσεις της να ισχυρίζεται ότι το πλαίσιο νόμου «δημιουργεί τις προϋποθέσεις που δεν θα χρειαστεί να ανατραπούν για τα επόμενα 20 χρόνια, γιατί αυτός είναι συνήθως ο χρόνος που ζει ένας νόμος στην ανώτατη εκπαίδευση»[4], αλλά ο ευρύτερος σχεδιασμός του είναι ήδη 20 ετών.

Τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή, με πρόταγμα την «οικονομική κρίση» και τις «ευκαιρίες» για «ανάπτυξη» που, και καλά, προσφέρονται, η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση είναι ένα πρώτης τάξεως εργαλείο στα χέρια των κρατιστών για την κατασκευή εξειδικευμένων εμμίσθων σκλάβων. Αφού το παγκόσμιο κυριαρχικό σύστημα μπορεί πλέον να στηρίζεται στις λεγόμενες αναπτυσσόμενες χώρες της νοτιοανατολικής Ασίας για την παραγωγή των βασικών αγαθών και φυσικά εμπορεύσιμων, κάνει στις αναπτυγμένες χώρες μια δήθεν αξιοποίηση του ανθρώπινου κεφαλαίου εξειδικεύοντας τους υπαλλήλους του μέλλοντος στις «νέες τεχνολογίες».

Δεν είναι, σίγουρα, τυχαίο το γεγονός ότι θα υπάρξει μείωση των προγραμμάτων κοινωνικών και ανθρωπολογικών σπουδών. Μέσα σε τέτοιες συνθήκες έρχονται κάθε φορά, οι μεταρρυθμίσεις στο χώρο της «εκπαίδευσης», να επανακαθορίσουν τους όρους με τους οποίους η εκπαιδευτική διαδικασία συγχρονίζει τις κοινωνικές διαστρωματώσεις. Τους όρους σύμφωνα με τους οποίους αναπαράγει τις νέες διευθυντικές κάστες. Τους τρόπους με τους οποίους καθορίζει και εξαρτάται από τις παραγωγικές δομές, διαχέει τον ανταγωνισμό και την ιεραρχική επιβολή ως κυρίαρχες αξίες στον κοινωνικό κορμό.

Το ισχύον εκπαιδευτικό σύστημα (νόμος του 1982) εξυπηρέτησε τα κρατικά συμφέροντα τόσο από ιδεολογική όσο και από κοινωνική άποψη. Τα πανεπιστημιακά ιδρύματα λειτούργησαν σαν «αποθήκες» για τη δημιουργία κομματικών στελεχών και την κομματικοποίηση του πιο ζωντανού τμήματος μιας κοινωνίας, των νεολαίων. Η αμφισβήτηση των θεσμών και η δημιουργία καταστάσεων ελευθερίας, που είναι έμφυτες στην ιδιοσυγκρασία των νεολαίων αντικαταστάθηκαν από την κομματική δοσοληψία και την υποταγή στις κρατικές επιδιώξεις. Οι κομματικές φοιτητικές παρατάξεις, η διαδικασία ψηφοφοριών, συνελεύσεων κ.λπ. αποτελούν το πρόπλασμα της δημοκρατικής κοινωνίας, που επιβάλει στους νέους, προετοιμάζοντάς τους για πειθήνιους πολίτες. Εκεί ορίζονται και τα πλαίσια των, μεταρρυθμιστικού χαρακτήρα, κινητοποιήσεων που εμφανίζονται σαν μεγάλοι αγώνες ενώ στην πραγματικότητα αποτελούν ασκήσεις και εφαρμογές πολιτικής διαχείρισης ανθρώπων και καταστάσεων.

Συντήρησε για πολλά χρόνια ένα καθεστώς αποδιοργάνωσης και αποπροσανατολισμού των νέων ανθρώπων από απελευθερωτικά οράματα, βαθαίνοντας τη διαδικασία αποξένωσης από κάθε ουσιαστικά απελευθερωτική γνώση.

ναμικές φοιτητικές κινητοποιήσεις του 2006-2007, ήταν ένα επεισόδιο του ίδιου έργου.

Ο καιροσκοπισμός της ακαδημαϊκής κοινότητας και συντήρηση των κομματικών μερίδων στους πανεπιστημιακούς χώρους προτίμησε για άλλη μια φορά, εκείνη την περίοδο, την αποκομιδή πολιτικής υπεραξίας χρήσιμη για την επικείμενη διαβούλευση με το πασοκ. Δεν είναι, συνεπώς, να απορεί κάποιος για το γεγονός πως σε αντιδιαστολή με τις σφοδρές συγκρούσεις, των φοιτητικών κινητοποιήσεων του 2006-07, μία αντιπαράθεση με τους διαχειριστές της εξουσίας **πριν** την ψήφιση του νόμου ήταν ανύπαρκτη. Οι, εκ των υστέρων, κινητοποιήσεις μάλλον έρχονται να δευθετήσουν παρά να αποτρέψουν την εφαρμογή του νόμου, αφού είναι δεδομένο πως ο «διάλογος» και η διαφήμιση για το «πλαίσιο νόμου» έχει ξεκινήσει εδώ και αρκετό καιρό. Βλέπετε, η διαβούλευση δούλεψε για τα καλά.

Είναι αστείο να πιστεύει κάποιος, ότι τα μέλη της ακαδημαϊκής κοινότητας δεν έβλεπαν το νομοσχέδιο να έρχεται. Αν προσέξει κάποιος πίσω από τις γραμμές του νομοσχεδίου, θα δει να διαγράφονται κάποιες κατευθύνσεις ως προς το μέλλον της μέχρι τώρα γνωστής ως πανεπιστημιακής κοινότητας. Η ιδιωτικοποίηση μέσω των ΝΠΙΔ ανακατευθύνει τους προσανατολισμούς για την κερδοφορία των «πνευματικών» ανδρών και γυναικών. Απλώς, ο αγώνας θα γίνει, αν γίνει, στη βάση της διασφάλισης, όσο το δυνατόν, περισσότερων προνομίων της συντεχνίας ή την αντικατάστασή τους με πιο «εκσυγχρονισμένα».

Για τους αναρχικούς, η εκπαίδευση είναι μια επιβαλλόμενη διαδικασία, μέσα από την οποία το κράτος επιχειρεί να προσδώσει κοινά χαρακτηριστικά και δεξιότητες στους νέους ανθρώπους, ώστε να τους καταστήσει πειθήνιους και χρήσιμους στην εξυπηρέτηση της διαιώνισης της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης. Οι κατά καιρούς εκπαιδευτικές αναδιαρθρώσεις, σκοπό έχουν την προσαρμογή του εκπαιδευτικού συστήματος στις ανάγκες της οικονομίας και την παραγωγή αναλώσιμου έμψυχου υλικού. Αυτό επιτυγχάνεται μέσα από την ειδίκευση και τις εξουσιαστικές σχέσεις που διαμορφώνονται στα πλαίσια των διαβόητων αναγκών της αγοράς.

Οι εκπαιδευτικές αναδιαρθρώσεις, όμως, έχουν σταθεί και μια αφορμή για να ξεσπάσουν άγριες συγκρούσεις, στις οποίες συμμετείχε το σύνολο των νέων ανθρώπων. Το ζήτημα σε τέτοιες συνθήκες είναι να γίνει κατανοητό, από όσο το δυνατόν ευρύτερα κομμάτια των σπουδαζόντων, ότι **η εκπαίδευση δεν μπορεί να προσφέρει γνώση που απελευθερώνει το πνεύμα των ανθρώπων**. Το αντίθετο γίνεται. Οδηγεί, μάλιστα, στη χειρότερη σκλαβιά και το σώμα τους. **Η πραγματική γνώση θα διοχετευθεί μόνο μέσα από την απελευθέρωση της κοινωνίας από τα δεσμά της εξουσίας, σε έναν κόσμο ελεύθερο κι ανεξούσιο, χωρίς κράτη κι αφέντες.**

Π.

---

[1],[2],[3] (ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ στις εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις, Αναρχική Αρχειοθήκη, 2008)

[4] Ελευθεροτυπία 26/08/2011

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ · ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Συνεχίζεται με πολλές καλοκαιρινές επιτυχίες των αντάρτων η επιχείρηση Μπαντάρ.

Στις 29 Ιουνίου σκοτώνεται ο υπουργός ισλαμικών υποθέσεων της επαρχίας Κανταχάρ, καθώς πηγαίνει στο σπίτι του. Την ίδια «τύχη» είχε και ο προκάτοχός του που «έφυγε» μετά από έκρηξη βόμβας. Την 1-7 μουτζαχεντίν πραγματοποιούν επίθεση αυτοκτονίας στην επαρχία Κουνάρ με στόχο ελικόπτερα των ΗΠΑ, σκοτώνοντας συνολικά 37 ΝΑΤΟικούς και καταστρέφοντας 2 ελικόπτερα. Η περιοχή βομβαρδίζεται τις επόμενες μέρες με αποτέλεσμα να σκοτωθούν άμαχοι και αντάρτες.

Στις 13-7 αντάρτης ανατινάζεται με το φορτωμένο με 4 τόνους εκρηκτικών φορτηγό μέσα στη μεγαλύτερη αμερικανική βάση της επαρχίας Γουαρντάκ, σκοτώνοντας δεκάδες αμερικανούς και κάνοντας τη βάση «καλοκαιρινή». Στις 27-7 γίνεται επίθεση αυτοκτονίας από το μαχητή Ahmadullah και σκοτώνεται ο δήμαρχος της πόλης Κανταχάρ την ώρα που μπαίνει στο γραφείο του, 5 σωματοφύλακές του και ένας υπήκοος Καναδά. Την ίδια μέρα γίνεται συντονισμένη επιχείρηση αυτοκτονίας από 6 μουτζαχεντίν στην επαρχία Ουρουζγκάν. Στόχος είναι το σπίτι του κυβερνήτη της επαρχίας, το αρχηγείο της αστυνομίας και η τροχαία, την ώρα που πολλοί κατοχικοί αξιωματούχοι συναντώνται με ντόπιους. Τρεις αντάρτες ξεκινούν την επιχείρηση με παγιδευμένα οχήματα στις πύλες των 3 κτιρίων, ενώ οι άλλοι 3 εισβάλλουν πυροβολώντας, προκαλώντας τον όλεθρο στους κατοχικούς και τους ντόπιους συνεργάτες τους. Συνολικά σκοτώνονται 100 περίπου άτομα. Το Ισλαμικό Εμιράτο του Αφγανιστάν εκφράζει τη λύπη του για το θάνατο ενός δημοσιογράφου από την ανταλλαγή πυρών.

Ελικόπτερο τύπου CH-47 Chinook με 38 επιβαίνοντες εκ των οποίων 22 ήταν μέλη της «Team 6» των αμερικανών «Navy Seals», που είχε δολοφονήσει τον ηγέτη της Αλ Κάιντα συνετρίβη τα ξημερώματα του Σαββάτου 6 Αυγούστου στην επαρχία **Wardak**. Το ελικόπτερο επλήγη από εκτόξευση αντιαρματικής ρουκέτας κατά τη διάρκεια αμερικανικής επιδρομής σε σπίτι, όπου υπήρχαν πληροφορίες ότι ήταν συγκεντρωμένοι αντάρτες Ταλιμπάν. Αποτέλεσμα της πτώσης του ήταν ο θάνατος όλων των επιβαινόντων, δηλαδή των αμερικανών κομάντος, των Αφγανών στρατιωτών που επίσης μετέφερε, αλλά και του πληρώματος. Την ευθύνη ανέλαβε το Ισλαμικό Εμιράτο του Αφγανιστάν που επιβεβαίωσε ότι κατά τη μάχη που είχε διεξαχθεί με τους αντάρτες που βρισκόντουσαν στο σπίτι, σκοτώθηκαν και 8 από τους μαχητές.

Στις 14-8 ομάδα ανταρτών αυτοκτονίας επιτίθεται

στην πρωτεύουσα της επαρχίας Παρβάν Τσαρικάρ. Στόχος γίνονται το σπίτι του κυβερνήτη, το αρχηγείο των μπάτσων και η έδρα των μυστικών υπηρεσιών, με ρουκέτες, εκρηκτικά, ελαφρά και βαρέα όπλα. Η επίθεση γίνεται την ώρα που διεξάγεται συνάντηση ξένων συμβούλων των κατοχικών και των αφγανών αξιωμα-

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΙΡΑΚ

ΙΡΑΚ

Στην ευρύτερη περιοχή της Βαγδάτης, από τις 7 Ιουνίου μέχρι και τις 20 Αυγούστου, πραγματοποιούνται τουλάχιστον επτά βομβιστικές επιθέσεις, δύο επιθέσεις σε σημεία ελέγχου, ενώ η λεγόμενη Πράσινη Ζώνη πλήττεται με 10 πυραύλους κατιούσα. Ακόμη, στις 7 Ιουνίου, επίθεση με πολλά βλήματα όλμου δέχεται η γενική διεύθυνση ασφαλείας στην αλ-Μπαλαντίγια. Σκοτώνονται ένας αξιωματικός μπάτσος, καθώς και άλλοι τέσσερεις μπάτσοι, ενώ τραυματίζονται ένας αξιωματικός και άλλοι είκοσι ένα μπάτσοι. Επίσης, σκοτώνεται ένας αξιωματικός του ιρακινού στρατού και ένας στρατιώτης, ενώ τραυματίζονται άλλοι έξι στρατιώτες. Εξάλλου σκοτώνονται πέντε αμερικανοί κατοχικοί στρατιώτες και τραυματίζονται άλλοι δύο.

Στις 3 Αυγούστου, αντάρτες επιτίθενται με ρουκέτα στο σπίτι του Ιγιάντ Τζαμαλουντίν, πρώην νομοθέτη, τραυματίζοντας τον ίδιο σοβαρά.

Στις 14 Αυγούστου, η οργάνωση Ισλαμικό Κράτος του Ιράκ ανακοινώνει ότι θα πραγματοποιήσει 100 επιθέσεις σε διαφορετικά σημεία του Ιράκ, για να εκδικηθούν για τη δολοφονία του Οσάμα Μπιν Λάντεν.

Στην επαρχία Νίνγια, από τις 3 Ιουνίου μέχρι και τις 25 Αυγούστου, πραγματοποιούνται τουλάχιστον πέντε ένοπλες επιθέσεις, τέσσερεις επιθέσεις σε σημεία ελέγχου, εννέα βομβιστικές επιθέσεις, μια βομβιστική επίθεση στην αυτοκινητοπομπή δικαστικού, μια ακόμη στο όχημα μέλους του συμβουλίου της Μοσούλης, ο οποίος επιζεί, ενώ ενεργοποιούνται και δύο παγιδευμένα, με εκρηκτικά, οχήματα. Σκοτώνονται εννέα μπάτσοι και ένας αξιωματικός, ενώ τραυματίζονται οκτώ μπάτσοι, ένας υπολοχαγός, καθώς και ένας συνταγματάρχης αξιωματικός της τροχαίας μετά από απόπειρα εναντίον του. Επίσης, σκοτώνονται δεκαέξι ιρακινοί στρατιώτες και δύο αξιωματικοί, ενώ τραυματίζονται άλ-

ΑΝ

Συνεχίζεται με πολλές καλοκαιρινές επιτυχίες των α-ανταρτών η επιχείρηση Μπαντάρ.

Στις 29 Ιουνίου σκοτώνεται ο υπουργός ισλαμικών υποθέσεων της επαρχίας Κανταχάρ, καθώς πηγαίνει στο σπίτι του. Την ίδια «τύχη» είχε και ο προκάτοχός του που «έφυγε» μετά από έκρηξη βόμβας. Την 1-7 μουτζαχεντίν πραγματοποιούν επίθεση αυτοκτονίας στην επαρχία Κουνάρ με στόχο ελικόπτερα των ΗΠΑ, σκοτώνοντας συνολικά 37 ΝΑΤΟικούς και καταστρέφοντας 2 ελικόπτερα. Η περιοχή βομβαρδίζεται τις επόμενες μέρες με αποτέλεσμα να σκοτωθούν άμαχοι και αντάρτες.

Στις 13-7 αντάρτης ανατινάζεται με το φορτωμένο με 4 τόνους εκρηκτικών φορτηγό μέσα στη μεγαλύτερη αμερικανική βάση της επαρχίας Γουαρντάκ, σκοτώνοντας δεκάδες αμερικανούς και κάνοντας τη βάση «καλοκαιρινή». Στις 27-7 γίνεται επίθεση αυτοκτονίας από το μαχητή Ahmadullah και σκοτώνεται ο δήμαρχος της πόλης Κανταχάρ την ώρα που μπαίνει στο γραφείο του, 5 σωματοφύλακές του και ένας υπήκοος Καναδά. Την ίδια μέρα γίνεται συντονισμένη επιχείρηση αυτοκτονίας από 6 μουτζαχεντίν στην επαρχία Ουρουζγκάν. Στόχος είναι το σπίτι του κυβερνήτη της επαρχίας, το αρχηγείο της αστυνομίας και τη τροχαία, την ώρα που πολλοί κατοχικοί αξιωματούχοι συναντώνται με ντόπιους. Τρεις αντάρτες ξεκινούν την επιχείρηση με παγιδευμένα οχήματα στις πύλες των 3 κτιρίων, ενώ οι άλλοι 3 εισβάλλουν πυροβολώντας, προκαλώντας τον όλεθρο στους κατοχικούς και τους ντόπιους συνεργάτες τους. Συνολικά σκοτώνονται 100 περίπου άτομα. Το Ισλαμικό Εμιράτο του Αφγανιστάν εκφράζει τη λύπη του για το θάνατο ενός δημοσιογράφου από την ανταλλαγή πυρών.

ντός, των Αφγανών στρατιωτών που επίσης μετέφερε, αλλά και του πληρώματος. Την ευθύνη ανέλαβε το Ισλαμικό Εμιράτο του Αφγανιστάν που επιβεβαίωσε ότι κατά τη μάχη που είχε διεξαχθεί με τους αντάρτες που βρισκόντουσαν στο σπίτι, σκοτώθηκαν και 8 από τους μαχητές.

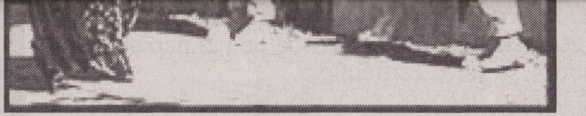
Στις 14-8 ομάδα ανταρτών αυτοκτονίας επιτίθεται

στην πρωτεύουσα της επαρχίας Παρβάν Τσαρικάρ. Στόχος γίνονται το σπίτι του κυβερνήτη, το αρχηγείο των μπάτσων και η έδρα των μυστικών υπηρεσιών, με ρουκέτες, εκρηκτικά, ελαφρά και βαρέα όπλα. Η επίθεση γίνεται την ώρα που διεξάγεται συνάντηση ξένων συμβούλων των κατοχικών και των αφγανών αξιωματούχων. Οι νεκροί ξεπερνούν τους 100.

Στις 16-8, ομάδα 5 ανταρτών επιτίθεται σε μεγάλη βάση αποθήκευσης καυσίμων και logistics των κατοχικούς κοντά στο αεροδρόμιο της Κανταχάρ. Ένας μαχητής ανατινάζεται με παγιδευμένο όχημα και οι υπόλοιποι εισβάλλουν με βαρέα και ελαφρά όπλα προκαλώντας μεγάλες απώλειες. Οι 2 αντάρτες επιστρέφουν σώοι στις βάσεις τους.

Στις 17-8, βροχή από ρουκέτες πλήττει το προεδρικό μέγαρο στην Καμπούλ. Είναι η δεύτερη φορά φέτος που γίνεται στόχος το καλύτερα φυλασσόμενο μέρος του Αφγανιστάν. Μετά από 2 μέρες, στις 19-8, στις 4.30 το πρωί, γίνεται συντονισμένη επίθεση από ομάδα ανταρτών στο βρετανικό πολιτιστικό κέντρο. Ένας μαχητής, ο Abdurrahman, ανατινάζεται με, φορτωμένο με 5 τόνους εκρηκτικών, φορτηγό. Οι υπόλοιποι εισβάλλουν με ένα Toyota Corolla φορτωμένο με 100 κιλά εκρηκτικών. Ανατινάζουν το αυτοκίνητο και συνεχίζουν την επίθεση με ελαφρά και βαρέα όπλα σκοτώνοντας δεκάδες

Κ

Στην ευρύτερη περιοχή της Βαγδάτης, από τις 7 Ιουνίου μέχρι και τις 20 Αυγούστου, πραγματοποιούνται τουλάχιστον επτά βομβιστικές επιθέσεις, δύο επιθέσεις σε σημεία ελέγχου, ενώ η λεγόμενη Πράσινη Ζώνη πλήττεται με 10 πυραύλους κατιούσα. Ακόμη, στις 7 Ιουνίου, επίθεση με πολλά βλήματα όλμου δέχεται η γενική διεύθυνση ασφαλείας στην αλ-Μπαλαντίγια. Σκοτώνονται ένας αξιωματικός μπάτσος, καθώς και άλλοι τέσσερεις μπάτσοι, ενώ τραυματίζονται ένας αξιωματικός και άλλοι είκοσι ένα μπάτσοι. Επίσης, σκοτώνεται ένας αξιωματικός του ιρακινού στρατού και ένας στρατιώτης, ενώ τραυματίζονται άλλοι έξι στρατιώτες. Εξάλλου σκοτώνονται πέντε αμερικανοί κατοχικοί στρατιώτες και τραυματίζονται άλλοι δύο.

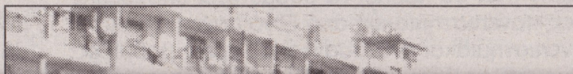
Στις 3 Αυγούστου, αντάρτες επιτίθενται με ρουκέτα στο σπίτι του Ιγιάντ Τζαμαλουντίν, πρώην νομοθέτη, τραυματίζοντας τον ίδιο σοβαρά.

Στις 14 Αυγούστου, η οργάνωση Ισλαμικό Κράτος του Ιράκ ανακοινώνει ότι θα πραγματοποιήσει 100 επιθέσεις σε διαφορετικά σημεία του Ιράκ, για να εκδικηθούν για τη δολοφονία του Οσάμα Μπιν Λάντεν.

Στην επαρχία Νίνγια, από τις 3 Ιουνίου μέχρι και τις 25 Αυγούστου, πραγματοποιούνται τουλάχιστον πέντε ένοπλες επιθέσεις, τέσσερεις επιθέσεις σε σημεία ελέγχου, εννέα βομβιστικές επιθέσεις, μια βομβιστική επίθεση στην αυτοκινητοπομπή δικαστικού, μια ακόμη στο όχημα μέλους του συμβουλίου της Μοσούλης, ο οποίος επιζεί, ενώ ενεργοποιούνται και δύο παγιδευμένα, με εκρηκτικά, οχήματα. Σκοτώνονται εννέα μπάτσοι και ένας αξιωματικός, ενώ τραυματίζονται οκτώ μπάτσοι, ένας υπολοχαγός, καθώς και ένας συνταγματάρχης αξιωματικός της τροχαίας μετά από απόπειρα εναντίον του. Επίσης, σκοτώνονται δεκαέξι ιρακινοί στρατιώτες και δύο αξιωματικοί, ενώ τραυματίζονται άλλοι δώδεκα στρατιώτες.

Στην ευρύτερη περιοχή του Κιρκούκ, από τις 26 Ιουλίου μέχρι και τις 16 Αυγούστου, πραγματοποιούνται έξι βομβιστικές επιθέσεις, δύο ένοπλες επιθέσεις και μια επίθεση σε σημείο ελέγχου. Επίσης, επίθεση δέχονται και τρεις περίπολοι του αμερικανικού κατοχικού στρατού. Από τις επιθέσεις σκοτώνονται δύο σάχουα, ο ένας αξιωματικός, (πρώην αντάρτες που πέρασαν στην απέναντι όχθη, εκπαιδεύτηκαν από τους κατοχικούς και εντάχθηκαν στις καθεστωτικές δυνάμεις). Τραυματίζονται δέκα μπάτσοι, καθώς και ένας αστυνομικός διευθυντής του Κιρκούκ, ο οποίος επιζεί απόπειρας εναντίον του. Επίσης, τραυματίζονται και δύο στρατιώτες.

Στην επαρχία Σαλαχουντίν, από τις 3 Ιουνίου έως τις 15 Αυγούστου, από δύο παγιδευμένα οχήματα σκοτώνεται ένας συνταγματάρχης της αστυνομίας, τραυματίζεται ένας λοχαγός, ενώ σκοτώνονται και τέσσερεις αξιωματικοί του ιρακινού στρατού.

… και σκοτώνεται ο δήμαρχος της πόλης Κανταχάρ την ώρα που μπαίνει στο γραφείο του, 5 σωματοφύλακές του και ένας υπήκοος Καναδά. Την ίδια μέρα γίνεται συντονισμένη επιχείρηση αυτοκτονίας από 6 μουτζαχεντίν στην επαρχία Ουρουζγκάν. Στόχος είναι το σπίτι του κυβερνήτη της επαρχίας, το αρχηγείο της αστυνομίας και η τροχαία, την ώρα που πολλοί κατοχικοί αξιωματούχοι συναντώνται με ντόπιους. Τρεις αντάρτες ξεκινούν την επιχείρηση με παγιδευμένα οχήματα στις πύλες των 3 κτιρίων, ενώ οι άλλοι 3 εισβάλλουν πυροβολώντας, προκαλώντας τον όλεθρο στους κατοχικούς και τους ντόπιους συνεργάτες τους. Συνολικά σκοτώνονται 100 περίπου άτομα. Το Ισλαμικό Εμιράτο του Αφγανιστάν εκφράζει τη λύπη του για το θάνατο ενός δημοσιογράφου από την ανταλλαγή πυρών.

Στις 30-7, αντάρτης πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας σκοτώνοντας 13 αμερικανούς που περιπολούν στην επαρχία Κοστ. Στις 31-7, ο μαχητής Muhammad Gul ανατινάζεται με παγιδευμένο όχημα έξω από τα κεντρικά των μπάτσων, την ώρα που αυτοί είναι συγκεντρωμένοι απ' έξω, στην πόλη Λασκαργκά της επαρχίας Χελμάντ, σκοτώνοντας τουλάχιστον 40 μπάτσους.

Στις 2-8, ομάδα τριών μαχητών αυτοκτονίας προκαλεί τον όλεθρο σε γερμανική βάση των μυστικών υπηρεσιών στην πόλη Κουντούζ. Ο πρώτος (Ashiqullah) ανατινάζει παγιδευμένο όχημα στην πόλη και οι άλλοι δύο (Sharafddin και Nazifullah) εισβάλλουν με βαρέα και ελαφρά όπλα σκοτώνοντας συνολικά 35 γερμανούς κατοχικούς και ντόπιους συνεργάτες τους. Ένας σωματοφύλακας του Χαμίντ Καρζάι σκοτώνεται, στις 5-8, καθώς πηγαίνει στο σπίτι του στην πόλη Κανταχάρ. Στις 8-8 γίνεται πορεία χιλιάδων ατόμων στην πόλη Γκάζνι ενάντια στην αμερικανική κατοχή.

στην πρωτεύουσα της επαρχίας Παρβάν Τσαρικάρ. Στόχος γίνονται το σπίτι του κυβερνήτη, το αρχηγείο των μπάτσων και η έδρα των μυστικών υπηρεσιών, με ρουκέτες, εκρηκτικά, ελαφρά και βαρέα όπλα. Η επίθεση γίνεται την ώρα που διεξάγεται συνάντηση ξένων συμβούλων των κατοχικών και των αφγανών αξιωματούχων. Οι νεκροί ξεπερνούν τους 100.

Στις 16-8, ομάδα 5 ανταρτών επιτίθεται σε μεγάλη βάση αποθήκευσης καυσίμων και logistics των κατοχικούς κοντά στο αεροδρόμιο της Κανταχάρ. Ένας μαχητής ανατινάζεται με παγιδευμένο όχημα και οι υπόλοιποι εισβάλλουν με βαρέα και ελαφρά όπλα προκαλώντας μεγάλες απώλειες. Οι 2 αντάρτες επιστρέφουν σώοι στις βάσεις τους.

Στις 17-8, βροχή από ρουκέτες πλήττει το προεδρικό μέγαρο στην Καμπούλ. Είναι η δεύτερη φορά φέτος που γίνεται στόχος το καλύτερα φυλασσόμενο μέρος του Αφγανιστάν. Μετά από 2 μέρες, στις 19-8, στις 4.30 το πρωί, γίνεται συντονισμένη επίθεση από ομάδα ανταρτών στο βρετανικό πολιτιστικό κέντρο. Ένας μαχητής, ο Abdurrahman, ανατινάζεται με, φορτωμένο με 5 τόνους εκρηκτικών, φορτηγό. Οι υπόλοιποι εισβάλλουν με ένα Toyota Corolla φορτωμένο με 100 κιλά εκρηκτικών. Ανατινάζουν το αυτοκίνητο και συνεχίζουν την επίθεση με ελαφρά και βαρέα όπλα σκοτώνοντας δεκάδες βρετανούς.

Επίσης, από τις 25-6 ως τις 23-8, σε τουλάχιστον 1252 επιχειρήσεις των ανταρτών στις επαρχίες: **Badakshan, Badghis, Baghlan, Balkh, Bamyian, Daykundi, Farah, Faryab, Ghazni, Ghor, Helmand, Herat, Jaozjan, Kabul, Kandahar, Kapisa, Khost, Kunar, Kunduz, Laghman, Logar, Nangarhar, Nimroz, Nooristan, Oruzgan, Paktia, Paktika, Parwan, Samangan, Sar-e-pul, Takhar, Wardak, Zabul,** σκοτώνονται 485 αφγανοί στρατιώτες, 22 συνοριοφύλακες, 486 μπάτσοι, 94 πράκτορες/κατάσκοποι, 157 σεκιουριτάδες, 484 αμερικανοί, 145 άλλοι ΝΑΤΟικοί, 73 της ISAF, 85 γάλλοι, 9 γερμανοί, 2 Αυστραλοί, και 7 Ιταλοί. Σκοτώνονται και 66 αντάρτες και δολοφονούνται πάνω από 127 άμαχοι. Επίσης, καταστρέφονται 6 ΝΑΤΟικά ελικόπτερα, 2 κατασκοπευτικά αεροσκάφη και 49 άρματα των οποίων οι επιβαίνοντες σκοτώνονται ή τραυματίζονται.

νακοινώνει ότι θα πραγματοποιήσει 100 επιθέσεις σε διαφορετικά σημεία του Ιράκ, για να εκδικηθούν για τη δολοφονία του Οσάμα Μπιν Λάντεν.

Στην επαρχία Νίνγια, από τις 3 Ιουνίου μέχρι και τις 25 Αυγούστου, πραγματοποιούνται τουλάχιστον πέντε ένοπλες επιθέσεις, τέσσερεις επιθέσεις σε σημεία ελέγχου, εννέα βομβιστικές επιθέσεις, μια βομβιστική επίθεση στην αυτοκινητοπομπή δικαστικού, μια ακόμη στο όχημα μέλους του συμβουλίου της Μοσούλης, ο οποίος επιζεί, ενώ ενεργοποιούνται και δύο παγιδευμένα, με εκρηκτικά, οχήματα. Σκοτώνονται εννέα μπάτσοι και ένας αξιωματικός, ενώ τραυματίζονται οκτώ μπάτσοι, ένας υπολοχαγός, καθώς και ένας συνταγματάρχης αξιωματικός της τροχαίας μετά από απόπειρα εναντίον του. Επίσης, σκοτώνονται δεκαέξι ιρακινοί στρατιώτες και δύο αξιωματικοί, ενώ τραυματίζονται άλλοι δώδεκα στρατιώτες.

Στην ευρύτερη περιοχή του Κιρκούκ, από τις 26 Ιουλίου μέχρι και τις 16 Αυγούστου, πραγματοποιούνται έξι βομβιστικές επιθέσεις, δύο ένοπλες επιθέσεις και μια επίθεση σε σημείο ελέγχου. Επίσης, επίθεση δέχονται και τρεις περίπολοι του αμερικανικού κατοχικού στρατού. Από τις επιθέσεις σκοτώνονται δύο σάχουα, ο ένας αξιωματικός, (πρώην αντάρτες που πέρασαν στην απέναντι όχθη, εκπαιδεύτηκαν από τους κατοχικούς και εντάχθηκαν στις καθεστωτικές δυνάμεις). Τραυματίζονται δέκα μπάτσοι, καθώς και ένας αστυνομικός διευθυντής του Κιρκούκ, ο οποίος επιζεί απόπειρας εναντίον του. Επίσης, τραυματίζονται και δύο στρατιώτες.

Στην επαρχία Σαλαχουντίν, από τις 3 Ιουνίου έως τις 15 Αυγούστου, από δύο παγιδευμένα οχήματα σκοτώνεται ένας συνταγματάρχης της αστυνομίας, τραυματίζεται ένας λοχαγός, ενώ σκοτώνονται και τέσσερεις αξιωματικοί του ιρακινού στρατού.

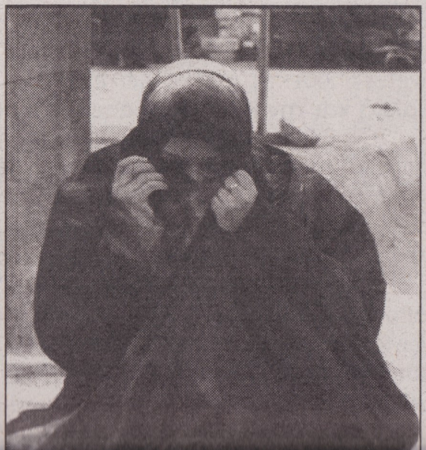
ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ · ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ

Ο διευθυντής του εγκληματολογικού της επαρχίας, ταξίαρχος Αχμέντ Μπεντέουι, επιζεί απόπειρας εναντίον του, στις 17 Ιουλίου. Τραυματίζονται τρεις από τους σωματοφύλακές του.

Αντάρτης καμικάζι ανατινάζει, την Παρασκευή 3 Ιουνίου, την εκρηκτική ζώνη που φοράει, έξω από το ναό αλ-Φαρούκ, και σκοτώνει το δικαστή Ταλέμπ αλ-Αζάουι, τρεις αξιωματικούς της αστυνομίας και άλλα δώδεκα άτομα. Τραυματίζονται άλλα τριάντα επτά άτομα, ανάμεσά τους ένα μέλος του συμβουλίου της επαρχίας, ο αρχηγός ασφαλείας, ο αστυνομικός διοικητής της άμεσης δράσης και ένα μέλος του Νομοθετικού Σώματος. Αργά το βράδυ της ίδιας μέρας επισκέπτεται τους τραυματίες στο νοσοκομείο ένα άλλο μέλος του Νομοθετικού Σώματος, τον οποίο, όμως, περιμένει άλλος αντάρτης καμικάζι... Ο νομοθέτης τη γλυτώνει, όχι όμως και τρεις από τους σωματοφύλακές του.

Άλλος αντάρτης καμικάζι ανατινάζεται στο κέντρο της Τικρίτ, στις 28 Ιουλίου, σκοτώνοντας και τραυματίζοντας πάνω από είκοσι άτομα, στην πλειοψηφία τους μπάτσους και στρατιωτικούς.

Τέλος, δύο ακόμη αντάρτες καμικάζι εισβάλουν στο αρχηγείο της αντιτρομοκρατικής στην πόλη Τικρίτ, νωρίς το πρωί της Δευτέρας 15 Αυγούστου, και σκοτώνουν ή τραυ-

Πραγματοποιούνται δύο ένοπλες επιθέσεις και μια τρίτη με χειροβομβίδα, καθώς και τρεις επιθέσεις σε σημεία ελέγχου. Σκοτώνονται είκοσι δύο μπάτσοι, ένας λοχαγός και ένας υπολοχαγός της αστυνομίας, καθώς και ένας σάχουα, ενώ τραυματίζονται άλλοι είκοσι οκτώ μπάτσοι. Επίσης, σκοτώνεται ένας στρατιώτης και τραυματίζονται άλλοι τέσσερεις. Να σημειωθεί ότι καταστρέφεται τουλάχιστον ένα περιπολικό.

Τέλος, ο διοικητής της 7ης μεραρχίας του ιρακινού στρατού, υποστράτηγος Ισμαήλ αλ-Ντουλέιμι, επιζεί απόπειρας εναντίον του, με βόμβα στην αυτοκινητοπομπή του, στις 25 Αυγούστου. Σκοτώνεται ο οδηγός του και τραυματίζονται δύο από τους σωματοφύλακές του.

Στην επαρχία Γουαζίτ, από την 1 Ιουνίου μέχρι και τις 14 Αυγούστου, πραγματοποιούνται πέντε βομβιστικές επιθέσεις, ενώ τέσσερεις αμερικανικές περίπολοι δέχονται επίθεση. Σκοτώνεται ένας ιρακινός αξιωματικός. Επίσης, καταστρέφεται ένας ναρκαλιευτής του αμερικανικού κατοχικού στρατού.

Τέλος, στις 14 Αυγούστου, αντάρτες εκτοξεύουν τρεις πύραυλους κατιούσα εναντίον της αμερικανικής στρατιωτικής βάσης Δέλτα.

Στην επαρχία Μπαμπέλ, από τις 8 Ιουνίου μέχρι και τις 16 Αυγούστου πραγματοποιούνται δύο βομβιστικές επιθέσεις. Σε μία τρίτη επίθεση, αυτή τη φορά με όλμους εναντίον σημείου ελέγχου, σκοτώνονται τέσσερεις μπάτσοι. Ακόμη, δύο αμερικανικές περίπολοι δέχονται επίθεση.

Τέλος, αντάρτες στήνουν ενέδρα στην πόλη Ισκαντιρίγια, στις 5 Ιουλίου και εκτελούν μέλος των ειδικών αστυνομικών δυνάμεων.

Στην επαρχία Μισσάν, η ιρακινή στρατιωτική αεροπορική βάση Μπουτέιρα, δέχεται αλλεπάλληλες επιθέσεις με ρουκέτες και πυραύλους. Συγκεκριμένα, στις 6 Ιουλίου δέχεται δύο πυραύλους κατιούσα, στις 16 Ιουλίου δέχεται οκτώ ρουκέτες και στις 16 Αυγούστου δέχεται άλλες πέντε ρουκέτες.

Στην επαρχία Ντιγιανίγια, οι ιρακινοαμερι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΗΛΩΣΗ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

Ονομάζομαι Ρίτσιος Χάρης και για δεύτερη φορά μέσα σε εφτά χρόνια, καλούμαι να παρουσιαστώ στις τάξεις του στρατού με την 89/2011 ΕΔΥΕΘΑ / ΓΕΣ / ΔΣΛ όπου **υποχρεούμαι**(!!) να καταταγώ στο 2/39 ΣΕ/ΕΟΔ Μεσολογγίου στις 30/8/2011 για να **εκπληρώσω τις υποχρεώσεις** (!!!) **μου προς την πατρίδα**.

Έχοντας βαθιά συνείδηση των πράξεων μου, **αρνούμαι** για δεύτερη φορά (η πρώτη άρνηση ήταν τον Μάιο του 2004) να επιτρέψω στον εαυτό μου να υπηρετήσει τυφλά και υπάκουα, ως ανδρείκελο την πατρίδα, όπως την καθορίζει το κράτος με την υποχρεωτική στράτευση, στον αιματοβαμμένο του μηχανισμό, τον ελληνικό στρατό.

Καταρχήν ως αναρχικός και ως άνθρωπος, θεωρώ **αδιανόητο** να έχω εγώ υποχρεώσεις στο κράτος που ξεπληρώνονται με την θητεία, **εφ' όσον δεν θυμάμαι να υπέγραψα μαζί του συμβόλαιο για την πλήρη απώλεια της προσωπικής μου ελευθερίας, της προσωπικότητάς μου, της γνώμης μου και των επιθυμιών μου και να «δουλέψω» για λίγους μήνες ως υπηρέτης στην συντήρηση των ένοπλων δυνάμεων.**

Για μένα ένας **φασιστικός μηχανισμός**, όπως ο στρατός που με την βία διαιωνίζει το σύστημα της καταπίεσης και εκμετάλλευσης πρέπει να καταστρέφεται και όχι να τρέφεται με ανθρώπινο υλικό. Από την εποχή του Καποδίστρια μέχρι σήμερα ο ελληνικός στρατός συνεχίζει να αποτελεί τον ένοπλο μηχανισμό των κρατιστών και δρα σύμφωνα με τα συμφέροντα τους, αποδεικνύοντας συνέχεια την έμπρακτη **κρατική βία** εις βάρος των κοινωνιών και όχι μόνο.

Ως μηχανισμός **βίας** μεταμορφώνει τους ανθρώπους σε **πειθήνιους και άβουλους δολοφόνους** και πάνω απ' όλα, η μόνη επιλογή που αφήνει είναι η **τυφλή υποταγή**. Μια υποταγή που δικαιολογείται με όρους όπως «**προστασία του έθνους**» και της «**πατρίδας**», αλλά αυτό είναι ένα **κρατικό πρόσχημα**, αφού **α)** ο στρατός δεν έπαψε να αναπαράγει τον πόλεμο, το φυλετικό μίσος και τις σφαγές αμάχων. Και **β)** όταν σήμερα, (όπου εδώ και ενάμιση χρόνο οι κάτοικοι του ελλαδικού χώρου βιώνουν μια από τις σκληρότερες **κυριαρχικές επιβολές** των τεχνοκρατών της Ευρωπαϊκής Τράπεζας και του Δ.Ν.Τ.), αποδείχτηκε ότι **πατρίδα για τους έλληνες κρατιστές**, είναι οι τράπεζες, το χρηματιστήριο, οι διεθνείς χρηματοπιστωτικές αγορές, οι οίκοι αξιολόγησης και το μεγάλο κατασκευαστικό, τηλεπικοινωνιακό και εφοπλιστικό κεφάλαιο.

Αρνούμαι να στρατευτώ γιατί ακριβώς δεν θέλω να συμμετάσχω στον κατασταλτικό στρατιωτικό μηχανισμό, που τους τελευταίους μήνες **προετοιμάζεται εντατικά** στην καταστολή των διαδηλώσεων στα αστικά κέντρα, όπου σύντομα θα ξεσπάσει η κοινωνική οργή ενάντια στη σύγχρονη σκλα-

λίου της επαρχίας, ο αρχηγός ασφαλείας, ο αστυνομικός διοικητής της άμεσης δράσης και ένα μέλος του Νομοθετικού Σώματος. Αργά το βράδυ της ίδιας μέρας επισκέπτεται τους τραυματίες στο νοσοκομείο ένα άλλο μέλος του Νομοθετικού Σώματος, τον οποίο, όμως, περιμένει άλλος αντάρτης καμικάζι... Ο νομοθέτης τη γλυτώνει, όχι όμως και τρεις από τους σωματοφύλακές του.

Άλλος αντάρτης καμικάζι ανατινάζεται στο κέντρο της Τικρίτ, στις 28 Ιουλίου, σκοτώνοντας και τραυματίζοντας πάνω από είκοσι άτομα, στην πλειοψηφία τους μπάτσους και στρατιωτικούς.

Τέλος, δύο ακόμη αντάρτες καμικάζι εισβάλουν στο αρχηγείο της αντιτρομοκρατικής στην πόλη Τικρίτ, νωρίς το πρωί της Δευτέρας 15 Αυγούστου, και σκοτώνουν ή τραυ-

ματίζουν αρκετούς αξιωματούχους πριν πέσουν νεκροί.

Στην επαρχία Ντιγιάλα, από τις 8 Ιουνίου μέχρι και τις 24 Αυγούστου, πραγματοποιούνται τέσσερεις βομβιστικές επιθέσεις, μια επίθεση με παγιδευμένο όχημα και τρεις ένοπλες επιθέσεις, από τις οποίες οι δύο σε σημεία ελέγχου. Σκοτώνονται δύο σάχουα, πέντε μπάτσοι, ένας ταξίαρχος της αστυνομίας, καθώς και ένας αξιωματικός του ιρακινού στρατού. Τραυματίζονται πέντε μπάτσοι, καθώς και ένας συνταγματάρχης της αστυνομίας, μαζί με ένα από τους σωματοφύλακές του, μετά από απόπειρα εναντίον του. Επί-

Ντουλεϊμί, επιζεί αποπειρας εναντίον του, με βόμβα στην αυτοκινητοπομπή του, στις 25 Αυγούστου. Σκοτώνεται ο οδηγός του και τραυματίζονται δύο από τους σωματοφύλακές του.

Στην επαρχία Γουαζίτ, από την 1 Ιουνίου μέχρι και τις 14 Αυγούστου, πραγματοποιούνται πέντε βομβιστικές επιθέσεις, ενώ τέσσερεις αμερικανικές περίπολοι δέχονται επίθεση. Σκοτώνεται ένας ιρακινός αξιωματικός. Επίσης, καταστρέφεται ένας ναρκαλιευτής του αμερικανικού κατοχικού στρατού.

Τέλος, στις 14 Αυγούστου, αντάρτες εκτοξεύουν τρεις πύραυλους κατιούσα εναντίον της αμερικανικής στρατιωτικής βάσης Δέλτα.

Στην επαρχία Μπαμπέλ, από τις 8 Ιουνίου μέχρι και τις 16 Αυγούστου πραγματοποιούνται δύο βομβιστικές επιθέσεις. Σε μία τρίτη επίθεση, αυτή τη φορά με όλμους εναντίον σημείου ελέγχου, σκοτώνονται τέσσερεις μπάτσοι. Ακόμη, δύο αμερικανικές περίπολοι δέχονται επίθεση.

Τέλος, αντάρτες στήνουν ενέδρα στην πόλη Ισκαντιργία, στις 5 Ιουλίου και εκτελούν μέλος των ειδικών αστυνομικών δυνάμεων.

Στην επαρχία Μισσάν, η ιρακινή στρατιωτική αεροπορική βάση Μπουτέιρα, δέχεται αλλεπάλληλες επιθέσεις με ρουκέτες και πυραύλους. Συγκεκριμένα, στις 6 Ιουλίου δέχεται δύο πυραύλους κατιούσα, στις 16 Ιουλίου δέχεται οκτώ ρουκέτες και στις 16 Αυγούστου δέχεται άλλες πέντε ρουκέτες.

Στην επαρχία Ντιγιανίγια, οι ιρακινοαμερικανικές δυνάμεις προχωρούν στις 4 Ιουνίου σε αποκλεισμό της πόλης Ντιγιανίγια, λόγω των αυξημένων επιθέσεων ανταρτών, ειδικά στην αμερικανική στρατιωτική βάση Echo.

Στις 23 Ιουνίου αντάρτες εκτοξεύουν έξι πυραύλους κατιούσα εναντίον της αμερικανικής στρατιωτικής βάσης Echo. Από αυτές, η μία χάνει το στόχο της και πέφτει μέσα στην πόλη Ντιγιανίγια, τραυματίζοντας έξι άτομα.

Εξάλλου, στις 23 Ιουλίου, δύο αμερικανικές περίπολοι γίνονται στόχος βομβιστικών επιθέσεων, ενώ στις 21 Αυγούστου ένα όχημα αμερικανικής περιπόλου καταστρέφεται από έκρηξη βόμβας.

Στην επαρχία Τι-Καρ, αντάρτες πλήττουν, στις 27 Ιουλίου, με δύο πυραύλους κατιούσα την αμερικανική αεροπορική βάση Ιμάμ Αλί.

Στην επαρχία Βασόρα, από την 1 Ιουνίου μέχρι και τις 26 Αυγούστου, πραγματοποιούνται τουλάχιστον δύο βομβιστικές επιθέσεις και μία επίθεση με πύραυλο κατιούσα σε διυ-

Καταρχήν ως αναρχικός και ως άνθρωπος, θεωρώ **αδιανόητο** να έχω εγώ υποχρεώσεις στο κράτος που ξεπληρώνονται με την θητεία, **εφ' όσον δεν θυμάμαι να υπέγραψα μαζί του συμβόλαιο για την πλήρη απώλεια της προσωπικής μου ελευθερίας, της προσωπικότητάς μου, της γνώμης μου και των επιθυμιών μου και να «δουλέψω» για λίγους μήνες ως υπηρέτης στην συντήρηση των ένοπλων δυνάμεων.**

Για μένα ένας **φασιστικός μηχανισμός**, όπως ο στρατός που με την βία διαιωνίζει το σύστημα της καταπίεσης και εκμετάλλευσης πρέπει να καταστρέφεται και όχι να τρέφεται με ανθρώπινο υλικό. Από την εποχή του Καποδίστρια μέχρι σήμερα ο ελληνικός στρατός συνεχίζει να αποτελεί τον ένοπλο μηχανισμό των κρατιστών και δρα σύμφωνα με τα συμφέροντα τους, αποδεικνύοντας συνέχεια την έμπρακτη **κρατική βία** εις βάρος των κοινωνιών και όχι μόνο.

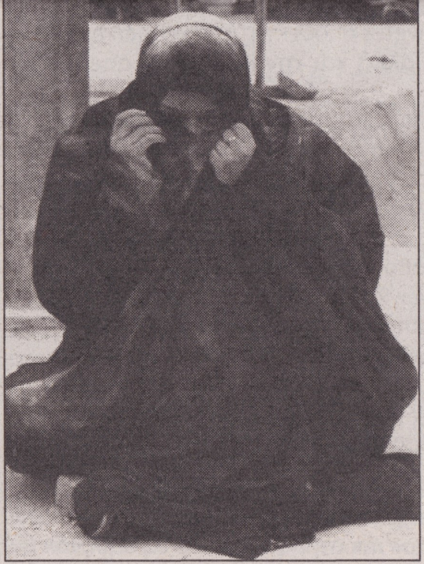
Ως μηχανισμός **βίας** μεταμορφώνει τους ανθρώπους σε **πειθήνιους και άβουλους δολοφόνους** και πάνω απ' όλα, η μόνη επιλογή που αφήνει είναι η **τυφλή υποταγή**. Μια υποταγή που δικαιολογείται με όρους όπως **«προστασία του έθνους»** και της **«πατρίδας»**, αλλά αυτό είναι ένα **κρατικό πρόσχημα**, αφού **α)** ο στρατός δεν έπαψε να αναπαράγει τον πόλεμο, το φυλετικό μίσος και τις σφαγές αμάχων. Και **β)** όταν σήμερα, (όπου εδώ και ενάμιση χρόνο οι κάτοικοι του ελλαδικού χώρου βιώνουν μια από τις σκληρότερες **κυριαρχικές επιβολές** των τεχνοκρατών της Ευρωπαϊκής Τράπεζας και του Δ.Ν.Τ.), αποδείχτηκε ότι **πατρίδα για τους έλληνες κρατιστές**, είναι οι τράπεζες, το χρηματιστήριο, οι διεθνείς χρηματοπιστωτικές αγορές, οι οίκοι αξιολόγησης και το μεγάλο κατασκευαστικό, τηλεπικοινωνιακό και εφοπλιστικό κεφάλαιο.

Αρνούμαι να στρατευτώ γιατί ακριβώς δεν θέλω να συμμετάσχω στον κατασταλτικό στρατιωτικό μηχανισμό, που τους τελευταίους μήνες **προετοιμάζεται εντατικά** στην καταστολή των διαδηλώσεων στα αστικά κέντρα, όπου σύντομα θα ξεσπάσει η κοινωνική οργή ενάντια στη σύγχρονη σκλαβιά που μας επέβαλλε η πασοκική χούντα.

Αρνούμαι να στρατευτώ γιατί ακριβώς δεν θέλω να συμμετάσχω στις **δολοφονίες των προσφύγων** στα σύνορα, όπου ο ελληνικός στρατός με πολύ χαρά συμμετέχει στις δυνάμεις της **FRONTEX**, τους τελευταίους μήνες, (έπειτα από αίτημα που κατάθεσε η υποταχτική κυβέρνηση του πασοκ, στην Ευρωπαϊκή Ένωση), αποδεικνύοντας για άλλη μια φορά ότι τα **σοβινιστικά** και τα **ρατσιστικά ιδεολογήματα** κυριαρχούν στο έκτρωμα που βάφτισαν ως Ευρωπαϊκή Ένωση.

Αρνούμαι να στρατευτώ διότι δεν πιστεύω στην ύπαρξη καμίας πατρίδας και έθνους, που ως «αιχμή του δόρατος» καταπιέζουν και φυλακίζουν μέσα στα «χαραγμένα» γεωγραφικά σύνορα ολόκληρους πληθυσμούς και τους υποδουλώνει για λογαριασμό της κάθε ολιγάριθμης εξουσιαστικής κλίκας.

Αρνούμαι να στρατευτώ διότι οι πραγματικοί μου **εχθροί** δεν είναι οι τυχαία γεννημένοι άνθρωποι σε άλλα γεωγραφικά μήκη και πλάτη αυτού του πλανήτη, **αλλά οι μηχανισμοί εκείνοι του κάθε κράτους που καταστέλλουν και καταπιέζουν τις κοινωνίες**. Οι μηχανισμοί των έμμισθων ένοπλων συμμοριών που δρουν στις πόλεις (οι κάθε είδους μπάτσοι) και των ένο-

ματίζουν αρκετούς αξιωματούχους πριν πέσουν νεκροί.

Στην επαρχία Ντιγιάλα, από τις 8 Ιουνίου μέχρι και τις 24 Αυγούστου, πραγματοποιούνται τέσσερεις βομβιστικές επιθέσεις, μια επίθεση με παγιδευμένο όχημα και τρεις ένοπλες επιθέσεις, από τις οποίες οι δύο σε σημεία ελέγχου. Σκοτώνονται δύο σάχουα, πέντε μπάτσοι, ένας ταξίαρχος της αστυνομίας, καθώς και ένας αξιωματικός του ιρακινού στρατού. Τραυματίζονται πέντε μπάτσοι, καθώς και ένας συνταγματάρχης της αστυνομίας, μαζί με ένα από τους σωματοφύλακές του, μετά από απόπειρα εναντίον του. Επίσης, τραυματίζεται άγνωστος αριθμός στρατιωτικού προσωπικού από έκρηξη παγιδευμένου αυτοκινήτου δίπλα σε κομβόι οχημάτων του ιρακινού στρατού.

Τέλος, ο κυβερνήτης της πόλης Μπακούμπα, Αμπντουλάχ αλ-Χαγιαλί, επιζεί απόπειρας εναντίον του, στις 15 Αυγούστου (μεγάλη η... χάρη της, μήπως να το γυρίσει στο... χριστιανισμό;) η οποία είναι η τρίτη μέσα σε ένα χρόνο.

Στην επαρχία Ανμπάρ, από τις 11 Ιουνίου έως τις 25 Αυγούστου, πραγματοποιούνται δεκατέσσερις βομβιστικές επιθέσεις, τρεις με παγιδευμένα οχήματα, ενώ ένα τέταρτο παγιδευμένο αυτοκίνητο εκρήγνυται στην κεντρική διεύθυνση της τροχαίας του Ραμάντι.

μπάτσοι. Ακόμη, δύο αμερικανικές περίπολοι δέχονται επίθεση.

Τέλος, αντάρτες στήνουν ενέδρα στην πόλη Ισκαντιρίγια, στις 5 Ιουλίου και εκτελούν μέλος των ειδικών αστυνομικών δυνάμεων.

Στην επαρχία Μισσάν, η ιρακινή στρατιωτική αεροπορική βάση Μπουτέιρα, δέχεται αλλεπάλληλες επιθέσεις με ρουκέτες και πυραύλους. Συγκεκριμένα, στις 6 Ιουλίου δέχεται δύο πυραύλους κατιούσα, στις 16 Ιουλίου δέχεται οκτώ ρουκέτες και στις 16 Αυγούστου δέχεται άλλες πέντε ρουκέτες.

Στην επαρχία Ντιγιανίγια, οι ιρακινοαμερικανικές δυνάμεις προχωρούν στις 4 Ιουνίου σε αποκλεισμό της πόλης Ντιγιανίγια, λόγω των αυξημένων επιθέσεων ανταρτών, ειδικά στην αμερικανική στρατιωτική βάση Echo.

Στις 23 Ιουνίου αντάρτες εκτοξεύουν έξι πυραύλους κατιούσα εναντίον της αμερικανικής στρατιωτικής βάσης Echo. Από αυτές, η μία χάνει το στόχο της και πέφτει μέσα στην πόλη Ντιγιανίγια, τραυματίζοντας έξι άτομα.

Εξάλλου, στις 23 Ιουλίου, δύο αμερικανικές περίπολοι γίνονται στόχος βομβιστικών επιθέσεων, ενώ στις 21 Αυγούστου ένα όχημα αμερικανικής περιπόλου καταστρέφεται από έκρηξη βόμβας.

Στην επαρχία Τι-Καρ, αντάρτες πλήττουν, στις 27 Ιουλίου, με δύο πυραύλους κατιούσα την αμερικανική αεροπορική βάση Ιμάμ Αλί.

Στην επαρχία Βασόρα, από την 1 Ιουνίου μέχρι και τις 26 Αυγούστου, πραγματοποιούνται τουλάχιστον δύο βομβιστικές επιθέσεις και μία επίθεση με πύραυλο κατιούσα σε διυλιστήριο πετρελαίου. Αντάρτες επιτίθενται σε τρία κομβόι αμερικανικών οχημάτων.

Τέλος, στις 10 Ιουνίου, το διεθνές αεροδρόμιο της Βασόρας δέχεται επίθεση με δύο πυραύλους κατιούσα.

φυλετικό μίσος και τις σφαγές αμάχων. Και **β)** όταν σήμερα, (όπου εδώ και ενάμιση χρόνο οι κάτοικοι του ελλαδικού χώρου βιώνουν μια από τις σκληρότερες **κυριαρχικές επιβολές** των τεχνοκρατών της Ευρωπαϊκής Τράπεζας και του Δ.Ν.Τ.), αποδείχτηκε ότι **πατρίδα για τους έλληνες κρατιστές**, είναι οι τράπεζες, το χρηματιστήριο, οι διεθνείς χρηματοπιστωτικές αγορές, οι οίκοι αξιολόγησης και το μεγάλο κατασκευαστικό, τηλεπικοινωνιακό και εφοπλιστικό κεφάλαιο.

Αρνούμαι να στρατευτώ γιατί ακριβώς δεν θέλω να συμμετάσχω στον κατασταλτικό στρατιωτικό μηχανισμό, που τους τελευταίους μήνες **προετοιμάζεται εντατικά** στην καταστολή των διαδηλώσεων στα αστικά κέντρα, όπου σύντομα θα ξεσπάσει η κοινωνική οργή ενάντια στη σύγχρονη σκλαβιά που μας επέβαλλε η πασοκική χούντα.

Αρνούμαι να στρατευτώ γιατί ακριβώς δεν θέλω να συμμετάσχω στις **δολοφονίες των προσφύγων** στα σύνορα, όπου ο ελληνικός στρατός με πολύ χαρά συμμετέχει στις δυνάμεις της **FRONTEX**, τους τελευταίους μήνες, (έπειτα από αίτημα που κατάθεσε η υποταχτική κυβέρνηση του πασοκ, στην Ευρωπαϊκή Ένωση), αποδεικνύοντας για άλλη μια φορά ότι τα **σοβινιστικά** και τα **ρατσιστικά ιδεολογήματα** κυριαρχούν στο έκτρωμα που βάφτισαν ως Ευρωπαϊκή Ένωση.

Αρνούμαι να στρατευτώ διότι δεν πιστεύω στην ύπαρξη καμίας πατρίδας και έθνους, που ως «αιχμή του δόρατος» καταπιέζουν και φυλακίζουν μέσα στα «χαραγμένα» γεωγραφικά σύνορα ολόκληρους πληθυσμούς και τους υποδουλώνει για λογαριασμό της κάθε ολιγάριθμης εξουσιαστικής κλίκας.

Αρνούμαι να στρατευτώ διότι οι πραγματικοί μου **εχθροί** δεν είναι οι τυχαία γεννημένοι άνθρωποι σε άλλα γεωγραφικά μήκη και πλάτη αυτού του πλανήτη, **αλλά οι μηχανισμοί εκείνοι του κάθε κράτους που καταστέλλουν και καταπιέζουν τις κοινωνίες**. Οι μηχανισμοί των έμμισθων ένοπλων συμμοριών που δρουν στις πόλεις (οι κάθε είδους μπάτσοι) και των ένοπλων δυνάμεων στα στρατόπεδα που αδιάκοπα στηρίζουν τις μεγάλες στρατιωτικές δυνάμεις και εξαπολύουν πολέμους, επιβάλλοντας κατοχή ανά την υφήλιο.

Δηλώνω ότι συμμετέχω μόνο στον κοινωνικό πόλεμο που εναντιώνεται σε κάθε είδους κρατική οργάνωση, με στόχο την εξαφάνιση της εκμετάλλευσης, της οικονομικής εξαθλίωσης, της πείνας, της σκλαβιάς και κάθε μορφής εξουσίας και ιεραρχίας .

Για τους ανωτέρους λόγους και για πολλούς άλλους ακόμα, επιστρέφω στο γενικό επιτελείο στρατού και συγκεκριμένα στο στρατολογικό γραφείο Β΄ Αθηνών, την απαράδεχτη φυλλάδα που βαφτίσανε **Σημείωμα Κατάταξης,** ως άτοπη και ατυχή.

Ρίτσιος Χάρης

28/8/2011

για την υπόθεση της εγγύησης των 70.000 ευρώ

Απαιτούν την υποταγή, τρέμουν στη σκέψη μιας κοινωνικής εξέγερσης

Το μεσοπρόθεσμο πέρασε βουτηγμένο στο αίμα εκατοντάδων διαδηλωτών, θαμμένο πριν «γεννηθεί» κάτω από τόνους πέτρας και μαρμάρου κατά τις συγκρούσεις με τις δυνάμεις του κράτους.

Χιλιάδες είναι ο κόσμος που περιφρόνησε τη «μαζικότητα», που χωρίς καθοδήγηση αλλά με πάθος και πολλές φορές με αυταπάρνηση δικαίωσε την ονομασία του.

Έλαμπαν σαν κοσμήματα, μέσα στους καπνούς και τις φωτιές.

Εκατοντάδες τραυματίες, δεκάδες οι προσαγωγές και δεκαεπτά συλλήψεις έγιναν αυτήν τη μέρα. Ανάμεσα στους συλληφθέντες βρέθηκε και ο αναρχικός σύντροφός μας Μανώλης Λιόλιος, για τον οποίο το κράτος, μέσω των υπαλλήλων του, αποφάσισε πως πρέπει να καταβάλλει το πρωτοφανές ποσό των 70.000 ευρώ, σαν εγγύηση.

Όμως, ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΟΣΟΝ, δεν πρόκειται να το δουν ούτε στον ύπνο τους.

Ο αναρχικός αγώνας και ο αυτοσεβασμός δεν κοστολογούνται. Είναι ανεκτίμητα!

Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφισσες/σύντροφοι

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ
ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

Μια τέτοια μέρα μάς κάνει να νοιώθουμε περήφανοι που μπορέσαμε να συμμετέχουμε, δρώντας μαζί με αυτόν τον ανυπότακτο κόσμο. Είμαστε, ακόμα, περήφανοι που σύντροφοι μας συμμετείχαν στην αντιμετώπιση των δολοφονικών ορδών του κράτους, που ξυλοκοπήθηκαν ή συνελήφθησαν και οδηγήθηκαν μαζί με άλλους αγωνιζόμενους ανθρώπους σε εισαγγελείς και ανακριτές.

Είναι η μέρα όπου το κράτος χρησιμοποίησε τους μηχανισμούς της βίας του, προκειμένου να καταστείλει όλο αυτό τον κόσμο. Ένα στρατιωτικού τύπου σχέδιο καταστολής τέθηκε σε εφαρμογή. Μ' αυτόν τον τρόπο το κράτος αναγνώρισε πως βρίσκεται σε ανοιχτή σύγκρουση με ένα κομμάτι της κοινωνίας και έγινε φανερό ότι η προσπάθεια των εξουσιαστών να επιβάλουν την υπακοή γίνεται κάτω από τον τρόμο που τους προκαλεί η σκέψη μιας κοινωνικής εξέγερσης.

Πολλοί από τους συλληφθέντες της 28ης και 29ης Ιουνίου οδηγήθηκαν στα δικαστήρια, όπου και απαλλάχτηκαν από τις κατηγορίες που τους είχαν αποδοθεί και σε άλλους επιβλήθηκαν περιοριστικοί όροι και εγγυήσεις.

Στον αναρχικό σύντροφο Μανώλη Λιόλιο, που συνελήφθη και ξυλοκοπήθηκε –με αποτέλεσμα να του προκληθεί σοβαρό τραύμα στο κεφάλι– από τις εγκληματικές συμμορίες των ΔΕΛΤΑ και ΔΙΑΣ στη οδό Σταδίου, την στιγμή που αναγγελλόταν η «ψήφιση» του μεσοπρόθεσμου, εκτός από τους περιοριστικούς όρους αποφασίστηκε η καταβολή εκ μέρους του εγγύησης 70.000 ευρώ!!!

Με αφορμή, λοιπόν, αυτήν την εντολή, που εκφράστηκε με τους υπαλλήλους του κράτους, την 21η τακτική ανακρίτρια **Αθανασία Βασιλάκη** και την εισαγγελέα **Αθηνά Θεοδωροπούλου**, θέλουμε να επαναλάβουμε για μίαν ακόμη φορά πως **δεν υπάρχει καμία περίπτωση να καταβληθεί ως «εγγύηση» αυτό το ποσόν.**

Οι λόγοι είναι πολλοί.

Ο ένας είναι ότι η καταβολή εκ μέρους μας ενός τέτοιου ποσού θα σήμαινε πως γίνονται αποδεκτές οι κατηγορίες που αποδίδονται στο σύντροφό μας, **αφού η απαίτηση, μιας τέτοιου (ή και παρόμοιου) ύψους «εγγύησης», από το κράτος, είναι ισοδύναμη με την έκδοση καταδικαστικής απόφασης** πριν την οποιαδήποτε δίκη.

Ένα άλλος λόγος, είναι πως η απαίτηση τέτοιων εγγυήσεων –για υποθέσεις που δεν έχουν σχέση με τα λεγόμενα οικονομικά εγκλήματα, αλλά αφορούν διαδηλωτές και αγωνιζόμενους ανθρώπους–, στο βαθμό που γίνεται αποδεκτή, **κατοχυρώνει την κρατική άποψη, που προβάλλει την αναρχική αλλά και την κοινωνική απελευθερωτική δράση σαν εγκληματικές.**

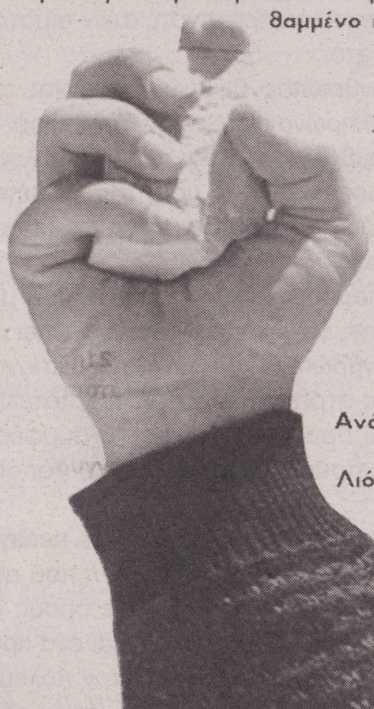
Εξ ίσου σημαντικό, είναι το να επισημάνουμε πως με αυτού του είδους τις μεθοδεύσεις, όπου ζητούν ως εγγυήσεις-λύτρα υπέρογκα ποσά, θέλουν, επίσης, να ανοίξουν «νέους ορίζοντες» στον κρατισμό, ώστε να τα επιβάλει ανεμπόδιστα –δια μέσου των υπαλλήλων του– και σε άλλες περιπτώσεις σύλληψης και αιχμαλωσίας αγωνιζόμενων ανθρώπων και διαδηλωτών.

Με αυτή την κίνηση οι εξουσιαστές προσπαθούν να καθιερώσουν μία ακόμη συνθήκη τρομοκράτησης όσων αντιστέκονται και αγωνίζονται.

Για όλους αυτούς τους λόγους δεν πρέπει να τους «περάσει».

Είναι εξοργιστική και ελεεινή η πρακτική των εγγυήσεων. Αποτελεί ένα άλλοθι για να καλύπτονται εγκληματικές πρακτικές. Είτε αυτές αποσκοπούν στο να κρατήσουν δέ-

Απαιτούν την υποταγή, τρέμουν στη σκέψη μιας κοινωνικής εξέγερσης

Το μεσοπρόθεσμο πέρασε βουτηγμένο στο αίμα εκατοντάδων διαδηλωτών, θαμμένο πριν «γεννηθεί» κάτω από τόνους πέτρας και μαρμάρου κατά τις συγκρούσεις με τις δυνάμεις του κράτους.

Χιλιάδες είναι ο κόσμος που περιφρόνησε τη «μαζικότητα», που χωρίς καθοδήγηση αλλά με πάθος και πολλές φορές με αυταπάρνηση δικαίωσε την ονομασία του.

Έλαμπαν σαν κοσμήματα, μέσα στους καπνούς και τις φωτιές.

Εκατοντάδες τραυματίες, δεκάδες οι προσαγωγές και δεκαεπτά συλλήψεις έγιναν αυτήν τη μέρα. Ανάμεσα στους συλληφθέντες βρέθηκε και ο αναρχικός σύντροφός μας Μανώλης Λιόλιος, για τον οποίο το κράτος, μέσω των υπαλλήλων του, αποφάσισε πως πρέπει να καταβάλλει το πρωτοφανές ποσό των 70.000 ευρώ, σαν εγγύηση.

Όμως, ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΟΣΟΝ, δεν πρόκειται να το δουν ούτε στον ύπνο τους.

Ο αναρχικός αγώνας και ο αυτοσεβασμός δεν κοστολογούνται. Είναι ανεκτίμητα!

Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφισσες/σύντροφοι

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ
ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ
Τρίτη 19 Ιουλίου, ώρα 7 μμ

Για την υπόθεση της εγγύησης των 70.000 ευρώ, πραγματοποιήθηκε ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ την ΤΕΤΑΡΤΗ 13 Ιουλίου 2011 και ώρα 9μμ. στο ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ της Αθήνας, ενώ την Τρίτη 19 Ιουλίου πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στα Προπύλαια του πανεπιστήμιου της Αθήνας. Υπήρχε μικροφωνική από την οποία διαβάζονταν κείμενα, ενώ είχαν αναρτηθεί και πανώ που έγραφαν:

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ στους ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ της 28ης και 29ης Ιουνίου
ΝΑ ΕΡΘΕΙ Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΓΙ' ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΚΡΙΣΕΙΣ και

Μια τέτοια μέρα μάς κάνει να νοιώθουμε περήφανοι που μπορέσαμε να συμμετέχουμε, δρώντας μαζί με αυτόν τον ανυπότακτο κόσμο. Είμαστε, ακόμα, περήφανοι που σύντροφοι μας συμμετείχαν στην αντιμετώπιση των δολοφονικών ορδών του κράτους, που ξυλοκοπήθηκαν ή συνελήφθησαν και οδηγήθηκαν μαζί με άλλους αγωνιζόμενους ανθρώπους σε εισαγγελείς και ανακριτές.

Είναι η μέρα όπου το κράτος χρησιμοποίησε τους μηχανισμούς της βίας του, προκειμένου να καταστείλει όλο αυτό τον κόσμο.΄Ενα στρατιωτικού τύπου σχέδιο καταστολής τέθηκε σε εφαρμογή. Μ' αυτόν τον τρόπο το κράτος αναγνώρισε πως βρίσκεται σε ανοιχτή σύγκρουση με ένα κομμάτι της κοινωνίας και έγινε φανερό ότι η προσπάθεια των εξουσιαστών να επιβάλουν την υπακοή γίνεται κάτω από τον τρόμο που τους προκαλεί η σκέψη μιας κοινωνικής εξέγερσης.

Πολλοί από τους συλληφθέντες της 28ης και 29ης Ιουνίου οδηγήθηκαν στα δικαστήρια, όπου και απαλλάχτηκαν από τις κατηγορίες που τους είχαν αποδοθεί και σε άλλους επιβλήθηκαν περιοριστικοί όροι και εγγυήσεις.

Στον αναρχικό σύντροφο Μανώλη Λιόλιο, που συνελήφθη και ξυλοκοπήθηκε –με αποτέλεσμα να του προκληθεί σοβαρό τραύμα στο κεφάλι– από τις εγκληματικές συμμορίες των ΔΕΛΤΑ και ΔΙΑΣ στη οδό Σταδίου, την στιγμή που αναγγελλόταν η «ψήφιση» του μεσοπρόθεσμου, εκτός από τους περιοριστικούς όρους αποφασίστηκε η καταβολή εκ μέρους του εγγύησης 70.000 ευρώ!!!

Με αφορμή, λοιπόν, αυτήν την εντολή, που εκφράστηκε με τους υπαλλήλους του κράτους, την 21η τακτική ανακρίτρια **Αθανασία Βασιλάκη** και την εισαγγελέα **Αθηνά Θεοδωροπούλου**, θέλουμε να επαναλάβουμε για μίαν ακόμη φορά πως **δεν υπάρχει καμία περίπτωση να καταβληθεί ως «εγγύηση» αυτό το ποσόν.**

Οι λόγοι είναι πολλοί.

Ο ένας είναι ότι η καταβολή εκ μέρους μας ενός τέτοιου ποσού θα σήμαινε πως γίνονται αποδεκτές οι κατηγορίες που αποδίδονται στο σύντροφό μας, **αφού η απαίτηση, μιας τέτοιου (ή και παρόμοιου) ύψους «εγγύησης», από το κράτος, είναι ισοδύναμη με την έκδοση καταδικαστικής απόφασης** πριν την οποιαδήποτε δίκη.

Ένα άλλος λόγος, είναι πως η απαίτηση τέτοιων εγγυήσεων –για υποθέσεις που δεν έχουν σχέση με τα λεγόμενα οικονομικά εγκλήματα, αλλά αφορούν διαδηλωτές και αγωνιζόμενους ανθρώπους–, στο βαθμό που γίνεται αποδεκτή, **κατοχυρώνει την κρατική άποψη, που προβάλλει την αναρχική αλλά και την κοινωνική απελευθερωτική δράση σαν εγκληματικές.**

Εξ ίσου σημαντικό, είναι το να επισημάνουμε πως με αυτού του είδους τις μεθοδεύσεις, όπου ζητούν ως εγγυήσεις-λύτρα υπέρογκα ποσά, θέλουν, επίσης, να ανοίξουν «νέους ορίζοντες» στον κρατισμό, ώστε να τα επιβάλει ανεμπόδιστα –δια μέσου των υπαλλήλων του– και σε άλλες περιπτώσεις σύλληψης και αιχμαλωσίας αγωνιζόμενων ανθρώπων και διαδηλωτών.

Με αυτή την κίνηση οι εξουσιαστές προσπαθούν να καθιερώσουν μία ακόμη συνθήκη τρομοκράτησης όσων αντιστέκονται και αγωνίζονται.

Για όλους αυτούς τους λόγους δεν πρέπει να τους «περάσει».

Είναι εξοργιστική και ελεεινή η πρακτική των εγγυήσεων. Αποτελεί ένα άλλοθι για να καλύπτονται εγκληματικές πρακτικές. Είτε αυτές αποσκοπούν στο να κρατήσουν δέσμιο έναν αγωνιστή ή να τον απελευθερώσουν μέσα από ένα δυσβάστακτο οικονομικό όρο που θα του δυσκολέψει ακόμη περισσότερο τις κινήσεις.

Ο αναρχικός αγώνας και ο αυτοσεβασμός δεν κοστολογούνται. Είναι ανεκτίμητα!

Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφισσες/σύντροφοι

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ

ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

Τρίτη 19 Ιουλίου, ώρα 7 μμ

Για την υπόθεση της εγγύησης των 70.000 ευρώ, πραγματοποιήθηκε ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ την ΤΕΤΑΡΤΗ 13 Ιουλίου 2011 και ώρα 9μμ. στο ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ της Αθήνας, ενώ την Τρίτη 19 Ιουλίου πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στα Προπύλαια του πανεπιστήμιου της Αθήνας. Υπήρχε μικροφωνική από την οποία διαβάζονταν κείμενα, ενώ είχαν αναρτηθεί και πανώ που έγραφαν:

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ στους ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ της 28ης και 29ης Ιουνίου
ΝΑ ΕΡΘΕΙ Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΓΙ' ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΚΡΙΣΕΙΣ και
Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΙ Ο ΑΥΤΟΣΕΒΑΣΜΟΣ ΔΕΝ ΚΟΣΤΟΛΟΓΟΥΝΤΑΙ, ΕΙΝΑΙ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΑ!

Η συγκέντρωση άρχισε στις 7 το απόγευμα στα Προπύλαια και διήρκεσε δυο ώρες, διάστημα κατά το οποίο μοιράστηκαν προκηρύξεις και έντυπα από διάφορες συλλογικότητες.

Ακολουθεί το κείμενο της Συσπείρωσης Αναρχικών που μοιράστηκε κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης:

ΑΠΑΙΤΟΥΝ ΥΠΟΤΑΓΗ ΚΑΙ ΥΠΑΚΟΗ, ΕΝΩ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΤΡΕΜΟΥΝ ΣΤΗ ΣΚΕΨΗ ΜΙΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

Από όποια πλευρά και αν την δούμε, η 29η Ιουνίου 2011 καταγράφεται ως μια ξεχωριστή μέρα. Αυτή τη μέρα, που «ψηφίστηκε» το μεσοπρόθεσμο, ένας μεγάλος αριθμός διαδηλωτών αντιπαρατέθηκε, αντιστάθηκε και συγκρούστηκε, για περισσότερο από 15 ώρες με τις δυνάμεις επιβολής της κρατικής βίας, με πείσμα και σε πολλές περιπτώσεις με αυταπάρνηση, αποδεικνύοντας πως πέρα από τα κινήματα και τις καθοδηγήσεις υπάρχει το ανθρώπινο πάθος για ελευθερία και η αντίθεση στην εξουσία και την εκμετάλλευση. Ένα πάθος που παραμένει άσβεστο και συνεχίζει να εκφράζεται, παρ' όλες τις πυροσβεστικές προσπάθειες των συνδικάτων, των κομμάτων και των κάθε είδους κινημάτων.

έχουν σχέση με τα λεγόμενα οικονομικά εγκλήματα, αλλά αφορούν διαδηλωτές και αγωνιζόμενους ανθρώπους–, στο βαθμό που γίνεται αποδεκτή, **κατοχυρώνει την κρατική άποψη, που προβάλλει την αναρχική αλλά και την κοινωνική απελευθερωτική δράση σαν εγκληματικές.**

Εξ ίσου σημαντικό, είναι το να επισημάνουμε πως με αυτού του είδους τις μεθοδεύσεις, όπου ζητούν ως εγγυήσεις-λύτρα υπέρογκα ποσά, θέλουν, επίσης, να ανοίξουν «νέους ορίζοντες» στον κρατισμό, ώστε να τα επιβάλει ανεμπόδιστα –δια μέσου των υπαλλήλων του– και σε άλλες περιπτώσεις σύλληψης και αιχμαλωσίας αγωνιζόμενων ανθρώπων και διαδηλωτών.

Με αυτή την κίνηση οι εξουσιαστές προσπαθούν να καθιερώσουν μία ακόμη συνθήκη τρομοκράτησης όσων αντιστέκονται και αγωνίζονται.

Για όλους αυτούς τους λόγους δεν πρέπει να τους «περάσει».

Είναι εξοργιστική και ελεεινή η πρακτική των εγγυήσεων. Αποτελεί ένα άλλοθι για να καλύπτονται εγκληματικές πρακτικές. Είτε αυτές αποσκοπούν στο να κρατήσουν δέσμιο έναν αγωνιστή ή να τον απελευθερώσουν μέσα από ένα δυσβάστακτο οικονομικό όρο που θα του δυσκολέψει ακόμη περισσότερο τις κινήσεις.

Το ίδιο ισχύει και για τους διάφορους φτωχοδιαβόλους, που πέφτουν στα χέρια των μηχανισμών του κράτους. Αν δεν μπορέσουν, δεν προλάβουν ή δεν θελήσουν να εξαγοράσουν κάποιο δικαστή, μπάτσο, εισαγγελέα, ή πολιτικό διαμεσολαβητή, θα έρθει η εγγύηση ως εκδίκηση γιατί δεν έγινε κάποια ενέργεια από τις προηγούμενες. Στις περιπτώσεις αυτές οι όροι σκλαβιάς γίνονται σκληρότεροι.

Η εγγύηση, όπως κάθε μέσο που εφαρμόζεται από το σύστημα εξουσίας κι εκμετάλλευσης, ενώ εμφανίζεται σαν ευεργέτημα, στην πραγματικότητα έχει διττή χρήση. Αφού, προς τους ανθρώπους του συστήματος δρα ευεργετικά, δίνοντάς τους τη δυνατότητα να ξεγλιστρούν, όταν πιαστούν να παραβιάζουν τους κανόνες που ρυθμίζουν τον τρόπο και τα ποσοστά εξουσίας και πλούτου που θα πρέπει να μοιράζονται μεταξύ τους (περιπτώσεις Βατοπεδίου, Ζήμενς, αλλά και τόσων άλλων). Ποσοστά που τους έχουν παραχωρηθεί ανάλογα με τη θέση και το ρόλο που κατέχουν μέσα στο εξουσιαστικό μπλοκ.

Δεν λησμονούμε ούτε λεπτό, πως έχουμε να κάνουμε με τους εχθρούς της ελευθεριάς και τους υποτακτικούς τους. Όπως δεν μας διαφεύγει, επίσης, πως η εγγύηση είναι μέσο εξαναγκασμού, απειλής, τρομοκράτησης, εκβιασμού, αλλά και εξουθένωσης, όποιου σύγχρονου σκλάβου πέσει για τον ένα ή τον άλλο λόγο, με τη δεινά ή την τάδε αφορμή στα χέρια των μηχανισμών της εξουσίας, καθώς και ότι αποσκοπεί στο να καταστείλει ανθρώπους που αγωνίζονται. Αλλά και το ότι είναι ένας τρόπος να ευνοούνται και να συνεχίζουν το «έργο» τους τα τσιράκια και τα κάθε είδους εγκληματικά στοιχεία (μπάτσοι, δικαστές, εκβιαστές, δολοφόνοι, βιαστές, σωματέμποροι, πρεζέμποροι, βουλευτές και υπουργοί καθώς και κάθε είδους άθλια υποκείμενα) που βρίσκονται στην υπηρεσία του κρατισμού.

Παρ' ότι μας προκαλεί έντονη απέχθεια το καθεστώς των εγγυήσεων-λύτρων στο οποίο έχουν εξαναγκασθεί να υπαχθούν τόσοι και τόσοι άνθρωποι (ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες εντεινόμενης φτώχειας) δεν θα προσπαθήσουμε να προτρέψουμε ή να προβούμε σε πρωτοποριακού ή ηρωικού χαρακτήρα κινήσεις.

Δεν παραγνωρίζουμε πως το μέτρο των εγγυήσεων είναι ένα εργαλείο στα χέρια των μηχανισμών του κράτους –από τα τόσα και τόσα που διαθέτει ή που έχει την ευχέρεια να κατασκευάζει– και με τα όσα προαναφέραμε γίνεται σαφές πως θα μας ήταν μια ευχάριστη προοπτική η εξαφάνιση ενός τέτοιου μέτρου. Γνωρίζουμε, όμως, πως δεν μπορούμε να το απαιτήσουμε προνομιακά για τους αναρχικούς, έστω και με κάποιου είδους αγώνες.

Θεωρούμε τα χρήματα που έχουν ήδη προσφερθεί, από συντρόφους και συντρόφισσες του ελλαδικού χώρου αλλά και του εξωτερικού, ως μία εκδήλωση αγάπης και αλληλεγγύης. Σ' όλους αυτούς απευθύνουμε τους αδελφικούς αναρχικούς χαιρετισμούς μας.

Προχωρούμε βήμα-βήμα προσπαθώντας να αποτρέψουμε, στο μέτρο των υπαρχουσών δυνατοτήτων και στη βάση του αυτοσεβασμού την προέλαση του κράτους σ' αυτόν τον τομέα, χωρίς να υποχωρούμε σε ζωτικής σημασίας ζητήματα.

Δεν υποκύπτουμε στις αξιώσεις των κρατικών τρομοκρατών που ζητούν να τους καταβάλουμε 70.000 ευρώ ως λύτρα

Να έρθει η ώρα της κρίσης γι' αυτούς που φτιάχνουν «κρίσεις»

Αλληλεγγύη στους διωκόμενους της 28ης και 29ης Ιουνίου

Αθήνα, 18 Ιουλίου 2011

Συσπείρωση Αναρχικών

Τα επόμενα

Κατά της απόφασης για την εγγύηση των 70.000 ευρώ κατατέθηκε αίτηση για μείωση. Έτσι, την Τρίτη 26 Ιουλίου 2011, ο 20ος τακτικός ανακριτής Κωνσταντίνος Δεμέστιχας (αναπληρώνοντας την 21η τακτική ανακρίτρια), μετά από πρόταση της αντεισαγγελέως Ελένης Μιχοπούλου, εξέδωσε την υπ' αριθμόν 350 διάταξη.

Σύμφωνα με την απόφαση αυτή, το ποσόν της εγγυοδοσίας των 70.000 (εβδομήντα χιλιάδων) ευρώ που είχε αποφασισθεί να καταβάλλει ο αναρχικός σύντροφος μας Μανώλης Λιόλιος, προκειμένου να μην προφυλακιστεί, μετατρέπεται σε 15.000 (δεκαπέντε χιλιάδες) ευρώ, ενώ διατηρούνται οι υπόλοιποι περιοριστικοί όροι (απαγόρευση εξόδου από τη χώρα και παρουσία στο ΑΤ του τόπου κατοικίας κάθε 1η και 16η εκάστου μηνός). Το ποσόν πρέπει να καταβληθεί εντός δέκα ημερών.

Είναι προφανές πως το κράτος δεν είχε κανένα άλλοθι, ώστε να επιμείνει στην καταβολή του ειδεχθούς (κι όχι απλά επαχθούς) ποσού των 70.000.

Κατά της διάταξης, που ορίζει το ποσόν των 15.000 ευρώ, κατατέθηκε την 1η Αυγούστου και νέα αίτηση μείωσης του ποσού, άρσης των περιοριστικών όρων και παράτασης της προθεσμίας για την καταβολή της εγγύησης.

Με νεώτερη απόφαση του εισαγγελέα *Γεωργίου Πέτρου* και της 21ης τακτικής ανακρίτριας *Αθανασίας Βασιλάκη* — έγινε αποδεκτή μόνο η παράταση καταβολής της εγγύησης έως την 30η Αυγούστου.

Στο διάστημα αυτό μπόρεσε να συγκεντρωθεί το ποσόν της εγγυοδοσίας των 15.000 ευρώ, το οποίο και κατατέθηκε εμπρόθεσμα.

Θέλουμε να ευχαριστήσουμε για μια ακόμη φορά τους συντρόφους και τις συντρόφισσες, τις συλλογικότητες και τις ομάδες του ελλαδικού χώρου και του εξωτερικού για την έμπρακτη αλληλεγγύη τους.

Σε όλους σας, απευθύνουμε αδελφικούς αναρχικούς χαιρετισμούς.

Συσπείρωση Αναρχικών

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Το ίδιο ισχύει και για τους διάφορους φτωχοδιαβόλους, που πέφτουν στα χέρια των μηχανισμών του κράτους. Αν δεν μπορέσουν, δεν προλάβουν ή δεν θελήσουν να εξαγοράσουν κάποιο δικαστή, μπάτσο, εισαγγελέα, ή πολιτικό διαμεσολαβητή, θα έρθει η εγγύηση ως εκδίκηση γιατί δεν έγινε κάποια ενέργεια από τις προηγούμενες. Στις περιπτώσεις αυτές οι όροι σκλαβιάς γίνονται σκληρότεροι.

Η εγγύηση, όπως κάθε μέσο που εφαρμόζεται από το σύστημα εξουσίας κι εκμετάλλευσης, ενώ εμφανίζεται σαν ευεργέτημα, στην πραγματικότητα έχει διττή χρήση. Αφού, προς τους ανθρώπους του συστήματος δρα ευεργετικά, δίνοντάς τους τη δυνατότητα να ξεγλιστρούν, όταν πιαστούν να παραβιάζουν τους κανόνες που ρυθμίζουν τον τρόπο και τα ποσοστά εξουσίας και πλούτου που θα πρέπει να μοιράζονται μεταξύ τους (περιπτώσεις Βατοπεδίου, Ζήμενς, αλλά και τόσων άλλων). Ποσοστά που τους έχουν παραχωρηθεί ανάλογα με τη θέση και το ρόλο που κατέχουν μέσα στο εξουσιαστικό μπλοκ.

Δεν λησμονούμε ούτε λεπτό, πως έχουμε να κάνουμε με τους εχθρούς της ελευθερίας και τους υποτακτικούς τους. Όπως δεν μας διαφεύγει, επίσης, πως η εγγύηση είναι μέσο εξαναγκασμού, απειλής, τρομοκράτησης, εκβιασμού, αλλά και εξουθένωσης, όποιου σύγχρονου σκλάβου πέσει για τον ένα ή τον άλλο λόγο, με τη δείνα ή την τάδε αφορμή στα χέρια των μηχανισμών της εξουσίας, καθώς και ότι αποσκοπεί στο να καταστείλει ανθρώπους που αγωνίζονται. Αλλά και το ότι είναι ένας τρόπος να ευνοούνται και να συνεχίζουν το «έργο» τους τα τσιράκια και τα κάθε είδους εγκληματικά στοιχεία (μπάτσοι, δικαστές, εκβιαστές, δολοφόνοι, βιαστές, σωματέμποροι, πρεζέμποροι, βουλευτές και υπουργοί καθώς και κάθε είδους άθλια υποκείμενα) που βρίσκονται στην υπηρεσία του κρατισμού.

Παρ' ότι μας προκαλεί έντονη απέχθεια το καθεστώς των εγγυήσεων-λύτρων στο οποίο έχουν εξαναγκασθεί να υπαχθούν τόσοι και τόσοι άνθρωποι (ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες εντεινόμενης φτώχειας) δεν θα προσπαθήσουμε να προτρέψουμε ή να προβούμε σε πρωτοποριακού ή ηρωικού χαρακτήρα κινήσεις.

Δεν παραγνωρίζουμε πως το μέτρο των εγγυήσεων είναι ένα εργαλείο στα χέρια των μηχανισμών του κράτους –από τα τόσα και τόσα που διαθέτει ή που έχει την ευχέρεια να κατασκευάζει– και με τα όσα προαναφέραμε γίνεται σαφές πως θα μας ήταν μια ευχάριστη προοπτική η εξαφάνιση ενός τέτοιου μέτρου. Γνωρίζουμε, όμως, πως δεν μπορούμε να το απαιτήσουμε προνομιακά για τους αναρχικούς, έστω και με κάποιου είδους αγώνες.

Θεωρούμε τα χρήματα που έχουν ήδη προσφερθεί, από συντρόφους και συντρόφισσες του ελλαδικού χώρου αλλά και του εξωτερικού, ως μία εκδήλωση αγάπης και αλληλεγγύης. Σ' όλους αυτούς απευθύνουμε τους αδελφικούς αναρχικούς χαιρετισμούς μας.

Προχωρούμε βήμα-βήμα προσπαθώντας να αποτρέψουμε, στο μέτρο των υπαρχουσών δυνατοτήτων και στη βάση του αυτοσεβασμού την προέλαση του κράτους σ' αυτόν τον τομέα, χωρίς να υποχωρούμε σε ζωτικής σημασίας ζητήματα.

Δεν υποκύπτουμε στις αξιώσεις των κρατικών τρομοκρατών που ζητούν να τους καταβάλουμε 70.000 ευρώ ως λύτρα

Να έρθει η ώρα της κρίσης γι' αυτούς που φτιάχνουν «κρίσεις»

Αλληλεγγύη στους διωκόμενους της 28ης και 29ης Ιουνίου

Αθήνα, 18 Ιουλίου 2011

Συσπείρωση Αναρχικών

Τα επόμενα

Κατά της απόφασης για την εγγύηση των 70.000 ευρώ κατατέθηκε αίτηση για μείωση. Έτσι, την Τρίτη 26 Ιουλίου 2011, ο 20ος τακτικός ανακριτής Κωνσταντίνος Δεμέστιχας (αναπληρώνοντας την 21η τακτική ανακρίτρια), μετά από πρόταση της αντεισαγγελέως Ελένης Μιχοπούλου, εξέδωσε την υπ' αριθμόν 350 διάταξη.

Σύμφωνα με την απόφαση αυτή, το ποσόν της εγγυοδοσίας των 70.000 (εβδομήντα χιλιάδων) ευρώ που είχε αποφασισθεί να καταβάλλει ο αναρχικός σύντροφος μας Μανώλης Λιόλιος, προκειμένου να μην προφυλακιστεί, μετατρέπεται σε 15.000 (δεκαπέντε χιλιάδες) ευρώ, ενώ διατηρούνται οι υπόλοιποι περιοριστικοί όροι (απαγόρευση εξόδου από τη χώρα και παρουσία στο ΑΤ του τόπου κατοικίας κάθε 1η και 16η εκάστου μηνός). Το ποσόν πρέπει να καταβληθεί εντός δέκα ημερών.

Είναι προφανές πως το κράτος δεν είχε κανένα άλλοθι, ώστε να επιμείνει στην καταβολή του ειδεχθούς (κι όχι απλά επαχθούς) ποσού των 70.000.

Κατά της διάταξης, που ορίζει το ποσόν των 15.000 ευρώ, κατατέθηκε την 1η Αυγούστου και νέα αίτηση μείωσης του ποσού, άρσης των περιοριστικών όρων και παράτασης της προθεσμίας για την καταβολή της εγγύησης.

Με νεώτερη απόφαση του εισαγγελέα *Γεωργίου Πέτρου* και της 21ης τακτικής ανακρίτριας *Αθανασίας Βασιλάκη* – έγινε αποδεκτή μόνο η παράταση καταβολής της εγγύησης έως την 30η Αυγούστου.

Στο διάστημα αυτό μπόρεσε να συγκεντρωθεί το ποσόν της εγγυοδοσίας των 15.000 ευρώ, το οποίο και κατατέθηκε εμπρόθεσμα.

Θέλουμε να ευχαριστήσουμε για μια ακόμη φορά τους συντρόφους και τις συντρόφισσες, τις συλλογικότητες και τις ομάδες του ελλαδικού χώρου και του εξωτερικού για την έμπρακτη αλληλεγγύη τους.

Σε όλους σας, απευθύνουμε αδελφικούς αναρχικούς χαιρετισμούς.

Συσπείρωση Αναρχικών

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή	**την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ,**
εξάρτηση και Ελευθερία	**την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ,**
είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ	**την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ,**
και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ	**την ΠΛΗΞΗ**

λεγγύης. Σ' όλους αυτούς απευθύνουμε τους αδελφικούς αναρχικούς χαιρετισμούς μας.

Προχωρούμε βήμα-βήμα προσπαθώντας να αποτρέψουμε, στο μέτρο των υπαρχουσών δυνατοτήτων και στη βάση του αυτοσεβασμού την προέλαση του κράτους σ' αυτόν τον τομέα, χωρίς να υποχωρούμε σε ζωτικής σημασίας ζητήματα.

Δεν υποκύπτουμε στις αξιώσεις των κρατικών τρομοκρατών που ζητούν να τους καταβάλουμε 70.000 ευρώ ως λύτρα

Να έρθει η ώρα της κρίσης γι' αυτούς που φτιάχνουν «κρίσεις»

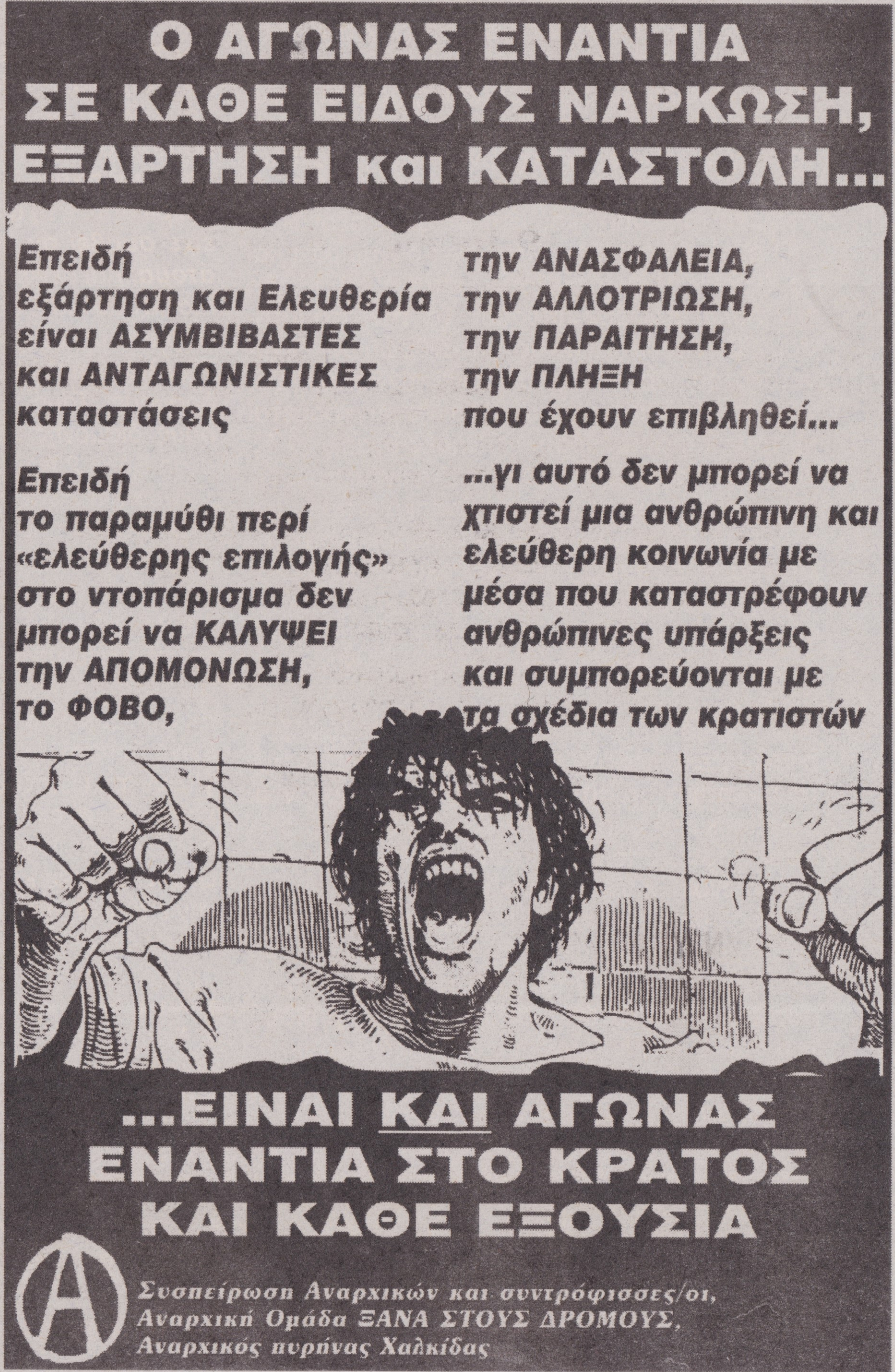
Αλληλεγγύη στους διωκόμενους της 28ης και 29ης Ιουνίου

Αθήνα, 18 Ιουλίου 2011

Συσπείρωση Αναρχικών

Συσπείρωση Αναρχικών

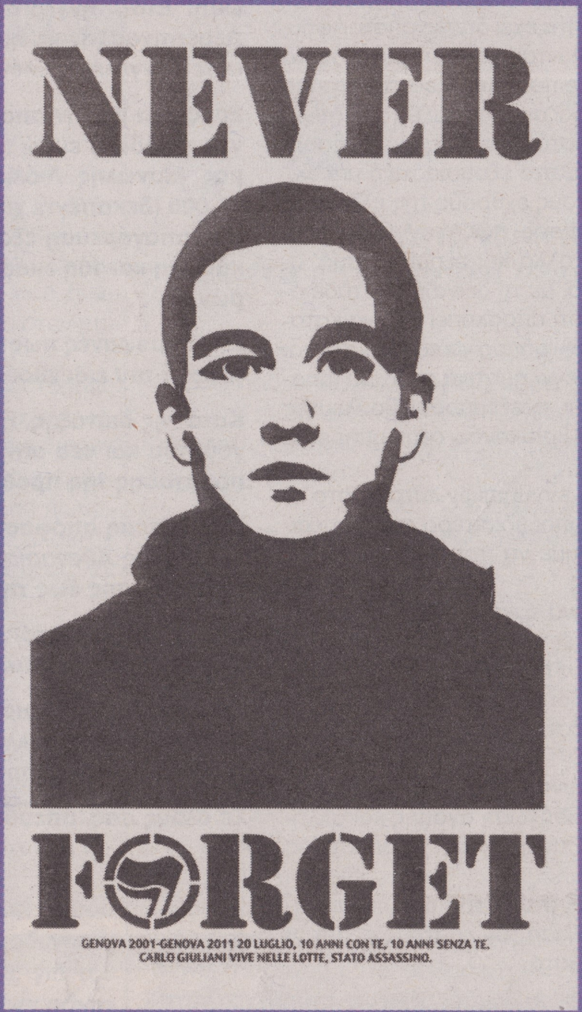
για τον ΤΖΟΥΛΙΑΝΙ, δέκα χρόνια μετά...

«Βλέπω το αίμα -παντού. Κηλίδες στην άσφαλτο ανάμικτες με τα υπολείμματα από τα καμένα βλήματα των δακρυγόνων. Κηλίδες που αντανακλούν πάνω μας εναλλάσσοντας τα χρώματά μας. Είναι οι κηλίδες της μνήμης κληρονομιά για το αύριο που όλοι εμείς θα το δούμε φιλτραρισμένο μέσα από αυτό το βράδυ. Ακούω τις πυκνές ριπές – νιώθω το αίμα να τινάζεται στο διάστημα που με χωρίζει από τις ψυχές των αδελφών μου. Αυτό το σήμερα, αυτό το αίμα θα ενώνει».

(Η Αόρατη Γραμμή)

ΓΕΝΟΒΑ, 20 Ιουλίου 2011. Πριν 10 χρόνια. Συρματοπλέγματα 4 χιλιομέτρων για να προστατευθούν οι ηγέτες των 8 ισχυρότερων κρατών του πλανήτη και οι ακόλουθοι τους, αλλά και ισχυρές στρατιωτικές δυνάμεις, πολεμικά πλοία ακόμα και συστοιχίες πυραύλων σε ετοιμότητα για «παν ενδεχόμενο». Ενισχυμένη φύλαξη των συνόρων, απαγορεύσεις εισόδου σε «ύποπτους» διαδηλωτές, έρευνες σε χώρους όπου καταλύουν, έφοδοι σε καταλήψεις, προληπτικές συλλήψεις, αλλά και απελάσεις «ανεπιθύμητων».

Ο Ιταλός υπουργός Εσωτερικών Σκαργιόλα δηλώνει: «Μέχρι τώρα απωθήσαμε στα σύνορα 850 άτομα ...συνεργαζόμαστε πλήρως με τις αστυνομίες των χωρών του G8, αλλά και των χωρών που γειτονεύουν με την Ιταλία, ...διεξάγεται έλεγχος σ' ολόκληρη των χώρα.. στόχος των αναρχικών είναι να διατηρήσουν την ένταση και να κάνουν πιο δύσκολο το έργο των δυνάμεων ασφαλείας». Εβδομάδες πριν οι ιταλικές αρχές είχαν επισημάνει την «επικινδυνότητα των ελλήνων αναρχικών», ενώ «αποκάλυψαν» ότι έχουν φακελωθεί «2000 επικίνδυνα στελέχη του αναρχικού μεσογειακού άξονα».

ξε στο νοσοκομείο, επειδή του άνοιξε το κεφάλι ένας από τους Tute Nere... Τις εγγυήσεις που είχαμε δώσει τις τηρήσαμε: κατεβήκαμε στο δρόμο άοπλοι, σεβαστήκαμε τις διαδρομές που είχαν υποδειχθεί... Μετά τις βιαιότητες έπρεπε να ακυρώσουμε τη διαδήλωση του Σαββάτου; ***Τι θα είχε συμβεί αν αφήνονταν ελεύθερα 200.000***

μια άσβεστη δίψα να καταλάβουμε τα λάθη μας, αλλά και τα λάθη των συντρόφων μας. Με ακλόνητη την πεποίθηση ότι δεν είμαστε «λίγοι», γιατί το πάθος μας για ελευθερία αψηφά το «αδύνατο».

Η εξέγερση του Ιούλη του 2001 στην Γένοβα και η δολοφονία του Τζουλιάνι δεν ήταν ένα πεφταστέρι, που ύστερα από μια σύντομη λαμπερή τροχιά έσβησε στο εξουσιαστικό σκοτάδι και ξεχάστηκε. **Είναι από τα γεγονότα που θα φωτίζουν εκείνο, το δικό μας κομμάτι ουρανού που δεν σκοτεινιάζει παρ' όλη την αγριότητα της ανελευθερίας, παρ' όλη την κτηνωδία κάθε μικρού ή μεγάλου δυνάστη.** Απλά συνεχίζουμε...

«Όταν η πλατεία αντιφεγγίζει από τις φωτιές, όταν τα πρόσωπα μεταδίδουν τη θερμότητα σε νέα πρόσωπα, όταν οι ενδιάμεσοι φεύγουν, τότε μένουμε εμείς και αυτοί. Καθαρός, αιώνιος διαχωρισμός που κάποιους φοβίζει. Γιατί; Η αλήθεια φοβίζει. Τα άκρα συναντιούνται, αλλά όχι για να λειτουργήσουν σε μια φανταστική διαλεκτική συμμαχία αντιθέτων. Μόνο για να προκαλέσουν το αύριο. Να πιέσουν το άγνωστο χρονικό σημείο της γέννησης ή της υποχώρησης. Μου φαίνεται πως τα κτίρια λάμπουν απ' τις αντaύγειες -Η Ερμού λάμπει, η Μητροπόλεως λάμπει, η Φιλελλήνων λάμπει. Η πλατεία -από εκεί ρίχνουν δακρυγόνα. Γύρω μας αυτοκίνητα, σίδερα, πέτρες, σήματα της τροχαίας, αποκαΐδια. Ανεβαίνουμε ξανά προς την πλατεία -αυτοί υποχωρούν». **(Η Αόρατη Γραμμή)**

Συσπείρωση Αναρχικών

κνες ρίπες – νιώθω το αίμα να τινάζεται στο διάστημα που με χωρίζει από τις ψυχές των αδελφών μου. Αυτό το σήμερα, αυτό το αίμα θα ενώνει».

(Η Αόρατη Γραμμή)

ΓΕΝΟΒΑ, 20 Ιουλίου 2011. Πριν 10 χρόνια. Συρματοπλέγματα 4 χιλιομέτρων για να προστατευθούν οι ηγέτες των 8 ισχυρότερων κρατών του πλανήτη και οι ακόλουθοι τους, αλλά και ισχυρές στρατιωτικές δυνάμεις, πολεμικά πλοία ακόμα και συστοιχίες πυραύλων σε ετοιμότητα για «παν ενδεχόμενο». Ενισχυμένη φύλαξη των συνόρων, απαγορεύσεις εισόδου σε «ύποπτους» διαδηλωτές, έρευνες σε χώρους όπου καταλύουν, έφοδοι σε καταλήψεις, προληπτικές συλλήψεις, αλλά και απελάσεις «ανεπιθύμητων».

Ο Ιταλός υπουργός Εσωτερικών Σκαργιόλα δηλώνει: «Μέχρι τώρα απωθήσαμε στα σύνορα 850 άτομα ...συνεργαζόμαστε πλήρως με τις αστυνομίες των χωρών του G8, αλλά και των χωρών που γειτονεύουν με την Ιταλία, ...διεξάγεται έλεγχος σ' ολόκληρη των χώρα.. στόχος των αναρχικών είναι να διατηρήσουν την ένταση και να κάνουν πιο δύσκολο το έργο των δυνάμεων ασφαλείας». Εβδομάδες πριν οι ιταλικές αρχές είχαν επισημάνει την «επικινδυνότητα των ελλήνων αναρχικών», ενώ «αποκάλυψαν» ότι έχουν φακελωθεί «2000 επικίνδυνα στελέχη του αναρχικού μεσογειακού άξονα».

Ο άνεμος της εξέγερσης έχει δυναμώσει και το ξέρουν. Η φωτιά εξαπλώνεται σ' ολόκληρη την πόλη. Και δεν μπορούν να την σταματήσουν. Ένα πολύχρωμο ποτάμι ανθρώπων - ξεχύνεται στους δρόμους, πολιορκεί την κόκκινη ζώνη, στήνει οδοφράγματα, αλλά και συγκρούεται με τους καραμπινιέρους. Χιλιάδες αναρχικοί δίνουν το παρών. Στις φλόγες τυλίγονται πολυτελή αυτοκίνητα, τράπεζες, κρατικά κτίρια και κλούβες αστυνομικών, ενώ πολιορκούνται αστυνομικά τμήματα και διοικητικά κτίρια φυλακών. Η ατμόσφαιρα αποπνικτική από τα δακρυγόνα και τους καπνούς, αλλά οι μάχες στους δρόμους συνεχίζονται ολοένα και πιο σφοδρές.

Ο Κάρλο Τζουλιάνι πέφτει νεκρός με δύο σφαίρες στο κεφάλι, ενώ επιτίθεται με έναν πυροσβεστήρα σε αστυνομικούς που βρίσκονται σε τζιπάκι, το οποίο στη συνέχεια περνάει δύο

ξε στο νοσοκομείο, επειδή του άνοιξε το κεφάλι ένας από τους Tute Nere... Τις εγγυήσεις που είχαμε δώσει τις τηρήσαμε: κατεβήκαμε στο δρόμο άοπλοι, σεβαστήκαμε τις διαδρομές που είχαν υποδειχθεί... Μετά τις βιαιότητες έπρεπε να ακυρώσουμε τη διαδήλωση του Σαββάτου; ***Τι θα είχε συμβεί αν αφήνονταν ελεύθερα 200.000 άτομα;*** *Και δεν είναι μόνο αυτό. Χάρη στην αξιοπιστία του GSF, δεν έγινε Φαρ Ουέστ: εκείνη την Παρασκευή το βράδυ, μετά την δολοφονία του Τζουλιάνι, πολλοί ήταν έτοιμοι να βγουν στους δρόμους. Τους πείσαμε να μείνουν στους χώρους διαμονής τους»*, (Β. Ανιολέτο, Corriere della Sera, 2 Αυγούστου 2001).

Η μνήμη είναι ένα κομμάτι ουρανού, αλέκιαστο από την υποκρισία και το ψέμα, ένα κομμάτι ουρανού που μπορείς να καρφώνεις τα μάτια σου αχόρταγα, ένα κομμάτι ουρανού που χωρά και θα χωρά για πάντα, όλα εκείνα και όλους εκείνους που αποκλείονται σαν παράσιτα έξω από τα συρματοπλέγματα του κάθε κινήματος. **Εκεί μπορείς να αναζητήσεις το «αδύνατο» που έγινε δυνατό, τις ολοκάθαρες ματιές που φεγγίζουν τα μουτζουρωμένα πρόσωπα από τους καπνούς και τα δακρυγόνα, τα πρόσωπα των αδελφών μας που ομόρφυναν τις πόλεις με τα-**

φτάστερι, που ύστερα από μια σύντομη λαμπερή τροχιά έσβησε στο εξουσιαστικό σκοτάδι και ξεχάστηκε. **Είναι από τα γεγονότα που θα φωτίζουν εκείνο, το δικό μας κομμάτι ουρανού που δεν σκοτεινιάζει παρ' όλη την αγριότητα της ανελευθερίας, παρ' όλη την κτηνωδία κάθε μικρού ή μεγάλου δυνάστη.** Απλά συνεχίζουμε...

«Όταν η πλατεία αντιφεγγίζει από τις φωτιές, όταν τα πρόσωπα μεταδίδουν τη θερμότητα σε νέα πρόσωπα, όταν οι ενδιάμεσοι φεύγουν, τότε μένουμε εμείς και αυτοί. Καθαρός, αιώνιος διαχωρισμός που κάποιους φοβίζει. Γιατί; Η αλήθεια φοβίζει. Τα άκρα συναντιούνται, αλλά όχι για να λειτουργήσουν σε μια φανταστική διαλεκτική συμμαχία αντιθέτων. Μόνο για να προκαλέσουν το αύριο. Να πιέσουν το άγνωστο χρονικό σημείο της γέννησης ή της υποχώρησης. Μου φαίνεται πως τα κτίρια λάμπουν απ' τις ανταύγειες -Η Ερμού λάμπει, η Μητροπόλεως λάμπει, η Φιλελλήνων λάμπει. Η πλατεία -από εκεί ρίχνουν δακρυγόνα. Γύρω μας αυτοκίνητα, σίδερα, πέτρες, σήματα της τροχαίας, αποκαΐδια. Ανεβαίνουμε ξανά προς την πλατεία -αυτοί υποχωρούν». **(Η Αόρατη Γραμμή)**

Συσπείρωση Αναρχικών

Ο Ιταλός υπουργός Εσωτερικών Σκαργιόλα δηλώνει: «Μέχρι τώρα απωθήσαμε στα σύνορα 850 άτομα ...συνεργαζόμαστε πλήρως με τις αστυνομίες των χωρών του G8, αλλά και των χωρών που γειτονεύουν με την Ιταλία, ...διεξάγεται έλεγχος σ' ολόκληρη των χώρα.. στόχος των αναρχικών είναι να διατηρήσουν την ένταση και να κάνουν πιο δύσκολο το έργο των δυνάμεων ασφαλείας». Εβδομάδες πριν οι ιταλικές αρχές είχαν επισημάνει την «επικινδυνότητα των ελλήνων αναρχικών», ενώ «αποκάλυψαν» ότι έχουν φακελωθεί «2000 επικίνδυνα στελέχη του αναρχικού μεσογειακού άξονα».

Ο άνεμος της εξέγερσης έχει δυναμώσει και το ξέρουν. Η φωτιά εξαπλώνεται σ' ολόκληρη την πόλη. Και δεν μπορούν να την σταματήσουν. Ένα πολύχρωμο ποτάμι ανθρώπων - ξεχύνεται στους δρόμους, πολιορκεί την κόκκινη ζώνη, στήνει οδοφράγματα, αλλά και συγκρούεται με τους καραμπινιέρους. Χιλιάδες αναρχικοί δίνουν το παρών. Στις φλόγες τυλίγονται πολυτελή αυτοκίνητα, τράπεζες, κρατικά κτίρια και κλούβες αστυνομικών, ενώ πολιορκούνται αστυνομικά τμήματα και διοικητικά κτίρια φυλακών. Η ατμόσφαιρα αποπνικτική από τα δακρυγόνα και τους καπνούς, αλλά οι μάχες στους δρόμους συνεχίζονται ολοένα και πιο σφοδρές.

Ο Κάρλο Τζουλιάνι πέφτει νεκρός με δύο σφαίρες στο κεφάλι, ενώ επιτίθεται με έναν πυροσβεστήρα σε αστυνομικούς που βρίσκονται σε τζιπάκι, το οποίο στη συνέχεια περνάει δύο φορές πάνω από το σώμα του... Τόσο κόστισε η ζωή ενός «επικίνδυνου» ταραχοποιού για το κράτος, ενός «τυχοδιώκτη» και προβοκάτορα για την αριστερα και το κοινωνικό φόρουμ: «***Ηταν δουλειά των δυνάμεων της τάξης να σταματήσουν και να απομονώσουν τους βίαιους του Black Block. Εμείς, σε ότι μας αφορά, κάναμε την δική μας: τους κυνηγήσαμε και τους αφοπλίσαμε.*** *Ένας από τους δικούς μας κατέληξε στο νοσοκομείο, επειδή του άνοιξε το κεφάλι ένας από τους Tute Nere... Τις εγγυήσεις που είχαμε δώσει τις τηρήσαμε: κατεβήκαμε στο δρόμο άοπλοι, σεβαστήκαμε τις διαδρομές που είχαν υποδειχθεί... Μετά τις βιαιότητες έπρεπε να ακυρώσουμε τη διαδήλωση του Σαββάτου;* ***Τι θα είχε συμβεί αν αφήνονταν ελεύθερα 200.000 άτομα;*** *Και δεν είναι μόνο αυτό. Χάρη στην αξιοπιστία του GSF, δεν έγινε Φαρ Ουέστ: εκείνη την Παρασκευή το βράδυ, μετά την δολοφονία του Τζουλιάνι, πολλοί ήταν έτοιμοι να βγουν στους δρόμους. Τους πείσαμε να μείνουν στους χώρους διαμονής τους*», (Β. Ανιολέτο, Corriere della Sera, 2 Αυγούστου 2001).

Η μνήμη είναι ένα κομμάτι ουρανού, αλέκιαστο από την υποκρισία και το ψέμα, ένα κομμάτι ουρανού που μπορείς να καρφώνεις τα μάτια σου αχόρταγα, ένα κομμάτι ουρανού που χωρά και θα χωρά για πάντα, όλα εκείνα και όλους εκείνους που αποκλείονται σαν παράσιτα έξω από τα συρματοπλέγματα του κάθε κινήματος. **Εκεί μπορείς να αναζητήσεις το «αδύνατο» που έγινε δυνατό, τις ολοκάθαρες ματιές που φεγγίζουν τα μουτζουρωμένα πρόσωπα από τους καπνούς και τα δακρυγόνα, τα πρόσωπα των αδελφών μας που ομόρφυναν τις πόλεις με ταραχές, φωτιές και οδοφράγματα, που άρπαζαν την επόμενη πέτρα για να την πετάξουν γιατί ήξεραν ότι δεν είχαμε τελειώσει ακόμη...**

Εκεί, σ' αυτόν τον ουρανό αν κοιτάξεις θα καταλάβεις γιατί λέμε ότι **δεν υπάρχουν ήρωες**, ότι δεν μπορείς παρά να αποστρέφεσαι κάθε είδους πολιτική, κάθε είδους εξουσία. Ανυποχώρητα αναρχικοί, ανυποχώρητα άνθρωποι. Με

μπει, η Φιλελλήνων λάμπει. Η πλατεία -από εκεί ρίχνουν δακρυγόνα. Γύρω μας αυτοκίνητα, σίδερα, πέτρες, σήματα της τροχαίας, αποκαΐδια. Ανεβαίνουμε ξανά προς την πλατεία -αυτοί υποχωρούν». **(Η Αόρατη Γραμμή)**

Συσπείρωση Αναρχικών